

Orijinal adı:
The Chinese Orange Mystery
ÇİN PORTAKALI
ELLERY QUEEN
Çeviren Murat Tanoğlu

RİCHARD QUEEN : Polis Mufettiği.

ELLERY QUEEN : Mufettiğin oğlu.

THOMAS VELİE : İnsan azmanı komiser muavini

PROFESÖR KİRK : Ölü diller mütehasısı,

MİSS DİVERSEY : Bakıcısı. Hemşire.

DONALD KİRK : Profesörün oğlu,

MARCELLA KİRK : Profesörün kızı.

GLENN MACGOWAN : Marcella'ya aşık bir koleksiyoncu.

FELİX BERNE : Kirk'in iş ortağı.

İRENE LLEWES : Şahana güzellikte bir kadın.

JO TEMPLE : Çin'den gelen bir romancı hanım.

JAMES OSBORNE : Kirk'ün hususi sekreteri. .

HUBBEL : Kirk'lerin kahyası.

HERKİMER : Otelin dedektifi.

MİSİS SHANE : Otelin kat idarecisi.

DJUNA : Queen'lerin çingene uşakları.

HOWARD CULLINAN: İki karılı bir adam.

OKUYUCULARA MEYDAN OKUMA:

Son birkaç romanımı yazarken eskiden adet edinmiş olduğum özel bir hususu unutmşum. Kendini polis romanlarına adanış Queen adındaki meçhul bir yazarın ilk romanını okumuş -bu tarih şimdi bana ne kadar uzak geliyor-,ve onu benimseyerek aynı imzayı taşıyan diğer romanları ıda okumaya devam etmiş bulunan sevgili okurlar,kitabın muayyen bir noktasında kendilerine meydan okumayı kaçınılmaz bir şekilde adet edindiğimi mutlaka hatırlayacaklardır,

Bu arada bir şey oldu. Nasıl. izah edeceğimi ben de bilmiyorum. Roman tamamladığım ve onu teslim etmek üzere yayınevineuğ'radığım gün, her romanıma koymayı adet edinmiş,olduğum hususa bu sefer unuttuğum birden bire aklıma geldi. Eser tamamlanmış, hatalar tashih edilmiş ,ve kitap baskıya verilmek üzere hazırlanmıştı. Dolayısı ile bahis konusu meydan okumayı derhal kaleme alıp, kitaba girmesini temin etmem gerekiyordu. Ayrıca vicdanım rahat etmediğinden, araştırmalara koyuldum ve neticede aynı unutkanlığı bundan önceki romanımda da yapmış olduğum meydana çıktı.Bu hususta yemin edebilirim.

Kitaplarımı basan yayınevi, Queen imzasını taşıyan romanların bütünü üzerinde münakaşa etmeyecek kadar bana inanmıştır. Dolayısıyla sayın okurlarıma yeniden meydan okumanın zamanı geldiği kanaatindeyim.

İŞTE TEKLİFİM: Aslında gayet basit, Romanın 191. sahifesine kadar olan kısmında **ÇİN PORTAKALI** nın esrarını çözmek için gerekli bilgileri elde etmiş olacaksınız. Böylece şişman bir yabancıнын Donald Kirk'in yazıhanesinin bekleme odasında öldürülmesiyle meydana çıkan problemi halledememeniz için ortada bir sebep yok demektir.Her şey önünüzde. Eksik olan hiç bir nokta mevcut değildir. Hadiseleri parça parça bir araya ,toplayıp, sadece düşünerek daha sonraki sahifeleri okumadan mümkün olan yegane neticeye varabilir misiniz?

ELLERY QUEEN

BİR

Miss Diversey aniden çalışma odasından dışarı fırladı. Odadan hala Profesör Kirk'in ciyak ciyak bağırması duyuluyordu yanakları al al olmuş olan genç kadın elini kolalı gömleğinin altındaki göğsüne bastırarak bir müddet koridorda durdu. Kapının diğer yanında yetmişlik, ihtiyar öfkesinden deliye dönmüş tıpkı sarhoş bir kaplumbağa gibi, tekerlekli sandalyesinin içinde bir sağa bir sola dönmekteydi. Bu arada, yahudice, eski yunanca, fransızca ve ingilizce karışımı bir lisanla hastabakıcısına durmadan küfretmekten de geri kalmıyordu.

Ne Allahın belası ihtiyardı o!

-Ve bundan sonra artık buraya bir daha adınızı atmayacaksınız! » diye haykırmaktaydı profesör Kirk.

Hemen arkasından da bu lafını, yine ölü lisanlardan müteşekkil bir takım küfürlerle tamamlamayı da ihmal etmedi tabii. Muayyen bir kültürü olan Miss Diversey. bütün bu küfürlerin tek kelimesini bile anlamıyordu. Bununla beraber,öfkeli bakışlarını yazıhanenin kapısına doğru çevirerek:

- Pis moruk! demekten de kendini alamadı. Bütün hayatı boyunca, bu ihtiyar domuzdan daha mızız bir hastaya rastlamamıştı, Hastası için söylenecek bir sürü kötü laf, titreyen dudaklarının ucuna kadar gelmekle beraber, iyi yetiştirilmiş bir insan olduğundan, onları söylemeye terbiyesi müsaade etmiyordu. Bundan sonra artık yalnız başına giyinsindi bakalım! Zaten ihtiyarların giyinmesine yardım etmekten nefret ederdi. Durduğu yerde kısa bir tereddüt geçirdi. Sonra, yanakları hala kırmızı olduğu halde, diplomalı hemşirelere mahsus kapalı ve sakın adımlarla oradan uzaklaştı.

Chancelor otelinin 22'nci katında her zamanki gibi büyük bir sükunet hüküm sürüyordu. Bu sükunet Miss Diversey'in asabını biraz düzeltir gibi oldu. Romatizma ve nikris hastalığıyla vücudunun belden aşağısı deforme olmuş ihtiyar bir canavara hastabakıcılık yapmanın bile avantajlı tarafları bulunuyor diye düşünüyordu. Bu avantajlardan birisi, babasının bakımı için Donald Kirk'in ödediği dolgun maaştı, Bir diğeri ise, Kirk ailesinin, NewYork'un en meşhur ve şehrin merkezindeki otellerinden birine yerleşmiş olmalarıydı. Böylece sinemaya, tiyatroya, büyük mağazalara gitmek çok kolay oluyordu, Zaten bu maddi ve coğrafi iki büyük avantaj, insanın kara bir yılını yutmasına bile yardım edebilirdi.

Buna rağmen bütün bu insanlara tahammül etmek herkesin harcı da değildi tabii! Miss Diversey, meslek hayatında şimdiye kadar bir çok mızımız hastalarla karşılaşmıştı. Fakat profesör Kirk hepsinden de beter çıkmıştı. Onu memnun etmenin hiç bir çaresi yoktu. Asla nazik konuşmasını bilmezdi. «Teşekkür ederim» dediği daha duyulmamıştı. «Lütfen!» de. Onun lügatına girmeyen kelimelerdendi. Bu imansız ihtiyarın her şeyden evvel insanın kanını donduran bir bakışı vardı. Kendi beyaz saçları bile ondan korkuyorlardı sanki. Profesör öfkeleniği zaman, ihtiyardan biran evvel kurtulmak istiyorlarmış gibi dimdik olurlardı.

Vaktinde yemek yemeyi her zaman reddeder, en müsait zamanda masaj yaptırmaz, odasına girdiğiniz zaman ayakkabılarını suratınıza fırlatır, Doktor Angini istirahat tavsiye ettiği zamanlar, inadına bütün apartmanı tekerlekli sandalyesiyle dolaşmaya kalkışır ve şayet Doktor Angini kendisinden eksersiz yapmasını istemişse, bu sefer de onu yerinden kımdatmak mümkün olmazdı. İyi olan yegane tarafı, ihtiyar kırmızı burnunu kitaplarından birinin arasına soktuğu zamanki haliydi. Böyle zamanlarda varlığıyla yokluğu bir olurdu profesörün.

Ya o Marcella! Elli sene sonra babasının tam bir modeli olmaya namzettti. Oh, tabii genç kızın meziyetleri de yok değildi, ama en korkunç katillerin de meziyet sahibi olmaları gayet normal karşılanmıyor muydu? Bununla beraber, iyiyile kötünün münakaşasını yapmak da insana bir şey kazandırmazdı. Gayet dürüst bir kadın olan Miss Diversey, bir an için, belki de kendisinin epey kötümser olduğunu düşündü. Çünkü nihayet, Marcella, kendisine deli gibi aşık olan Macgovan'a sırf sevimliliğiyle tesir etmiş olabilirdi. Fakat genç kızın sevimliliğinden başka bu büyük aşkı doğurabilecek ortada bir çok sebeplerin bulunduğu da aşıkardı. Mesela, Mister Macgovan, Mister Donald Kirk'in en yakın arkadaşı olmasaydı, onun kız kardeşiyle bu kadar acele nişanlanır mıydı hiç? İnsanın tonla paraya sahip bir ağabeyi olması ne iyi şeydi. Zavallı Macgovan'ın evlendikten sonra gözü acılacaktı. ama iş de işten geçmiş olacaktı! Bununla beraber Macgovan, başına böyle bir iş gelmiş ilk kimse değildi tabii! Miss Diversey. diğer bütün meziyetlerinin yanısıra zavet terbiyeli, kibar ve dedikodudan hoşlanmayan bir insandı. Ah, bildiklerini herkese anlatmaya bir kalkışsaydı ...

Donald Kirk'e gelince; kendine göre hiç de fena bir insan sayılmazdı o. Fakat hali tavrı yine de Miss Diversey'in hoşuna gitmiyordu. Son derece alakasız bir adamdı. Miss Diversey ve benzeri kimselerin de bu dünyada mevcut olduğundan habersizce yaşamaktaydı sanki.

İnsanın kadınlığını en iyi şekilde kamufle etmesi için diplomalı hemşire olması lazım» diye düşünüyordu Miss Diversey, koridorun öbür ucuna doğru yürürken. Otuz iki yaşına gelmiş bir kadın olarak -hayır, insan hiç olmazsa kendine karşı dürüst davranmalıydı; otuz üç yaşındaydı işte!!- artık hayattan ne ümit edebilirdi? Hiç; hiç bir şey. Meslek hayatında karşılaştığı erkekleri iki gruba ayırmak mümkündü: mevcudiyetinin farkında bile olmayanlar ve kendilerini her şeyi yapmaya selahiyetli zannedenler. Doktorlar ve fazla sıkıntısı olmayan hastaların erkek akrabaları birinci kategoriye dahildiler. İkinci gruba dahil olanlar ise, hastaların evlerindeki erkek hizmetkarlardı. Birinciler - Donald Kirk de bunların başındaydı - onun bir kadın olduğunun farkına bile varmazlardı. Diğerlerinin ise, bütün işleri güçleri, oranızı buranızı sıkıştırmak için sizi köşelerde kısıtırmaya çalışmaktan ibaretti. .. Oh, mesela Mister Kirk'in oturduğu dairenin kahyası o pis Hubbell, oda hizmetkari ve diğerleri... Oh, sadece bunu düşünmek bile midelerini bulandırmaya kafi geliyordu! Patronların yanındayken son derece faziletli bir poz takınırlardı, hatta aralarından biri daha henüz sabahleyin Miss Diversey'den tokat yemiş dahi olsa! Bizzat hastalar ise bu iki grubtan hiç birine dahil değildiler. Her gün altının temizlenmesi icab eden bir beye karşı romantik hisler beslemek çok zordu.

Mister Osborne'un hangi sınıfa ait olduğunu anlamak ise tamamen imkansızdı, Aniden yüzünü kaplayan hayalperest bir ifade, Miss Diversey'in sert hatlarını yumuşatmaya kafi geldi. Dudaklarında hafif bir tebessüm dolaştı. İnkâr etmeye lüzum yoktu, Mister Osborne'u düşünmek bile çok hoşuna gidiyordu. Her şeyden evvel, iyi aile terbiyesi görmüş bir adamdı o. Hiç bir hususta Hubbell'e benzemiyordu. İnsan iyice düşününce, onu üçüncü bir gruba dahil etmek mecburiyetinde kalmaktaydı. Hatta o kendi kendine bir grup teşkil ediyordu. Ne patrondu, ne de hizmetkar. Mister Kirk'in hususi sekreteri olarak. esaslı bir ücret alıyor - Miss Diversey, bu. hususa da çok ehemmiyet vermekteydi - fakat yine de, sanki aileden birisiymiş gibi

muamele görüyordu, Bundan haftalarca önce, daha Mister Osborne'u pek o kadar iyi tanımazken. aralarında geçen bir konuşma yüzünden kalbi kırılmıştıydı acaba.Bu hatıra yeniden yanaklarının kızarmasına sebep oldu. Hay Allah, sanki başka konuşacak şey yokmuş gibi, evlenme konusu da nereden akıllarına gelmişti? Tabii bu işi yaparken, umumi sözlerin dışına çıkmamışlardı! Sadece kendisini iyi şartlar altında hatta çok iyi şartlar altında geçindiremeyecek bir kimseyle asla evlenmeyeceğini söylemişti, Miss Diversey. Ve bunda haklıydı da! Para yüzünden, daha doğrusu paranın yetersizliği yüzünden yıkılan bir çok yuvaya şahit olmuştu. Fakat bunu söylediği anda, Mister Osborne'un yüzünü mahzun bir ifade kaplamıştı. Yoksa bunun herhangi bir manası ... Ama hayır, genç adamın düşündüğü şey, herhalde kendisiyle ev ...

Miss Diversey kafasındaki dağınık düşünceleri aniden frenledi. Kirk'lerin katının hemen yanındaki bir kapının önüne gelmişti. Bu, asansörlere giden ana koridora çıkmadan evvel sağdaki son kapıydı. Görünüşü hiç de ahım şahım olmamakla beraber, sadece bu kapıya bakmak Miss Diversey'in kalbinin daha hızlı atmasına kafi geliyordu.

Genç kadın elini tokmağın üzerine koydu. Kapı kilitlememişti. Bekleme odasına bir göz atmaktan ne çıkardı? Hem böylece Mister Osborne'un meşgul olup olmadığını da anlayacaktı. Eğer bekleme odasında bir ziyaretçi varsa, bu, Mister Osborne'un meşgul olduğuna işaretledi. Yoksa ...

Ne olurdu yani! İhtiyar fosil kendisine daha nazik davranmasını öğrenmeliydi! Bir kadın da nihayet insan değil miydi?

Kapıyı açarak, içeriye bir göz attı. Odada kimsecikler yoktu. Bir kaç adım ilerleyerek, diğer kapının açık olup olmadığına baktı. Ne yazık ki, içerde Mister Osborne'un bulunduğu bu kapı kapalıydı ve Miss Diversey onu açmaya cesaret edemedi.

Dışarıya çıkmadan evvel son bir defa gözlerini, duvarları kaplayan açık renk tahtaların, ingiliz stllindeki güzel möbellerin, halıların, çiçeklerin, abajurların üzerinde gezdirdi... Tam bu sırada, iki pencerenin arasındaki alçak masanın üzerindeki meyva tabağı dikkatini çekti. Bu, Mister Kirk'in ziyaretçilerine karşı yaptığı iyi bir jestti. Gelenlerin çoğunlukla yabancı kimseler olduğu düşünülürse, onun bu hareketini iyi karşılamamak elden gelmiyordu.

Tabağın içindeki güzel meyvaların görünüsüne dayanmak imkansızdı, Hastabakıcı kadın yaklaşarak onları bir gözden geçirdi. Şu sulu armutlardan birini mi alsaydı acaba? Hayır; yemekten evvel olmazdı. Bir elma? Onuda canı istemiyordu. Ah, bir mandalina! Tabakta üç tane mandalina vardı. Hem de ne nefis! Onları daima portakala tercih ederdi. Elleri kirletmeden kabuklarını soymak mümkündü çünkü, Küçük parmağını kaldırarak mandalinalardan birini soydu ve onu yerken de çekirdeklerini avucunun içinde toplayarak, bilhassa yere düşürmemeye dikkat etti.

Bittikten sonra etrafına bakındı. Hayır, elindeki kabukları koyabileceği hiç bir yer yoktu. İç avluya bakan pencerelerden birini açarak onları dışarıya fırlattı. Nihayet kısa bir tereddüt geçirdi. Tabakta iki mandalina daha vardı ... Fakat enerjik bir tavırla başını salladıktan sonra tabağın yanından uzaklaştı ve arkasından yavaşça kapıyı kapattı.

Miss Diversey o anda ne yapacağını pek bilmiyordu. Ana koridorun sonuna doğru yürümek üzere sağa saptı ve bekleme odasının hemen yanındaki odanın, yani Mister Donald Kirk'in yazıhanesinin kapısı önünden geçerken de gözlerini kapattı. İşte son derece takdir ettiği Mister Osborne burada çalışıyordu. Derin derin içini çekerek yürümesine devam etti. Hemen arkasından da yüzü yeniden aydınlandı. Asansörlerin yanındaki bir masaya kurulmuş, siyah elbiseli,elli yaşlarında, şişman bir kadını görmüştü.

- Oh, merhaba, Misis Shane! Ağrılarınız dün akşam hafifledi mi?»

Misis Shane, bir yandan zalim bakışlarla, asansörleri ve koridorları kontrol ederken, bir yandan da cevap verdi:

- Miss Diversey! Hay Allah; nereden çıktınız böyle. Sizi görmeyeli asırlar oldu. Artık yavaş yavaş o ihtiyar çağanozun sizi hapsedtiğine hükmediyordum!

- Aman ondan bahsetmeyin! Cehenneme kadar yolu var! Ah, bir bilerseniz. Biraz evvel beni tekrar kapı dışarı attı! Emin olun, doğru söylüyorum! Bu akşam Mister Donald'ın ortağı Mister Berne - tabii canım, onu tanıyorsunuz - Avrupa'dan geri dönüyormuş ve Mister Donald da onun şerefine ziyafet veriyor. Tabii ki, bizim ihtiyar bu yemekte bulunmazsa çatlar. Neticede, onu giydirmem icab etti ve ...

-Giydirmek mi? diye kekeledi, Misis Shane.Yani kendisi çırlıçıplak mıydı?»

-Yok canım» diyerek gülümsedi Miss Diversey.Yani smokinini giydirmem icab etti demek istiyorum. Ve bu işi tek başına yapması da imkansız. Zaten ayaklarının üzerinde güçlkle durabiliyor. Belden aşağısı romatizmadan deforme olmuş, yetmiş beş yaşındaki bir ihtiyara tek başına elbise giydirmenin ne kadar zor

bir iş olduğunu tasavvur edemezsiniz. Ve işte neticede ona yardım etmek istediğim zaman da, beni kapı dışarı attı!

-Ah, ne yapacaksınız! Erkeklerin bu konudaki davranışları daima gariptir. Gayet iyi hatırlıyorum, bir gün kocam - Allah rahmet eylesin - lumbago olmuştu da ... »

Tam bu sırada asansörlerden biri, buldukları kadın hizasında durduğu için, Misis Shane aniden susarak, dikkat kesildi. Fakat asansörden çıkan kadın, Misis Shane'e personeli şikayete gelmiş bir müşteriye de hiç benzemiyordu. Kalçalarıyla zikzaklar çizerek masanın yanından geçtikten sonra, arkasında hafif bir alkol kokusu bırakarak, koridorun sonuna doğru uzaklaştı.

-Şu boyalı tavuğu gördünüz mü? diyerek, burnunu çekti Misis Shane. Ah, size onun hakkında çok şeyler anlatabilirim, küçüğüm! Çünkü emrimde çalışan kızlar hergün bana gayet ilgi çekici haberler getiriyorlar! Mesela bakın, daha henüz geçen hafta, bu kadının odasında, halının üzerinde ne bulmuşlar biliyor musunuz?»

-Artık gitmem lazım diye atıldı Miss Diversey.Yalnız bir şey soracaktım; acaba Mister Kirk'in yazıhanesi... Yani demek istiyorum ki, acaba Mister Kirk ...

-Haydi, haydi, küçük yaramaz! Aslında Mister Osborne'un yalnız olup olmadığını öğrenmek istiyorsunuz, değil mi?»

-Böyle bir şey söylemedim! diye itiraz etti, Miss Diversey kızarak.

-Biliyorum, yavrum. Fakat Mister Osborne'un yazıhanede yalnız başına olduğundan da eminim. Çünkü bir saatten beri içeriye kedi yavrusu bile girmedim.

-Hakikaten emin misiniz? diye nefes nefese konuştu Miss Diversey, alnına düşmüş saçlarını hastabakıcı kepinin içine doğru sokarken.

-Gayet tabii! Bütün öğleden sonra, bu masanın başından ayrılmadım. Ve bana gözükmeden de kimse buradan geçemez.

-Pekala. o halde gidip Mister Osborne'a bir merhaba diyeyim. Şimdilik yapacak başka bir isim yok çünkü. Zavallı adam, bütün gün tek başına dört duvar arasında oturmaktan sıkılıyordur.

-Oh, biraz da mübalağa ediyorsunuz! diye hastabakıcıya takıldı Misis Shane.Mesela bu sabah şahane bir genç kadın onu ziyarete geldi! Zannedirim Mister Kirk'in yayıneviyle anlaşmak isteyen bir hanım. Roman yazıyormuş da ... İster inanın, ister inanmayın, tam iki saat Mister Osborne'la içerde baş başa kaldılar ...

-Bunda anormal bir taraf yok ki diye dudakları titreyerekten konuştu Miss Diversey.Sonra Mister Osborne'un hususi hayatı beni hiç alakadar etmiyor. Ayrıca söylediğinize göre o hanımla sadece iş mevzuunda görüşmüşler. Üstelik benim bildiğim, Mister Osborne öyle ... Neyse! Şimdilik hoşça kalın.

-Güle güle, küçüğüm! diyerek, gülümsedi Misis Shane.

Miss Diversey arkasını dönüp, şişman kadının yanından uzaklaştı ve gittikçe yavaşlayan adımlarla Donald Kirk'in yazıhanesinin kapısına doğru yürüdü. Yanakları alev alev yanıyordu sanki. Misis Shane'in bulunduğu tarafa bir göz attığı zaman, onun kendisine cesaret verici bir tavırla gülümsediğini gördü. Miss Diversey de yaşlı kadına bir gülümseyişle mukabele ettikten sonra, bütün cesaretini toparlayıp kapıyı tıkdattı.

-Giriniz! diye mınıldandı bir erkek sesi. Miss Diversey kalbi çarparaktan içeri girdi. Fakat James Osborne başını kaldırmadı. Döner bir koltukta oturmuş ve yazı masasının üzerine eğilmişti. Kirk beş yaşlarında, yorgun görünüşlü, sakakları kırışmış, kırmızıya çalan sarı saçları, sipsivri bir burnu ve gözlerinin altında derin çizgiler olan bir adamdı bu.

Elindeki gayet ince bir cımbızın yardımıyla. dörtköşe ve renkli bir takım küçük kağıt parçalarını önündeki albümpn sahifeleri arasına yerleştiriyordu. Miss Diversey hafifçe öksürdü,

-Oh, siz miydiniz ? diyerek, elindekileri derhal masanın üzerine bıraktıktan sonra ayağa fırladı Osborne. «Buyrun! Buyrun! Çok özür dilerim. Ben .. Öylesine çalışmaya dalmışım ki...

Derin çizgilerle kaplı yüzü hafifçe kızarmıştı.

-Siz benim için rahatsız olmayınız! Geçerken bir uğrayayım demiştim sadece. Fakat madem ki meşgulsünüz ben ... »

-Hayır, hayır, rica ederim, Miss Diversey! Lütfen oturun! Zaten iki gündür sizi göremiyorum! Profesör Kirk sizi hiç serbest bırakmıyor mu?

Miss Diversey, bir koltuğa oturarak etekliğinin plilerini düzelttikten sonra:

-Ne yapalım, hastam maalesef biraz fazla mübalağacı» diye mırıldandı.Fakat büyük bir adam olduğunu da kabul etmek lazım.

-Ben de aynı kanaattayım. Hakikaten büyük bir alim. Zamanımızın filolojisi ona çok şeyler borçlu. Oh, evet, alim olarak çok kıymetli bir insan ...

Sonra, Miss Diversey, Osborne'un büyük bir dikkatle dinlediği bir takım saçma sapan şeylerden bahsetti. Oda gayet sakindi. Samimi bir hava esiyordu içerde. Verandaya bakan geniş pencereler. tül ve kadife perdelerle kaplanmıştı. Donald Kirk'in yazı masasının bir köşesinde, kitaplar ve albümler yığılıydı. Her ikisi de o anda baş başa olmaktan büyük bir haz duydular.

-Yine şu eski pulları yerleştirmekle mi mesgulsünüz ? dedi Miss Diversey, gergin bir sesle.

-Evet. Evet, gayet tabii.

-Nasıl oluyor da erkekler, pul koleksiyonu gibi bir işle vakitlerini harcıyorlar? Bu merakın çocukça bir şey olduğu kanaatinde değil misiniz, Mister Osborne? Yetmiş kimselerin bir takım pullarla uğraşmaları akıllı olacak şey değil doğrusu. Ben bunu daima lise talebelerinin bir eğlencesi olarak kabul ederdim.

-Hiç de değil! diye itiraz etti Osborne. Ancak pul biriktirmenin ne olduğunu bilmeyen bir kimse bu şekilde düşünebilir. Aslında yeryüzünde pul koleksiyonu yapan milyonlarca insan vardır. Enternasyonal bir meraklıdır bu, Miss Diversey. Kataloglarda fiatı resmen elli bin dolar olarak gösterilen bir pulun mevcut olduğunu biliyor muydunuz?

-İmkani yok! diye bağırdı Miss Diversey, gözlerini kocaman kocaman açarak.

-Sizi temin ederim ki, söylediğim şey doğrudur! Hatta bahis konusu pulun resmini dahi gördüm. Güzel bir şeye bile benzemiyor. Soluk, ufacak bir kağıt. parçası işte.

Adamcağızın umumiyetle manasız olan gözleri parlamaya başlamıştı:

-İngiliz Gine'sinin bir pulu bu. Yeryüzünde bir eşi daha yok. Halen Arthur Hind'in koleksiyonunda bulunuyor. Kral 5 nci George, Britanya kolonileri serisini tamamlamak için bu pulu satın almaya uğraşmakla beraber ..

-İngiltere kralı da mı pul koleksiyonu yapıyor yoksa diye hayretten ağzı bir karışık açık kalmış olan Miss Diversey sordu.

-Gayet tabii., Bu işle meşgul olan bir çok meşhur kimse var. Mister Roosevelt, Ağa Han ...

-İnanılacak gibi değil!

-Mesela Mister Kirk - yani Mister Donald Kirk demek istiyorum - halen yeryüzündeki en güzel Çin pulları koleksiyonlarından birine sahiptir. Büyük koleksiyonculardan hepsi bu işin birer mütehasısı olmuşlardır. Aynı şekilde Mister Macgovan da, eskiden. herhangi bir memleketin posta idaresi henüz bütün pulları basma işini tam olarak üzerine almamışken, o memleketin şehir ve kasabaları tarafından bastırılmış mahalli pulları biriktirmeye meraklıdır.»

-Ne kadar enteresan! diyerek, içini çekti Miss Diversey. Mister Kirk, ayrıca antika mücevher koleksiyonu da yapıyor, değil mi?

-Evet. Fakat onları bankanın kasasında saklıyor ve ben de zaten bu mücevherlerle hiç alakadar olmuyorum. Zamanımın büyük bir kısmını pul albümlerini düzene koymak ve Portakal Yayınlarının bazı meselelerini Mister Kirk'le görüşmekle geçiriyorum.

-Çok ilgi çekici diye tekrarladı, konuyu değiştirmek için ne yapacağını bilemeyen Miss Diversey. Ben ... Mister Kirk'in firması tarafından yayınlanan bir kitabı okudum.

-Oh, sahi mi?

-«Evet. Asinin Ölümü adlı kitabı okumuştum. Yazarının da gayet acayip bir adı vardı.»

-«Ah! Merejinski! Kendisi aslen rustur. Felix Berne tarafından keşfedildi. Zaten bütün zamanını Avrupa'da dolaşarak yeni yazarlar aramakla geçiriyor ... Yani Mister Berne demek istiyorum. Evet... İşte böyle!»

Mister Osborne'un bu lafından sonra, aday sıkıntılı bir sessizlik kapladı.

-«Evet ... İşte böyle!» diye tekrarlardı, Miss Diversey. Ve odayı yeniden sıkıntılı bir sessizlik kapladı. Bir müddet Osborne çenesini, Miss Diversey de saçlarını okşamakla vakit geçirdiler.

-«Şey ... Kanaatimce, Portakal Yayınları gayet güzel eserler basıyor. Siz de aynı fikirde misiniz?»

-«Gayet tabii» diye bağırdı Osborne. «Ve eminim ki Mister Berne bu gelişinde de Avrupa'dan bir bavul dolusu yeni roman getirecek. Her seferinde aynı şeyi yapar çünkü.»

-«Öyle mi?» diye mırıldandı, konuşmanın artık dayanılamıyacak derecede sıkıntılı bir hal aldığını düşünen Miss Diversey.

Osborne büyük bir dikkatle hastabakıcıyı tetkik ediyordu. Şu üniformanın içindeki tabii güzellikten daha güzel ne olabilirdi yeryüzünde?

-«Herhalde Mister Berne'in, o genç kadın yazardan henüz haberi yok.. hani şu sizinle ... »)

-«Kim?» diye sordu Osborne, şaşırarak. «Ah, Miss Temple'i söylüyorsunuz. Doğrusu bu mevzuda pek fazla malûmatım yok. Fakat Mister Kirk, Mister Berne'e yazdığı mektuplarda ondan bahsetmiş olabilir. Miss Temple çok nazik bir hanım.»

-«Demek onun hakkındaki kanaatiniz bu.Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Evet, şimdi artık yavaş yavaş gitmem lazım.»

-«Bu kadar acele mi?» diye üzüntüm bir tavırla sordu Osborne.

-«Evet» dedi hastabakıcı ayağa kalkarak. «Hastanın yanında bulunmam gerekiyor. İnşallah bu arada bir kalp krizi atlatmamıştır, Ben ... Sizinle gayet hoşca vakit geçirdim, Mister Osborne.»

Sonra genç kadın odanın kapısına doğru yürüdü.

-«Miss Diversey!» diye nefes nefese arkasından bağırdı Osborne.

Ve hastabakıcıya doğru ilerledi. Miss Diversey ise durmuş, kalbi heyecanla çarparaktan neticeyi bekliyordu. Osborne bütün cesaretini toplayıp konuşmaya başladı:

-«Acaba siz... yani demek istiyorum ki ben ... şey ... bu akşam serbest misiniz?»

-«Oh, evet! Yani demek istiyorum ki... ben ... zannederim ki evet, Mister Osborne.»

-«O halde... ister miydiniz... Benimle beraber sinemaya gitmeyi kabul eder miydiniz. acaba?»

-«Oh! Ben ... çok memnun olurum.»

-«Radio-city'de Barrymore'un en son filmi gösteriliyor!» dedi Osborne,aniden rahatlıyarak. «Herhalde güzel bir film olmalı.»

-«Barrymore mu? Hangisi? John mu, yoksa Lionel mi?» diye sordu Miss Diversey, gözlerini kırptırarak.

-«John.»

-«Ah, bu beni daha çok sevindirdi işte. Lionel'i beğenirim.Fakat John'un yeri başkadır! Oh, John!»

-«Ben aynı fikirde değilim. Onu son filmlerinde epey ihtiyarlamış buldum. Biliyor musunuz, o eski iki dirhem bir çekirdek halinden eser kalmamış!»

-«Kıskançlık hiç de iyi bir şey değildir, Mister Osborne! Ben John'un en sadık hayranlarından biriyim. Ve beni onun filmine götürmeyi düşünmeniz de çok nazik bir hareket.»

-«Hiç de değil Miss Diversey, hiç de değil. Zaten uzun bir zamandan beri... Asıl ben ... Şimdi saat altıya çeyrek var ... »

-«Beşi kırk üç dakika geçiyor: diye düzeltti Miss Diversey, gayet profesyonel bir hareketle saatini kontrol ederek.Sonra çok daha yumuşakbir sesle ilave etti:

-«O halde ... saat 19.45'te buluşalım?»

-«Mükemmel» diye fısıldar gibi konuştu Osborne.

Bakışları karşılaştı, fakat hemen başlarını önelerine eğdiler. Miss Diversey'in beyaz önden düğmeli buluzunun altındaki kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Elinde olmayarak yeniden saçlarını düzeltmeye koyuldu.

Daha sonraları, Ellery Queen, bu hadisenin belirli noktalarını yeniden gözden geçirdiği vakit, mevcudiyetinden kimsenin haberi olmadığı bir ölünün, o zamana kadar gayet sakin bir hayat sürmüş olan bir takım insanların yaşayışını son derece garip bir şekilde nasıl altüst ettiğini düşünmüş ve hayretini gizleyememişti. Halbuki perde kalkmadan, yani hadise başlamadan önce her şey gayet normal, hatta saçmaydı, Mesela

Donald Kirk'in yazıhanesinde, Miss Diversey hem kendi, hem de Osborne'un kalbiyle oynamakla meşguldü.Yine Kirk'ler tarafından şahsına tahsis edilmiş odada, Jo Temple, akşam ziyafette giyeceği uzun, siyah bir tuvaleti üzerinde prova ediyordu. Donald Kirk, gideceği yeri söylemeden otelden ayrılmış, babası ise, XIV üncü asırdaki hahamlardan birinin el yazısının inceliklerini tetkik etmeye dalmıştı. Donald Kirk'in odasında, Hubbell, patronunun smokinini düzene koymaya çalışıyordu. Glenn Macgovan hızlı adımlarla Broadway'de yürümekteydi. Felix Berne ise, 60 ncı caddedeki garsoniyerinde, şahane bir yabancıyı kollarının arasına almış, kulağına bir takım şeyler fısıldamakla meşguldü, Ve nihayet İrene Llewes, doğduğu günkü gibi çirliçiplak bir vaziyette, Chancellor otelinin 21 nci katındaki odasının büyük boy aynasında harikulade vücudunu tetkik ediyordu.

İşte tam bu sıralarda azametli Misis Shane, Çin Portakalı Trajedisine ilk şahit olan bir kahraman olarak meydana çıktı.

Misis Shane'nin bulunduğu yerdeki asansörlerden birinin demir parmaklıklı kapısı açıldığı zaman, saat tam 17'yi 44 dakika geçiyordu. Asansörün içinden kısa boylu bir adam çıktı. Ne sempatik, ne de merakı çeken hiç bir tarafı yoktu. Orta yaşlı, her tarafını yağ kaplamış ve baştan aşağıya siyahlar giyinmiş bir adamdı bu işte. Şapkası zamanla yeşilimtrak bir renk almış, paltosunun kumaşı aşınmıştı. Ayağında kocaman ayakkabılar, elinde de kocaman eldivenler vardı. Sonbahar rüzgarlarından korunmak için, boynuna yine kocaman bir kaşkol sarmıştı. Bu, çoğaldığı zaman bir kalabalık teşkil eden, fakat aynı zamanda bir kalabalığın içinde de kimsenin farkına varmayacağı Mister Falanca'ydı işte.

Misis Shane onu ani bir tetkikten geçirdi. Chancellor otelinin geceliği on dolar olan odalarından birinde kalabilecek ayarda bir kimse değildi bu adam.

-«Bir şey mi arzu ettiniz?» diye sordu kuru bir sesle.

-«Bana Mister Kirk'in yazıhanesini gösterebilir misiniz?»

Adamın sakın ve hoş giden hafifçe resmi bir ses tonu vardı.

-«Ah!» diye mırıldandı, Misis Shane.

Şimdi karşısındaki ziyaretçinin ne gibi bir işle meşgul olabileceğini tahmin ediyordu. Çünkü Mister Kirk'in Choncellor Otelindeki yazıhanesine umumiyetle antika mücevher veya pul satmak isteyen bir sürü insan gelirdi. Bu arada yayınevinin bazı meselelerini görüşmek için bir takım kimselerin geldiği de olurdu. Dolayısıyla, Misis Shane, genç editörle konuşmak isteyen epey garip insanlarla karşılaşmaya artık alışmıştı.

-«İlerde» dedi. «Solda, 2210 numaralı oda.» Ve bu lafı ettikten sonra da, yeniden, yazı masasının en üst çekmecesinde ustalıkla sakladığı çıplak kadın resimlerinden müteşekkil mecmuayı tetkik etmeye koyuldu. Kısa boylu adam dokunaklı bir sesle teşekkür ettikten sonra, aynı Miss Diversey'in yaptığı gibi koridorun sonuna doğru ilerleyerek, soldaki kapıyı tıkırdattı.

Garip bir sessizlikten sonra, Osborne'un nefes nefese olan sesi duyuldu .

-«Giriniz!»

Ziyaretçinin geniş yüzü aniden aydınlandı ve yavaşça kapıyı açarak içeri girdi.

Osborne, yazı masasının yanbaşında bulunuyordu. Yüzü bembeyazdı ve nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi bir hali vardı. Miss Diversey ise pencerelerin olduğu tarafta duruyordu. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Kısa bir müddet önce, bir erkek teni değdiği için sanki alev alev yanan eline bakıyordu hala.

-«Acaba Mister Donald Kirk'le görüşebilir miyim?» diye sakın bir sesle sordu yabancı. Osborne ancak büyük bir gayret sarfettikten cevap verebildi:

-«Mister Kirk dışarı çıktı. Benim size bir yardımım olabilir mi?»

-«Peki, o halde, ben şimdi gidiyorum» diye mırıldandı Miss Diversey, titreyen bir sesle.

Tam bu sırada hastabakıcının üniformasını alakayla tetkik eden ziyaretçi atıldı:

-«İnşallah gitmenize ben sebep teşkil etmiyorum. Rica ederim, benim için rahatsız olmayın!»

-«Hayır, hayır, ben zaten işimin başına dönecektim» diye kekeledi Miss Diversey, alnına düşmüş saçlarını düzeltirken.

Kapı genç kadının arkasından kapandıktan sonra, Osborne derin derin içini çekti. Sonra kısa boylu adama doğru dönerek tekrarladi:

-«Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?» Yabancı şapkasını çıkardığından, gayet az bir miktar saçın çevrelediği pembe dazlak kafası meydana çıkmıştı.

-Donald Kirk adındaki birisiyle görüşmek istiyordum. Bizzat kendisini görmem lazım. Oldukça mühim bir mesele hakkında.»

-«Ben Mister Kirk'in sekreteri James Osborne'um. Kendisile hangi hususta görüşmek istiyordunuz?»

Ziyaretçi aniden sıkıntılı bir tavır takındı.

-«Acaba yayıneviyle alakalı bir iş hakkında mı görüşecektiniz?» diye ısrar etti Osborne.

-Bizzat kendisiyle konuşmak istediğim bazı şeyler var da» diye inatçı bir tavırla cevap verdi şişman adam.

Osborne'un bakışlarındaki ifade aniden sertleşmişti.

-«Ben Mister Kirk'in iş mevzuundaki bütün sırlarına vakıfımdır, beyefendi. Ve ayrıca ağzımın sıklığından da emin olabilirsiniz.»

Fakat yabancı artık onu dinlemiyordu bile. Sekreterin yazı masası üzerindeki albümü görmüştü.

-«Pul koleksiyonu mu?»

-«Evet. İsterseniz ...»

-«Hayır. Bekleyeceğim,» dedi adam, başını sallayarak. «Acaba Mister Kirk saat kaçta döner?»

-«Kat'i olarak bir şey söylemem imkansız.Ancak fazla gecikeceğini zannetmiyorum.

-«Mükemmel. Teşekkür ederim.»

Sonra kısa boylu adam köşedeki koltuklardan birine doğru yürüdü :

-«Oturabilir miyim?»

-«Bekleme odası burasıdır diyerek,Osborne, ara kapıyı açtı.Beraberce bir müddet evvel Miss Diversey'in mandalina yemiş olduğu ve şimdi epey loşlaşmış olan odaya geçtiler. Osborne, kütüphanenin üzerindeki abajuru yaktı.

-«Buyrun, istirahat edin, beyefendi. Şu kutuda sigara vardır. Pürolar ise onun yanındakinde. İsterseniz meyva yeyin. Okumayı arzu ederseniz, raftaki mecmuaları alabilirsiniz.Mister Kirk gelir gelmez,size haber vereceğim.

-«Teşekkür ederim diye mırıldandı yabancı.Çok naziksiniz! Ne kadar güzel bir oda burası!

Boynuna sardığı kalın kaşkolı çıkarmaya lüzum görmeden bir koltuğa çöktü. Sonra hayranlık ifade eden bakışlarını, içine Portakal Yayınevinin çıkardığı kitaplar dizilmiş kütüphanenin, suni şöminenin ve onun yukarısında duvara raptedilmiş, Afrika'dan gelme kalkan ve mızrakların üzerinde gezdirmeye başladı.

-«İnsan kendini bir kulüpte zannediyor! Hele şu kitaplar!»

-«Evet. Epey kalabalık, değil mi? İçini çektikten sonra, uzanarak raftan bir mecmua almıştı eline.

Osborne patronunun yazı masası üzerindeki telefonu açarak. Kirk'lerin dairesini bağlattırdı:

-«Alo, siz misiniz. Hubbell?» diye gergin bir sesle sordu. «Mister Kirk döndü mü acaba?»

- «Hayır, efendim,»

- «Otelden ayrılırken ne zaman döneceğini söylemedi mi? Kendisini görmek isteyen bir ziyaretçi var burada?»

- «N e zaman mı dönecek ? Ah! Tam üstüne bastınız, Mister Osborne!»

Sekreter yüzünü buruşturdu. Kirk'lerin İngiliz kahyası Hubbell'in nezleli sesi asabını bozmaktaydı

- «Bir az evvel Mister Kirk beni telefonla aradı» diye devam ediyordu. Hubbell. «Akşam yemeği için, gecikme ihtimali olduğundan, smokinini ve diğer bütün giyeceklerini hazır etmemi söyledi! Zaten her zaman aynı şeyi yapar! En son dakikada fikrini değiştirir! Ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi, beraberinde başka bir misafir de getireceğini ilave etti. Mister King mi, Queen mi, neyse böyle bir adı var adamın. Bu demektir ki, masaya bir peçetse daha koymam lazım gelecek ... »

- «Siz de koyuverin, ölmezsiniz ya!» diye kesti Osborne, telefonu kapatırken. Sonra ellerini göğsünde kavuşturarak, bir takım düşüncelere daldı.

Saat 18'i 25 geçe, koridora bakan kapı açılarak Glenn Macgowan yazıhaneye girdi. Üzerinde smokin vardı. Paltosunu koluna asmış, şapkasını da eline almıştı. Sinirli bir tavırla pürosunun ucunu ısıyor, bakışlarında belirli bir endişe okunuyordu. Yazı masasının hemen. yanındaki koltuğa otunınca, koca koltuk iri cüssesinin altında koybolur gibi oldu.

-«Selam sana şövalyenin cesur kalkancısı!» dedi. «Yine pullarla mı meşgulsün? Don nerede?»

- «Bilmiyorum, efendim.» diye cevap verdi Osborne, üzerine eğildiği albümden kafasını kaldırarak. Henüz kendisini görmedim.»

- «Hay Allah! Bu adama da hiç güvenilmez ki zaten. Bir gün buluşacağımız yere tam vaktinde gelemediğine dair bin dolar bahse girmiştik de, ona rağmen geç kalmıştı! Ya Marcella! Onu gördünüz mü?»

-«Hayır. Biliyor musunuz, kendisi bu yazıhaneye pek sık gelmez!»

Macgowan gayet güzel manikür yapılmış tırnaklarından birini kemirmeye başladı.

-«Mutlaka Don'la konuşmam lazım. Onu bana bulun, Ozzie.»

-«Fakat bu akşam beraber yemek yiyeceksiniz ya!» diye endişeli bir tavırla konuştu sekreter.

-«Evet, evet, biliyorum. Yalnız onu yemekten önce görmem icab ediyor. Nerede olduğu belli değil mi?»

-«Maalesef, efendim. Mister Kirk sabahleyin erkenden buradan ayrıldı ve nereye gideceğini de bana söylemedi! »

-«Bana kalem kağıt verin!»

Macgowan kağıda bir şeyler karaladıktan sonra, onu bir zarfın içine koyup, itinayla kapayarak, yazı masasının üzerine attı.«Bunu kendisine mutlaka yemekten evvel vermeye çalışın, Ozzie. Çok önemlidir ve ... başka kimsenin bilmemesi lazım.»

-Tamam, anlaşıldı dedi Osborne, mektubu iç cebine yerleştirirken.

-«Bir dakika, efendim, size bir şey göstereceğim.»

Kapıya doğru atılmış olan Macgowan birden durdu.

-«Şu anda hiç vaktim yok, dostum!»

-Fakat eminim ki pişman olmayacaksınız. Osborne çekmecelerin birinden deri kaplı bir pul albümü daha çıkardı. Sonra onu masanın üzerine koyarak, kapağını açtı.

-«Yeni bir keşif, ha?» diye mırıldandı Macgowan, aniden alakalanarak.

Osborne albümün sayfeleri arasından bir pul çıkartıp, onu, tekrar gerisin geriye dönmüş olan genç adama bir lüple beraber verdi. Macgowan üzerinde yeşil ve pembe renklerden müteşekkil bir çiçek olan pulu incelemeye başladı.

-«Bir Nankin baskısı ... » diye mırıldandı. Üzerindeki yazılarda bir gariplik var galiba, değil mi? Harflerden biri mi eksik?»

- «Tamam, efendim» diye hararetle tasdik etti Osborne. «Ben tabii ki Çinçeden anlamam. Fakat ihtiyar .- yani profesör Kirk demek istiyorum - bana bu yazıyı tercüme etti. «Krallık» kelimesi eksik çıkıyor. Aslında Cung Dua Ming Kuo olması lazımmış. Halbuki burada Kuo kelimesi yok. Esaslı bir parça, değil mi, efendim?»

- «Don, zaten hayatta rastladığım en şanslı insanı diye homurdandı Macgowan. «Şahsen aylardır doğru dürüst bir pul yakalayamadım. Nereden bulmuş bunu?»

- «Açık arttırmalı bir satıştan almış.»

- «Bu ona çok pahalıya mal olmuştur, ne dersin. Ozzie? Kaça satın almış?» diye sahte bir ilgisizlikle sordu, Macgowan .

Aniden Osborne'un dudakları gerildi ve bakışlarına tarifi imkansız bir ifade hakim oldu.

-Maalesef söyleyemem, efendim. Macgowan bir müddet karşısındaki adamın yüzünü tetkik ettikten sonra, dostça bir tavırla onun zayıf omuzuna dokundu.

- « Pekala, pekala, şövalyenin cesur kalkancısı! Sırlarınızı kendinize saklayın! Yalnız yazdığım pusulayı da Don'a vermeyi unutmayın sakın. Ben yemek vaktinde tekrar burada olacağım.»

- «Tamam efendim, merak etmeyin» diye gülümsedi Osborne yazı masasının başına dönerken.

O akşam, tıpkı iyi yağlanmış bir saatin akreple yelkovanı gibi, hadiseler birbirini takip ediyordu. Sanki bir takım insanlar, geniş bir dairenin etrafında dönmekteydiler. Ve bu dairenin merkezinde de, vazifesinin üzerine eğilmiş, pek mühimsenmeyen bir kimse olan zavallı Osborne vardı.

Bekleme odasının kapalı kapısı arkasında ne bir hareket oluyor, ne de herhangi bir ses duyuluyordu.

Buna karşılık, saat tam 18,35'te koridora bakan kapı yeniden açıldı. Eşikte, her erkeğin nefesini rahatlıkla kesecek kadar güzel bir kadın belirdi. Ve bu kadın meydana getirdiği şahane manzaranın da pekala farkındaydı. Osborne büyük bir şaşkınlık içinde derhal ayağa kalkmıştı.

Sekreterin farkına varır varmaz, güzel ziyaretçinin yüzündeki tebessüm, sanki maskesi düşmüş gibi aniden silinivermişti.

-«Oh! Mister Kirk yok mu?»

- «Hayır, Miss Llewes.»

- «Ne fena!»

Genç kadın samimi bir tavırla kapıya yaslanmıştı. Yeşil gözleriyle odanın içini tarıyordu. Üzerindeki kürklü kumaşın tüyleri parlıyor ve sanki gümüş bir derenin suları gibi arada bir dalgalanıyordu. Hermin etolü nefis omuzlarını çevrelemekte ve her nefes alışında da göğüslerinin arasındaki çukur görünüp kaybolmaktaydı.

-«Acaba nerede olabilir? Kendisini görmem lazım.

-«Maalesef, bilmiyorum, Miss Llewes.»

Osborne'a göre, bu kadın Miss Diversey'den yirmi defa daha arzu çekici olmakla beraber, Miss Diversey'de de bu kadından en aşağı yirmi defa daha fazla kadınlık vardı. Miss Diversey her şeyden evvel bir erkeğe saadet vadetmekteydi, halbuki bu mahlük tıpkı Garbo'nun perdedeki görünüşü gibi bir hayal olarak kalmaya mahkumdu.

-«Pekala öyleyse, ne yapalım... Teşekkür ederim ... »

Sesinin tonu da, hareketleri gibi yapmacıktı.

Osborne'un bakışları kadının yeşil gözlerine takılınca. adamcağız sanki ceryan çarpmış gibi baştan aşağıya titredi. Güzel ziyaretçi ise ona Joconde pozunda bir tebessüm gönderdikten sonra kapıyı yavaşça kapattı.

İki kadın, yazıhanenin kapısı önünde karşılaştıkları zaman, gözünden hiç bir şey kaçmayan Misis Shane de onları seyrediyordu. Bir tanesinin etolü, Kirk'lerin dairesinden çıkmakta olan, siyahlar giymiş ufak tefek

diğer kadının koluna sürtündü. Birbirlerine karşı hissettikleri antipati sanki felce uğratmış gibi, aniden oldukları yerde kalakaldılar. Misis Shane'in bakışlarında alaycı bir ifade belirdi.

Uzun boylu olanı hafifçe öne eğilmiş, diğeri ise gözlerini yukarıya kaldırmış olarak uzun bir müddet birbirlerini süzdüler. Bu arada tek bir kelime konuşmamışlardı. İlk olarak İrene Lewes gitmeye karar verdi. Sanki büyük bir şavaştan muzaffer çıkmış gibi yeşil gözleri parlıyordu. Arkasını döndükten sonra, kalçalarını şahane bir şekilde sallayarak koridorun sonuna doğru uzaklaştı.

Jo 'l'emple ise, ufacık yumruklarını sıkışmış, onun arkasından bakakalmıştı. Bu sallanan kalçaların kendisini ne şekilde tehdit ettiğini gayet iyi biliyordu.

-«Beni bu yoldan vurmaya çalıştığının pekala farkındayım» diye mırıldandı dişlerinin arasından. «Sen de, seksapelin de ...

Fakat sonra aniden gevşedi ve omuzlarını silkerek, Donald Kirk'in yazıhanesine girdi.

Bir türlü rahat çalışmaya muvaffak olamayan Osborne, artık yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu.

- «Mister Kirk henüz dönmedi, Miss Temple» dedi ayağa kalkarak.

- Herhalde falcı olmalısınız, Mister Osborne!» diye mırıldandı Jo. «Mister Kirk'i aradığımı nereden biliyorsunuz?»

Osborne bütün asab bozukluğuna rağmen gülümsemekten kendini alamadı:

- « Tahmin etmesi zor değil ki. Siz onu arayan dördüncü kimsesiniz. Zaten bugün herkes onu arıyor, fakat o da şimdiye kadar bütün bu insanları atlatmaya muvaffak oldu.»

- Beni de atlatmak isteyeceğini sanıyor musunuz ?» diye sordu genç kadın.

- «Gayet tabii ki hayır, Miss Temple.»

-«Hımm ... Doğruyu söyleyemeyecek kadar naziksiniz. Halbuki onu yemekten önce görmek isterdim ... Neyse, teşekkür ederim.»

-«Sizin için yapabileceğim ... »

-«Hayır, zaten mühim bir şey değildi.»

Genç kadın gülümsemekte devam ederekten, dışarıya çıktı. Osborne derin derin içini çektiikten sonra, tam yerine oturmuştu ki, bu sefer de telefon çaldı. Sekretere artık yavaş yavaş gına gelmişti. Ahizeyi eline alarak, havlar gibi konuştu:

- «Alo!»

-«Donald? Ben. Felix. Çok üzgünüm, fakat .. »

-«Oh! Ben Osborne'um, Mister Berne. Nasılsınız? Tekrar dönmüş olmanıza çok sevindim. Seyahatiniz iyi geçti mi?»

- «Gayet iyi!» diye kuru bir şekilde cevap verdi Berne.

Donald Kirk'in ortağı hafif bir şiveyle konuşuyordu.

- «Bana Kirk'i verin» diye ilave etti.

- «Kendisi burada yok. Fakat neredeyse gelir.»

- «Pekala öyleyse, ziyafete biraz geç geleceğimi kendisine söylersiniz. Mühim bir işim çıktı. Mümkün olduğu kadar erken gelmeye çalışacağım.»

-«Tamam. efendim» dedi Osborne. Ve ahizeyi yerine koyduktan sonra da, uzun zamandan beri saklanan bir öfkenin neticesi olarak haykırdı:

- «Peki be aptal herif, bunu evin kahyasına söylemek varken, ne diye beni rahatsız ediyorsun sanki?»

Nihayet saat tam 18 i 43 dakika gece, Donald Kirk, asansörden dışarı fırladı. Arkasından, smokin giymiş, uzun boylu ve kelebek gözlüklü genç bir adam onu takip ediyordu.

Kirk'in görünüşünden, onun Newyork'un en mutena semtlerinden birinde oturan, Portakal Yayınevinin sahibi, milyoner bir adam olduğunu kimse tahmin edemezdi. Gayet pahalı bir kumaştan yapılmış elbisesi deforme olmuştu. Fötr şapkasını cebine sokuşturmuş olduğundan, buruşuk pardesüsünün sağ tarafında bir şişkinlik vardı. Ayın sonunu güçlkle getiren, pasaklı, ufak bir memurdan daha beter bir intiba uyandırıyor insanda. Üstelik ağzındaki kocaman püronun görünüşü ve kokusu, Misis Shane'in renginin atmasına sebep olmuştu.

- «İyi akşamlar, Misis Shane! Sen de yerinde sallanma, Queen! Holde birbirimize rastlamış olmamız, benim için büyük bir şans. Geçerken yazıhaneye uğramamda bir mahzur yok ya? Bir dakikadan fazla sürmez.»

- «Haydi bakalım, öyle olsun» dedi Ellery, sakın bir tavırla. «Emirlerine amadeyim. Sen yolu açıyorsun, ben de seni takip ediyorum. Hem söylesene, neden benimle görüşmek istiyordun ?»

Fakat Kirk onu dinlemiyordu ve yazıhanenin kapısını itmişti bile. Suratından düşen bin parça olan Osborne ayağa kalktı.

- «Mister Kirk! Nihayet gelebildiniz! Nasıl bir gün geçirdiğimi sormayın. Deli olacağımı zannettim!»

- «Daha erken dönmeme imkan yoktu, Ozzie.» Sonra milyoner editör, masasının üzerindeki mektupları sabırsız hareketlerle gözden geçirdi.

- «Mühim bir şey var mı? Ah, unuttuyordum. Queen, Jimmy Osborne benim sağ kolumdur. Ozzie, arkadaşım Ellery Queen... evet, Ozzie, mühim bir şey var mı diye sormuştum.»

- Tam olarak bilmiyorum, Mister Kirk. Bir kaç dakika önce, Miss Llewes uğradı ... »

- «İrene mi? Ne istiyormuş ?»

- «Söylemedi dedi Osborne, omuzlarını silkerek. «Herhalde mühim bir şey değildir. Miss Temple de sizi sordu.Yemekten evvel sizinle konuşmak istiyormuş.»

-«Pekala, pekala. Başka ne haber? Sinirlenme Queen. Bir dakika sonra işim bitiyor.»

- «Sen rahatına bak, dostum.

Osborne kafasını kaşdı,

- «Mister Macgowan da sizinle görüşmek istedi. Yirmi dakika kadar önce gelmişti.»

- «Glenn mi? Yemeğe bu kadar erken mi gelmiş?»

- «Hayır, efendim. Sizinle görüşmek için yazıhaneye uğramış.Hatta bir mektup yazıp bıraktı. İşte, buyrun.»

- «Özür dilerim, Queen» dedi Kirk, zarfı yırtarak, Macgowan tarafından yazılmış satırlara göz gezdirirken. Mektubu okurken yüzünün ifadesi aniden değişmişti. Fakat bu uzun sürmedi ve genç adam kağıdı buruşturarak cebine attı.

-«Kötü bir haber mi?» diye sordu Ellery.

-«Ne dedin? Ha, yok canım, mühim değil. Acaba ... »

Kirk aniden susarak, sekreterine doğru döndü:

- «Teşekkür ederim, Ozzie. Dükkanı kapatıp, evinize dönebilirsiniz.»

- «Peki, efendim. Oh! Az daha unutacaktım! Birkaç dakika önce Mister Berne telefon etti. Sizden çok özür diliyor, fakat mühim bir işi çıktığından yemeğe geç gelecekmış.

Kirk hafifce tebessüm etti.

- «İşte tam Berne'in yapacağı bir iş bu. Ziyafeti onun şerefine verdiğim halde, geç kalacağını söylüyor. Pekala, tamam Ozzie, Haydi, Queen, gidelim.» Tam kapının eşiğine varmışlardı ki, Osborne'un çılgınlığını duydular.

- «Yine ne var, Ozzie?»

- «Çok özür dilerim. Mister Kirk. Tamamen aklımdan çıktı. Yandaki odada bir adam var. Saatlerdir sizi bekliyor. Hayır, mübalağa ediyorum. Fakat en aşağı bir saatten beri burada. Ne istediğini söylemekten çekiniyor. Sizi beklemeyi tercih etti.»

- «Peki, kimmiş bu adarn?» diye canı sıkılmış .hir tavırla sordu Kirk.

Sonra arkadaşıyla beraber tekrar masanın başına döndüler.

- «Hakkında hiç bir şey bilmiyorum» dedi

-Osborne, ellerini havaya kaldırarak, «Onu şimdiye kadar hiç görmedim. Daha önceden yazıhaneye uğramış olabileceğini zannetmiyorum. Son derece kuşku bir adam. Sizinle mühim bir mesele hakkında görüşecekmış.»

- «Adı ne? Ne istiyor'? Hay Allah, şu anda bir takım pala vraları dinleyecek vaktim yok ki!»

- «Hiç bir malumatım yok efendim.»

Kirk bir müddet dudaklarını ısırıktan sonra, içini çekerek mırıldandı:

- «Pekala. Gidip şu adamla bir konuşayım.Çok üzgünüm, Queen. Böyle olmasını istemezdim. Bu arada sen bizim daireye geç. Ben birazdan gelirim..

- «Sen beni düşünme! İşine bak!» dedi Ellery.

- «Yazıhaneye her dönüşümde beni bekleyen böyle bir sıkıcı insanla karşılaşırım. Pul değilse, mücevher satmak isteyen birisidir. Hatta daha da beteri romanının basılmasını teklif edecek bir kimse de olabilir! Bu da ne demek, Ozzie? Kapıyı neden kilitlediniz?»

Kirk, yazıhane ile bekleme odası arasındaki kapıyı şiddetle sarsmakla meşguldü.

- «Kapalı mı?» diye şaşkın bir tavırla sordu, Osborne. «Ama bu imkansız, efendim.»

- «Size mümkün olup olmadığını sormadım. İçerdeki aptal adam kapamış olacak.»

Bu arada Osborne da, kapıyı açmaya uğraşıyordu.

- «Çok garip!» diye mırıldandı. «Siz de biliyorsunuz ki, bu kapıyı hiç bir zaman kilitlemem, efendim.

Zaten üzerinde anahtar da yoktur. Sadece bekleme odası tarafında bir sürgü var.»

- «Kirk, içerde kıymetli bir eşya bulunuyor mu?» diye sordu Ellery, alaylı bir tavırla.

- «Neden?»

- «Çünkü bu hikaye klasik bir hırsızlık vakasına benziyor.»

- «Hırsızlık mı?» diye bağırdı Osborne. «Ama içerde çalınacak bir şey yok ki.»

- «İçeriye bir göz atsak?» diye teklifte bulundu Ellery.

Sonra paltosunu ve şapkasını çıkardı. Ve hemen arkasından da, Hint işi, kağıt gibi incecik bir hasırın üzerine diz çöktü. Bir gözünü kapayarak, diğer gözünü anahtar deliğine uydurdu. Kısa bir müddet sonra tekrar ayağa kalkmıştı.

- «Başka kapı yok mu?»

- «Var, efendim. Ana koridora açılan bir kapı daha var. İçerde herhangi bir anormallik mi gördünüz?»

- «Bilmiyorum» dedi Ellery, şaşkın bir tavırla. «Fakat herhalde garip bir takım şeyler olmuş. Kontrol etmeye değer doğrusu.»

Misis Shane'in hayretten açılmış gözleri önünde, her üçü de odadan dışarıya fırladılar. Koridoru geçip, sola döndükten sonra, Miss Diversey'in bir saat kadar önce içeri girip girmemekte tereddüt ettiği kapının önüne gelmişlerdi.

Ellery tokmağı çevirerek, kapıyı yavaşça itti.

Kapı sessizce açıldı.

Ellery uğradığı sokun tesiriyle, eşikte kalakalmıştı. Diğerleri ise, yüzlerinde korkunç bir ifade olduğu halde, onun omuzunun üzerinden içeriye bakıyorlardı.

- «Hey Allahım, Queen, bu da ne demek ... » diye boşuk bir sesle kekeleydi, Kirk.

İnsanın, kocaman bir devin bu odayı yerinden kaldırıp, havada salladıktan sonra bir köseye fırlatmış olduğuna inanası geliyordu. Hiç bir möble yerinde değildi. Hatta duvardaki tablolarla, yerdeki seccadeler bile garip bir şekil almıştı.

Böyle bir tahrip manzarası karşısında, ilk bakışta her şeyi anlamak mümkün değildi tabii. Her üç adam da ilk anda, bu odanın bazı kimseler tarafından kırılıp geçirildiğini düşündüler sadece. Fakat daha bir çok husus gözlerinden kacmıştı.

Yavaş yavaş, buldukları oda ile, Kirk'in yazıhanesi arasındaki şimdi kilitleli olan kapının önünde yatan bir şey dikkatlerini çekti.

Bu, şişman, kısa boylu bir adamın kaskatı kesilmiş cesediydi. Yağlı ensesinde kırmızı lekeler göze çarpıyordu. Kafasının tam üstündeki siyahımsı çukuru. pıhtılaşmış koyu kırmızı bir kan doldurmuştu. Ellerini karnının altında kavuşturmuş olduğu halde yüzükoyun yerde yatmakta ve ayrıca, çeketinin her iki yanından çıkan boynuz benzer demirden iki çubuk da ensesini çevrelemekteydi.

Üç

- «Ölmüş mü?» diye mırıldandı Kirk.

Ellery biraz evvelki hareketsiz halinden kurtulmuştu,

- «Görünüşünden belli oluyor, değil mi?» dedi sert bir sesle.

Sonra birkaç adım ilerledi ve yeniden hareketsiz kaldı. Gözleriyle odanın her tarafını tetkik ediyordu.

Yüzünün ifadesinden, gördüklerine inanmadığı anlaşılmaktaydı.

- «Fakat o halde bu bir cinayet!» diye boğulur gibi konuştu Osborne.

Sesinin tonunda bir sual ifadesi vardı. Sonra, sanki kusacakmış gibi bir takım garip sesler çıkararak öksürmeye başladı.

- «Kendi kafasına şöminenin demiriyle vurarak intihar edenlere pek rastlanmamıştır şimdiye kadar» dedi Ellery.

Şöminenin demiri! Her üçünün de gözü bir an için bahis konusu demire takıldı. Yalancı şöminenin süs parçalarından olan pirinç çubuğun üzerinde kan lekeleri vardı.

Nihayet Ellery, sanki etrafındaki havayı bile zahatsız etmekten çekiniyormuşçasına, son derece ihtiyatla ilerledi. Sonra cesedin yanında diz çöktü. Tetkik edilecek ve üzerinde düşünülecek çok şey vardı. Fakat genç adam, ölünün elbiselerindeki garipliğe dahi aldırmyarak, evvela eliyle şişman ziyaretçinin kalbini aradı.

Netice: sıfır. Parmaklarının altında en ufak bir kalp atışı sezilmiyordu. Sonra elinin tersini adamın yanağına değirdi. Soğuktu. Normal bir ölü soğukluğuydu bu. Cesedin yanağındaki hafif bir morluk göze çarpıyordu. Ellery ölünün çenesini tutarak, başını yavaşça çevirdi. Evet, darbeyi yedikten sonra yere düştüğü zaman kafasını dösemeye çarpmıştı mutlaka: Sol yanağından burnunun kanadına kadar olan kısım mosmor kesilmişti.

Ellery yeniden kapının yanına döndü. Cesedin yanında daha fazla kalamiyacağını anlamıştı. Aslında şimdiye kadar pek çok ceset görmüş ve buna alışmış olmakla beraber, böylesine bir ölüye ve darmadağın edilmiş bir odaya ilk defa rastlıyordu. İlk bakışta dehşete kapılmamak imkansızdı. Çünkü bu sadece bir ölüm hadisesi değildi. Ceset maskaraya çevrilerek ve odanın içi darmadağın edilerek işlenmişti bu cinayet.

Uğradıkları şokun tesiriyle her üç adam da uzun bir müddet sessiz kaldılar. Koridordan asansör kapılarının çarpması ve Misis Shane'nin tavuk gıdıklamasını andıran kahkahaları duyuluyordu. Daha uzaklardan, avluya bakan pencereden, caddenin gürültüleri gelmekteydi. Birden, gözlerinin önündeki garip manzaradan doğma bir fikir geldi her üçünün de aklına: aslında yabancı ölmemişti. Etrafındaki bütün eşyaları karmakarışık ettikten sonra, yere yatmış ve uyuya kalmıştı sadece. Zaten tostoparлак bir aya benzeyen yüzündeki gülümseme de bu düşünceyi doğruluyordu.

Nihayet Ellery kendini topladı ve yanındakileri de hayal aleminden uzaklaştırmak için bir iki kere öksürdü.

- «Kirk, bu adamı daha önceden görmüş müydün?»

- « Ellery» diye nefes nefese konuşmaya başladı gene kitapçı. «Yemin ederim! Ona şimdiye kadar hiç rastlamadım. Asla! Bana inanman lazım! Ben ... »

Sonra Queen'in koluna asılarak, arkadaşını sarsmaya koyuldu.

- «Dinle, Queen. Bu işte mutlaka bir yanlışlık var. Korkunç bir yanlışlık. Her gün, tanımadığım bir sürü insan, bu yazıhaneye benimle görüşmek için gelir... Ama her gün! Ben asla ... »

- «Biraz sakin ol!» dedi Ellery. «Herhalde asabın fena halde bozuldu. Ya siz ne dersiniz, Osborne? Bu adam size hiç bir şey hatırlatmıyor mu?»

- « Sizi temin ederim ki, Mister Queen, bu adam şimdiye kadar yazıhaneye hiç gelmedi. Mister Kirk de asla ... »

- «Peki, peki, Osborne, anladım. Zaten bu cinayette öyle garip hususlar var ki, bazı şeylere inanmam ... »

Aniden susarak sekretere doğru döndü:

- «Osborne, hemen yazıhaneye dönün ve otelin dedektifiyle, doktoruna telefon edin. Sonra polise haber verirsiniz. Doğrudan doğruya polis merkezini arayın ve babamla yani müfettiş Richard Queen ile görüşmek istediğinizi söyleyin. Ona hadiseyi anlattıktan sonra, benim kendisini burada beklediğimi söylemeyi de unutmayın.»

- «Peki, efendim!» dedi Osborne, koridora doğru atılırken.

- «Şimdi, Kirk, sen de şu kapıyı kapat. Herhangi bir kimsenin hadiseyi,

Tam bu sırada genç bir kız sesi duyuldu:

- «Don!»

Her iki adam da aynı anda, yeni gelenin içerisini görmesine mani olmak için. aniden oldukları yerde dönerek, yolu kapattılar. Genç kız en aşağı Kirk kadar uzundu ve nefis bir vücuduyla, kahverengi, şahane gözleri vardı.

- «Don, ne oluyor, Allahaşkına? Biraz evvel Osborne'a rastladım. Koridorda deliler gibi koşuyordu.»

- «Bir şey yok, Cella. Sadece bir kaza ... »

Kirk, ellerini kardeşinin; çıplak omuzlarına koyarak, onu kapının önünden uzaklaştırmak istedi. Fakat artık çok geçti. Genç kız cesedi görmüştü. Aniden sarardı, gözleri kaydı ve keskin bir çığlık atarak sanki paçavradan yapılmış bir bebek gibi yumuşak bir hareketle yere yuvarlandı.

Kızın çığlığı otelin katında telaşlı hareketler yaratmaya kafi gelmişti. Koridor boyunca bütün kapılar birden açıldı ve gözleri yuvalarından fırlamış, ağızları açık, her an için haykırmaya hazır bir takım insanlar dışarıya fırladılar. Miss Diversey, hastabakıcı şapkası kulağının üzerinde, bekleme odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Onun arkasından, tekerlekli sandalyesinin üzerinde küfrederekten ve bir duvardan diğer duvara zikzaklar çizerekten profesör Kirk geliyordu. İhtiyarın üzerinde ceket yoktu ve gömleğinin açık yakasından grileşmiş kılları gözükmekteydi. Miss Temple sanki Alaaddin'in lambasından çıkmış gibi mucizevi bir şekilde, baygın Marcella'nın yanında belirmişti. Misis Shane ise, hem koşuyor, hem

de nefes nefese bir takım sualler haykırıyordu. Bir hizmetçi kız, son hızla koşarak onu geçti. Kirk'lerin dairesi önünde, sıskalıktan kemikleri çıkmış bir İngiliz oda uşağı, bütün bu telaşlı hareketleri soğuk bir tavırla seyrediyordu.

Yerinden hiç kıpırdamamış olan Ellery, derin derin içini çektikten sonra, bir iki adım gerileyerek yeniden odasına girdi ve kapıyı da arkasından kapadı. Dışarıda gürültüler gittikçe artıyordu. Genç adam önce ölünün durumunu tetkik etti, sonra gözleri odanın dağınıklığına takıldı. Aradan bir müddet geçti ve Ellery yeniden cesedi tetkike koyuldu. Bu arada hiç bir şeye dokunmamaya bilhassa dikkat ediyordu.

Yağlı bir suratı olan şişman doktor cesedi muayene ettikten sonra, yavaş yavaş yerinden doğruldu. Otelin dedektifi Herkimer ise, düşünceli bir tavırla, kötü . tıraş edilmiş çenesini okşamaktaydı.

- «Evet, doktor?» diye sabırsızlandı Ellery.
- Adamcağız sanki korkunç bir şey duymuş gibi yerinden sıçramıştı.
- «Ah. evet . Ne zaman ölmüş olduğunu bilmek istiyorsunuz tabii.Aşağı yukarı bir saat kadar önce.

Mesela saat 6 .. sıralarında diyelim.»

- «Başına yediği darbe neticesinde mi ölmüş?»
- «Hiç şüphesiz. Şöminenin demirinin adamın kafatasını kırdığı muhakkak. Ölüm gayet ani olmuş.»
- «Ani mi? Emin misiniz?»
- «Fakat beyim ...
- «Kusura bakmayın, ama bu hususta kati bir teşhise ihtiyacım var. Yanağındaki morartı hakkında ne düşünüyorsunuz?»

-«Çarpma neticesinde olmuştur. Daha yere düşmeden önce öldüğünden eminim!» diye cevap verdi doktor.

Sonra kapıya doğru yürürken ilave etti:

- «Tabii adli tabikle bu hususu yeniden münakaşa edebiliriz.»
- «Başka bir sebepten ölmüş olamaz mı?»
- «Başka bir sebep mi? Başına yediği darbelerin tesirinin ne kadar olduğunu anlamak için. tabii ki otopsi raporunu beklemek lazım gelecek, fakat zannetmiyorum ki...))

Birden doktorun gözlerinde garip bir ışık yanıp söndü.

- «İnşallah!» diye konuşmasına devam etti.«Bu adamın daha önceden herhangi bir şekilde öldürülerek kafatasının sonradan parçalandığını düşünmüyorsunuzdur?»

- «Belki de bütün aptalların kralıyım, fakat böyle bir şeyin aklımdan geçtiğini de itiraf etmeliyim.»
- «O halde bu düşüncenizden vazgeçin. Boşuna vakit geçiriyorsunuz.»

Kısa bir tereddütten sonra ilave etti: «Sizin şöhretinizi duydum, Queen. Faili meçhul cinayetleri aydınlatmakta usta olduğunuzu da biliyorum. Fakat sizin yerinizde olsam, bu hadisede adamın ne şekilde ölmüş olduğu üzerinde pek o kadar fazla durmazdım.

- «Ya neyin üzerinde duraydım?» diye sordu Ellery, isteksiz bir tavırla.
- «Ben olsaydım adamın giyiniş tarzına dikkat ederdim.»
- «Sahi mi?»

- « Belki de sizin gi'bi son derece akıllı bir kimseye bu buluşum pek basit gelecek, ama, ben bir adamın ceketini ters giymiş olmasını çok garip karşıyorum.»

- Ters mi?» diye atıldı Herkimer. «Hay Allah, bu da ne demek?»
- «İşte bakın!» diye ilave etti doktor. «Sanki sırtında düşmelemek istiyormuş gibi, ceketini ters giymiş.»
- «Hayret, havret!» diye mırıldandı otelin dedektifi.
- «Buluşunuz tam değil, doktor!» dedi Ellery. «Çünkü sadece bir esrar perdesi içinde yüzmüyoruz, aynı zamanda tam bir imkansızlık içindeyiz. Adam sadece ceketini ters giymekle kalmamış, üstelik onu sırtında iliklemiş. Bu da pek kolay bir şey olmasa gerek. İsterseniz bir deneyin!» «Neticede bütün bunlar beni hiç alakadar etmez! diye homurdandı doktor, bozularak. «Sadece dikkatinizi çekmek istemiştim.»

- « Ama, doktor ... »
- «Eğer resmi polislin bana ihtiyacı olursa,haber verirsiniz. İyi akşamlar.»

Sonra Ellery'yi omuzlayarak. odadan dışarı çıktı.

- «Buna da ne oluyor, Allahaşkına?» dedi dedektif.
- «Mühim değil!» diye mırıldandı Ellery. «Adamda aşâğılık duygusu var işte. Hepsi bu.»

Bekleme odasının kapısı doktorun arkasından kapandıktan sonra, ortalığa yeniden derin bir sessizlik çöktü.Cesetle beraber yalnız kalan iki adam, onu etraflica tetkik etmeye koyuldular.

Adamın üzerinde ters olan sadece ceket değildi: aynı şekilde pantolonu da, gömleği de arkasından düğmelenmişti. Gömleğin kolalı sert yakası ters çevrildiğinden, tam ensesinde sedef bir düğme parlıyordu. Adamın iç çamaşırları da tersti. Sadece ayakkabıları normal durumunu muhafaza etmişti. Pardesüsü, şapkası, eldivenleri ve kocaman kaşolu. karmakarışık bir şekilde kösedeki sandalyenin üzerinde yığılı duruyordu. Ellery bunların arasından kaşolu eline aldı.

Tam ortasında kan lekeleri göze çarpyordu kaşkolun. Onu elinden bıraktıktan sonra, eğilerek döşemeyi tetkik etmeye başladı. Önce bir şey bulamadı. Nihayet, sandalyenin hemen yanında, yerdeki küçük halının birkaç santimetre açığında. gayet iyi cilalanmış parkenin ufak bir kısmının parlak olmadığını gördü. Sanki bir şey silmek istemişlerdi

Ellery bu sefer cesedin etrafındaki döşemeyi tetkike koyuldu. Her taraf tertemizdi. Daha sonra genç adam yerinden doğrularak. birkaç adım geriledi. Ceset kapıya paralel olarak kitap dolu iki etajrin arasına uzatılmışı. Sağdaki etajer yerinden atılmış ve haf ifçe sağa doğru çevrilmişti. Buna karşılık sol taraftaki etajer duvardan tamamen ayrılmış ve odanın kapısıyla aralarında dar bir açıklık kalıncaya kadar ileri itilmişti. Böylece bu iki etajer aynı zamanda cesedi de maskeliyordu.

- « Hadise hakkında ne düşünüyorsunuz, Herkimer?» diye sordu Ellery.

- «Ben bunun bir deli hikayesi olduğunu düşünüyorum! diye patladı Herkimer. «Böyle bir hadiseye hayatımda ilk defa şahit oluyorum. Ve bu mesleğe yeni atılmış bir kimse de değilim üstelik. Daha babanızın sadece komiserlik yaptığı zamanlarda, polis memuru olarak sokaklarda dolaşırdım. Bu cinayeti işleyen adama derhal bir deli gömleği hazırlamak lazım.

-«Öyle mi zannediyorsunuz?» dedi Ellery, düşünceli bir tavırla. «Etrafa baktıkça, size hak vermemek elden gelmiyor, Herkimer! Peki ya adamın boynuzlarına dikkat ettiniz mi? Bu da mı katilin deli olduğunu gösteriyor sizce?»

- «Boynuzları mı?»

Ellery adamın ceketinin içinden çıkan ve ensesinin iki yanından dışarıya taşan Afrika mızraklarını işaret etti. Mızrakların geri kalan kısmını kumaşın altından takip etmek mümkündü. Demir çubuklar, kemeraltı altından geçirilmiş ve pantolonun her iki paçasına sokulmuştu. Cesedin ayakkabılarının yanından uçları gözükiyordu. Diğer uçları ise kanlı başın her iki yanında parlamaktaydı. Sirtında düğmelenmiş elbisesi ve bunların içinden geçirilmiş iki mızrakla, cinayet kurbanı, çiftleyle vurulan ve bağlanarak taşınmak üzere çubuğa geçirilen bir av hayvanına benziyordu.

Herkimer pencereye yaklaşarak, dışarıya tükürdü.

- «Ne korkunç şey! İnsanın midesi bulaniyor.»

- «Bu mızraklar Chancellor oteline mi ait, Herkimer?»

Dedektif hayır manasında başını salladıktan sonra, çenesiyle şöminenin üzerindeki kalkanı işaret etti. Kalkan, yüzü duvara dönük olarak asılmıştı ve onun biraz yukarısında mızrakların duvara raptedildiği yerler belli oluyordu.

- «Hayır, Mister Ellery, bunları oraya Mister Kirk koymuştur.»

- «Gayet tabii» dedi Ellery. «Bu çeşit şeyler otel dekorasyonuna girmez.»

- «Neticede, bütün bu güzel möbelerin darmadağın edilmiş olması başka türlü izah edilemez, Mister Ellery! Bu işi mutlaka bir deli yapmıştır. Tam manasıyla ipsiz sapsız bir iş bu.»

- «Herkimer!» diye bağırdı Ellery «Parmağınızı tam aydınlanması gereken şeyin üzerine bastınız!

Ve sonra, dedektifin şaşkın bakışları arasında odayı adımlamaya başladı.

- «İp ve sap! İşte! Bunu siz söylediniz, Herkimer. Biz de zaten ipin sayesinde sapı bulmaya çalışacağız. Sonra genç adam kaşkolunu çıkararak, daha büyük bir dikkatle etrafını tetkik etmeye koyuldu.

-«Ben ... diye başladı Herkimer.

- «Bir dakika, dostum. Bazı şeyleri ispatlamamız lazım. Zaten düşüncelerimi bir düzene koyabilmem için bunu mutlaka yapmamız gerekiyor.» Dedektif başıyla tasdik etti. Ellery bir sigara yaktı.

-«Pekala. Söyleyin bakalım bu odada en çok dikkatinizi çeken şey nedir?»

- «Her şey darmadağın edilmiş!» dedi dedektif.

- Bilakis, dostum, darmadağın edilmiş hiç bir şey yok bu odada. Cesedin etrafındaki, sadece yerlerinden oynatılmış olan şeyleri bir yana bırakalım. Şu etajerlerin durumuna bir bakın. Dikkatinizi çeken şey nedir?»

- «Ters duruyorlar.»

- «Evet. Onları ters çevirmişler ve böylece kitapların sahifelerini görebiliyoruz. Tablolar da ters çevrilmiş. Yerdeki küçük halı da öyle. Masa da aynı şekilde: çekmecelere bakın. Büyük saatin yüzü şimdi duvara bakmıyor mu? Koltuklar da ters çevrilmiş, sadece arkalıklarını görebiliyoruz. Abajurlar.Lamba kısımları alta gelecek şekilde konmuş. O halde, Herkimer?»

Dedektif hiç bir şey anlamadığım ifade eden bir şekilde başını eğdi,

- «İşte meselenin ipini bulduk, dostum, farkında değil misiniz? Bu hakikat ne zamandan beri gözlerimizin önünde. Sadece ölünün üzerindeki elbise ve çamaşırlar değil, aynı zamanda odadaki bütün möbeller de ters çevrilmiş ... »

- Şaşkınlıktan dedektifin ağzı açık kaldı.

- «Hay Allah! Mister Ellery! Haklısınız! Her şey tersine çevrilmiş!»

- «Evet, dostum. Her şey tersine çevrilmiş.Şimdi meselenin ipini bulduk sayılır. Geriye bir de bunun sebebini bulmak kalıyor. Neden? Bütün bunların manası nedir? Tabii bütün bunların bir manası varsa.»

- «Hiç bir şey bilmiyorum!» dedi dedektif alçak bir sesle. «Maalesef hiç bir şey bilmiyorum, Mister Ellery. Ellery görmeyen gözlerle Herkimer'e bakıyordu.

-«Ben de!» diye mırıldandı, dışlerinin arasından. «Ben de hiç bir şey bilmiyorum.»

DÖRT

Vurdumduymazlığı ile meşhur olan iri yarı Ellery'in babası, müfettiş Richard Queen, ufak tefek ve öfkeli bir adamdı. Başında hindi tüyü gibi dikilmiş gri saçları ve canlı bakışlarıyla, büyük şöhret sahibi müfettiş, ihtiyar bir kuşu andırıyordu. Hatta ağzını, bıyığının da yardımıyla, yırtıcı bir kuşun gagasına benzetmek bile mümkündü. Ancak bu kuş-adamda mutlaka hürmete sayan bir şeyler olmalıydı ki, sadece bir homurdanması, cinayet masasının bütün memurlarını susturmaya kafi geliyordu.

Ve bugün yine neşesiz günlerinden biri olduğu için, herkes etrafında pervane gibi dönmekteydi. Fakat tıpkı av sahasına salınmış köpeklere benzeyen bir şekilde, bütün adamlarının hummalı bir faaliyet içinde bulunmaları dahi onu yatıştırmıyordu. Askeri harekatı idare eden büyük bir kumandan gibi, parmak izi mütehassıslarına, fotoğrafçılara ve bekleme odasını dolduran daha bir sürü .teknisyene yüksek sesle emirler vermekteydi. Bu arada cesedin yanına diz çökmüş olan adli tabib Prouty'nin hareketlerini de gözden kaçırmamaktaydı. Yandaki odada ise, yardımcısı Velie ve adamlarının ilk ifadeleri almakla meşgul olduklarını biliyordu. Fakat bütün bunlar içinin rahatlamasına yardım etmekten çok uzaktı. Bu cinayetin işleniş tarzı hiç hoşuna gitmemişti. Odadaki esrarengiz dağınıklığın bir deli tarafından yapılmış olmasının imkansızlığını anlayacak kadar akıllı bir adamdı.

- «Ne düşünüyorsun, bu mesele hakkında?» diye sordu, oğluna doğru dönerek:

- «Hiç. Henüz hiç bir şey!» dedi Ellery, sakın bir tavırla.Pencerenin kenarına oturmuş, ikinci sigarasını içiyordu.

- "Galiba yalan sövyedim!» diye ilave etti.«Aslında bir sürü şey düşünüyorum ama bunlar herhangi bir tahkikatı derinleştiremeyecek kadar fantazi düşünceler.

- "Demek ki seni bu şekilde düşünmeye sevk eden bazı sebepler var ortada! diye homurdandı müfettiş. «Fakat ben ihtiyar bir polisim. Bütün bu tersine dönmüş eşyaları bir tarafa bırakacağım ve tahkikatı alışılmış eski metodlara göre yürüteceğim: hüvivet tesbiti, ölünün akraba ve dostlarının tanınması, cinayet sebebinin araştırılması. v.s.»

- « Haksız da değilsin! diye mırıldandı Ellery. «Sana bütün kalbimle iyi şanslar dilerim. Yalnız, eğer beni memnun etmek istiyorsan, katili yakaladığın zaman, bütün bu eşyaları neden ters çevirdiğini ondan mutlaka öğren. Bilmek istediğim yegane şey bu.»

- "Ben de. aynı senin gibi merak içindeyim. Emniyet müdürü de öyle. Ah, Velie? Bir netice alabildin mi?" Dev gibi bir adam olan Velie, alçak sesle cevap verdi:

- «Şef, eğer biz bu işin altından kalkarsak, madalyayı hak ettik demektir.»

- «Bırak şimdi bu ırlan, sen bana raporunu ver. Çabuk!"

- «Evvela, otelin kapıcısı bu adamı şimdiye kadar hiç görmemiş. Ve adamın Chancellor'da kalmadığı da muhakkak. Bununla beraber personelden birkaçı onu tanıdı. Mesela asansörcülerden biri onu saat tam 17,45'te 22 nci kata çıkarmış. Ayrıca bu katın şefi Misis Shane de ona Kirk'in yazıhanesini tarif etmiş. Adam mutlaka Kirk'in kendisiyle görüşmek istiyormuş. Israrla Donald Kirk'in gelmesini beklemiş.»

- « Hiç tanımadığı insanlar bile her zaman buraya Kirk'le görüşmeye gelirler!» dedi Ellery bezgin bir tavırla. «Kendisi antika mücevher ve pul koleksiyonu yapar. Bu iki oda ona yazıhane vazifesini görüyor,"

- «Zaten içinde koleksiyoncuların adı geçen cinayetlerden nefret ederim!" diye atıldı müfettiş. "Üstelik Kirk bir de yayınevi sahibi, değil mi?"

- «Portakal yayınevini babası kurmuş. Hani şu romatizmaları yüzünden ancak tekerlekli koltuğuyla hareket edebilen ve durmadan haykıran ihtiyar. Şimdi babası artık bu işlerle uğraşmıyor, Yayınevini idare eden; Donald ile ortağı Felix Berne adında bir adam. Bu sebepten Kirk'in Chancellor otelindeki yazıhanesinde bazı yazarları kabul ettiği de muhakkak.

- «Aman ne güzel. Yazarlar, pullar. kıymetli taşlar! Haydi, Thomas Velie, raporunu tamamlamak için daha ne bekliyorsun?»

İnsan azmanı Velie, canlı bir tavırla anlatmasına devam etti:

-«Shane anne, iskembesi çorba dolu ziyaretçiye yazıhanenin kapısını tarif etmiş: adam da oraya doğru uzaklaşmış. Miss Diversey, profesör Kirk'in hastabakıcısı, Donald Kirk'in sekreteri James Osborne ile beraber o sırada yazıhanede bulunuyormuş. Şişman yabancıнын Donald'la görüşmek istediğini duyunca oradan ayrılmış. Adam neden Kirk'le konuşmak istediğini Osborne'a söylemeyi reddetmiş. Osborne da onu şu ara kapıdan geçirerek bu odaya yerleştirmiş ve kapıyı da arkasından kapatmış. İşkembesi çorba dolu yabancıнын hayatı da böylece sona ermiş. İşte hepsi bu kadar.»

- «Zaten hikayenin gerisini sen de biliyorsun,» dedi Ellery. «Bahis konusu ara kapıdan geçmek istediğimiz zaman, onun içerden sürgülenmiş olduğunu anladık. Yazıhanenin dışından dolaşarak buraya girince de cesedi bulduk.»

Müfettiş pencereye doğru yaklaşarak, oğlunun omuzları üzerinden dışarıya bir göz attı.

-Katilin pencereden girmiş olabileceğini düşünemeyiz » diye mırıldandı. Dışarıda ne bir çıkıntı ne bir tutamak, ne de balkon var. 22 nci kata kadar dümdüz bir duvar işte. O halde katil içeriye koridorun kapısından girmiş olmalı. Yahut da ... Thomas, şu kapının sürgüsünü hiç kontrol ettin mi?"

- «Gayet tabii, şef. Sürgü yağlanmış ve çok güzel çalışıyor. Hiç de ses çıkarmıyor. Sekreterin herhangi bir gürültü duymamış olması gayet normal.»

- «Sürgünün itildiğini duymamış olmasına bir itirazım yok. Yalnız bütün bu eşya yerinden oynatılır da, hemen yandaki odadan bunun farkına nasıl varılmaz? Aklımın ermediği nokta işte bu.»

- «Söylediğine göre, çalıştığı zamanlar top atılsa duymazmış. Bugün öğleden sonra da epey meşgul olduğu anlaşılıyor» diye izah etti, Velie nezleli sesiyle.

- «Dinle, baba, Osborne gibi adamları sana anlatmama lüzum yok. Şimdiye kadar benzerine çok rastlamışsındır. Sanki metresiymiş gibi Kirk'e bağlı, sadık sekreter durumunu kendisine yakıştırmış zavallı bir insan işte. Kısa bir müddet için bile kafasını işinden kaldıracığını zannetmiyorum. Eğer cinayet işlendiği sırada pulları tanzim etmekle meşgul idiyse, Osbornun o anda kör ve sağır olduğuna dair rahatça bahse girebilirsin.»

- «Pekala» dedi müfettiş. «Ya bu katın şefi olan kadın, oturduğu yerden koridorda gidip gelenleri göremiyormuymuş ? »

- «Gayet iyi görebiliyormuş. şef. Zaten bana, iskembesi çorba dolu yabancı geldikten sonra, koridordan geçenlerin bir de listesini yapıp verdi.»

Velie cebinden bir not defteri çıkararak, kocaman parmaklarıyla sayfeleri çevirdi.

-İrene Llewes adında bir kadın. Otelde kalıyor. Yazıhaneye girip, Osbornla konuşmuş ve sonra Kirk'lerin dairesine doğru uzaklaşmış Kendi dairesi bir alttaki katta olduğundan, Misis Shane onun merdivenlerden aşağıya inmiş olabileceğini söylüyor. Jo Temple adında başka bir kadın. Kirk'lerin dairesinden çıkmış, yazıhaneye girmiş ve tekrar daireye dönmüş. Kendisi halen Kirk'lerin yanında kalıyor. Macgowan adında bir adam. Yazıhanede Osborn'la gevezelik ettikten sonra, tekrar asansöre binerek otelden ayrılmış. Ah! daha ilgi çekici bir şey var. Şişman yabancı geldiği zaman yazıhanede Osbornla beraber bulunan hastabakıcı faydalı olabilecek bir şey söyledi: Kirk'in yazıhanesine gitmeden evvel, hemşire hanım, şu anda içinde bulunduğumuz bekleme odasına girmiş. Burada hiç bir dağınıklık göze çarpmıyormuş. Ters çevrilen veya yerinden oynatılan hiç bir möble yokmuş. İşte bütün öğrenebildiklerim bundan ibaret, şef. Katil mutlaka merdivenlerden çıkmıştır.»

-«Eğer Kirk'lerin dairesinden çıkmadıysa tabii» dedi müfettiş sert bir tavırla.

Ellery on ikinci sigarasını içmekle mesguldü. Sanki konu onu çok sıkıyormuş gibi bir tavırla ve hala cesedin yanında diz çökmüş, muayenesine devam eden doktor Prouty'den gözlerini ayırmadan, anlatılanları dinliyordu.

-«Söyleyeceğin başka hiç bir şey yok mu?» diye homurdandı, müfettiş.

-«Bir şey daha var, şef. Shane anne, Osborne'un söylediklerini tasdik ediyor. Ozzie diyorlar ona. şişman ziyaretçi geldikten sonra, ceset bulununcaya kadar, sekreter yerinden kıpırdamamış. Misis Shane, bundan emin. Çünkü koridordaki hiç bir hareketin gözünden kaçmayacağını iddia ediyor.»

- «Tamam. tamam!» dedi Ellery, sabırsızlanarak,«Bunu artık biliyoruz. Katil koridora bakan kapıdan içeri girmiş ve işi bittikten sonra aynı kapıdan çıkıp gitmiştir. Verecek daha ilgi çekici bir haberiniz yok mu. Velie? Mesela cinayet kurbanının kimliğine dair? Ben hiç bir şey bulamadım, fakat henüz adamın elbiselerini de tetkik etmedim.»

-«Ha. ha. Mister Ellery! Bu baş belası hikayenin daha başımıza ne kadar bela açacağını bilmiyorsunuz.»

-Anlamadım? dedi Ellery.

-«Bu eşek şakası da nereden çıktı. Thomas?»

- «Ölünün kimliğini tesbit etmek hiç de kolay olmayacak şef. Ceplerinde hic bir şey bulamadık. Ne cüzdan. ne de kimlik kartı. Yalnız herkesin cebinde olduğu gibi, bir miktar toz. Tabii bunu tahlile göndereceğiz, ama bir işe yarayacağını da tahmin etmiyorum. Hattü tütün kalıntısı hiç yok, Herhalde sigara kullanmıyordu. Yani netice sıfır.»

- «Hay Allah l» diye bağırdı Ellery, uyuşuk halinden kurtularak. «Bizim katil aynı zamanda yankesicilikten de anlıyor demek.Bak sen hele... »

- «Şu paçavralara bir de ben bakayım» dedi" müfettiş cesede doğru atılarak. «Terzinin etiketi.Velie, bir kalasa benzeyen kolunu uzatarak, onun bu hareketine mani olduktan sonra, izah etti:

- «Lüzumsuz, şef. Etiketler kesilmiş.»

- Allah, Allah!»

- «Katil gittikçe daha çok takdirimi kazanıyor!» diye mırıldandı Ellery. «Hakikaten büyük bir sanatkar. Ya iç çamaşırları ne durumda, Velie?»

- «Bir don, bir fanila. Üzerinde ne etiket, ne de marka var.»

- «Ayakkabıları?»

- Marka ve numarası çini mürekkebiyle karalanmış. Yazı masasının üzerinde bir şişe var.»

- «Harika! Ya temizleyicinin etiketi?»

- «Aynı şekilde karalanmış. Bir şey anlaşılıyor. Size söylemişim, Mister Ellery, Eğer biz bu işin altından kalkarsak, madalyaya hak kazandık demektir! Ben hayatımda böylesine ters bir hadiseyle karşılaşmadım, şimdiye kadar.»

- «Katil cesedin kimliğini tesbit etmemize mani olmak için, elinden geleni yapmış. Pekala. Ama neden? Paçavra dediğin elbiselerin hem yeni, hem de pahalı bir görünüşü var, sevgili babacığım, Bu belki de bir ipucu olabilir. Ama neyin ipucu?»

Ellery, boynundaki kaşkolu çıkararak, acıklı bir tavırla cesedi işaret etti. Velie'yle babası şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı.

- «Kıravatı!» diye bağırdı genç adam. «Kıravatını göremiyorum!»

- «Ah!» dedi Velie.Ama adamın kıravatı yok ki. Bunu raporumda da belirtmişim. Zaten ilk bakışta göze çarpıyor, siz farkında değil misiniz?»

- «Hayır, Ve kanaatimce bu hususun büyük ehemmiyeti var. Ancak neden olduğunu bilmiyorum.»

- «Mühim olduğunu zannetmem!» dedi müfettiş. «Fakat senin o dahinin, delinin, manyağın kıravatı beraberinde götürdüğü de muhakkak. Neden? Geriye bunu bulmak kalıyor.»

- «Deli olduğu içindir!» diye mırıldandı Velie.

- «Hayır, Velie, hayır!» diye bağırdı Ellery. «Katil bir deli değildir. Aksine kafası gayet iyi çalışıyor. Eğer kıravatı beraberinde götürdüyse, bunu, etiketi olmasa dahi nereden alındığını bulabileceğimizi düşündüğü için yapmıştır.»

- «Haydi canım, biraz mübalağa ediyorsun!» dedi müfettiş. «Etiketsiz ucuz bir kıravatın nereden alınmış olduğunu nasıl bulabiliriz?»

- «Belki de her zaman rastlanmayan bir kumaşı vardı!» diye bir fikir attı ortaya Velie.

- «Saçma,» dedi müfettiş. «Sadece lüks kıravatlar ender bulunan kumaşlardan kesilir. Bizim zavallı şişmanda böyle bir kıravatı takacak surat var mı?»

Eliyle ümitsizce bir hareket yaptı.

- Durum hakikaten kötü.

Tam bu sırada dedektiflerden biri, müfettişler yanına yaklaşmıştı.

- «Ne var, Hesse? Peki, peki, geliyorum.» Sonra müfettiş, memurun arkasından odanın bir köşesine doğru gitti. Ellery'le Thomas Velie derin bir sessizlik içinde beklediler. Kısa bir müddet sonra, ihtiyar polis suratını buruşturarak geri döndü.

- «Adam, bulunduğu yerde öldürülmemiş!» diye izah etti. «Şu masanın yanında, yerde kan izleri varmış.»

- «Evet dedi Ellery, bezgin bir tavırla. «Zaten bunu önceden farketmiştim, Fakat adam öldürüldükten sonra neden kapının önüne ve iki kütüphanenin arasına konulmuş olsun?»

- «En ufak bir fikrim dahi yok!» diye tükürür gibi konuştu müfettiş. «Zaman geçtikçe mesele daha da saçma sapan bir hal alıyor. Dur bakalım, Prouty işini bitirdi galiba. Herhalde onun da bir düşündüğü vardır.» Adli tabip henüz yerinden kalkmıştı ve pantolonunun tozunu silkeliyordu. Şapkasını geriye doğru attığından, alnında parlayan ter damlacıkları görünmekteydi. Müfettiş onun üzerine doğru atılarak, adamcağızı sual yağmuruna tuttu. Velie ise, memurların durumunu kontrol etmek için oradan uzaklaşmıştı.

Ellery, uzun bir müddetten beri iliştiği pencerenin kenarından ayrıldı. Düşünceli bir tavırla bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra, doktor Prouty'yle babasının. konuştuğu köşeye doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Aniden duraladı. Gözüne bir şey çarpmıştı. Canlı bir renk. Portakal rengi. Beyaz. İstikametini değiştirerek, üzerinde bir meyva tabağı bulunan masaya doğru ilerledi. Tabak tabii ters çevrilmişti. Fakat onun yanında bir mandalınanın kabuğuyla, çekirdekleri duruyordu. Ellery tabağı kaldırarak, içindekileri gözden geçirdi: armutlar, elmalar, üzüm

Sonra başını çevirmeden seslendi:

-«Velie»

-Müfettişin muavini üç adımda Ellery'nin yanına varmıştı bile.

-«İsimsiz ziyaretçi gelmeden birkaç dakika önce, hastabakıcı hanımın burada bulunduğunu söylemişsiniz, değil mi?»

- «Evet. Bana bu şekilde ifade verdi.»

- «Haydi şu hemşireyi bana getirin, dostum. Yalnız gizli kalsın. Ona soracak bir sorum var.»

- «Tamam, Mister Ellery.

Ellery hiç yerinden kıpırdamadan bekledi. Kısa bir müddet sonra, Velie, beraberinde yüzünün çizgileri sert, uzun boylu hastabakıcıyla geri dönmüştü. Kadın, cesedi görünce sapsarı kesildi.

- «İşte, kendisi burada, Mister Ellery.»

- «Ah, Miss Diversey!» diye gülümsedi Ellery.«Verdiğiniz ifadeye göre,bugün öğleden sonra,saat beş sıralarında bu odada bulunuyormuşsunuz?».

- «Evet, efendim.

Kadıncağzı sinirden titriyordu.

-«Acaba bu meyvalara hiç dokundunuz mu?»

-Hastabakıcı, Ellery'ye endişeli bir tavırla

- «Meyvalar mı? Evet ... yani demek istiyorum ki... bir tanesini aldım.

- «Ne şansı!» diye sevinçle bağırdı Ellery. «Doğrusu bunu ümit etmiyordum. Mandalinalar hiç dikkatinizi çekti mi?»

Genç kadının artık korkmaya başladığı açıkça belli oluyordu.

- «Ben bir tane mandalina yedim.»

- «O halde bu kabuk ve çekirdekler size mi ait?»

- «Oh, hayır, efendim diye itiraz etti hastabakıcı. «Benimkileri pencereden dışarı atmıştım. Çekirdekleri de.»

Ellery'nin yeniden gözleri parladı.

- «Siz bir tane aldıktan sonra, acaba tabakta kaç tane mandalina kalmıştı? Bunu hatırlayabilecek misiniz, Miss Diversey?»

- «Evet, efendim. İki tane kalmıştı.»

- «Teşekkür ederim, Miss Diversey!» diye mırıldandı Ellery, «Bana büyük bir yardımda buldunuz.»

İnsan azmanı Velie, ağız kulaklarına vararak, genç kadını odanın kapısına kadar geçirdi.

Ellery memnun bir tavırla. masanın üzerine dağılmış meyvaları seyrediyordu. Bunların arasında sadece bir tane mandalina vardı.

BEŞ

Gayet sevimli bir adam olan doktor Prouty, ağzındaki kocaman puronun ucunu dişleyerekten, müfettiş Queen'in son süratle sorduğu suallere aynı süratle cevap vermeye çalışıyordu. Fakat onun tahkikatına yardım edebilecek herhangi bir şey bulamamıştı henüz.

-«Size bütün söyleyebileceklerim bundan ibaret, müfettiş bey. Daha fazla sormanız lüzumsuz. Biliyorum, biliyorum, otelin doktorunun söylediklerine fazla bir şey ilave etmedim. ama ben ...

Ellery'nin kendilerine doğru yaklaştığını görünce sustu.

-«Şu gürültüye kısa bir müddet için mani olamaz mısın?» diye sordu genç adam babasına.

- «Nereden esti bu aklına şimdi?»

Ve cevap beklemeden bağırdı, ihtiyar polis:

-«Kesin sesinizi be!»

-Aniden ortalığa derin bir sessizlik çöktü.

- «Beyler!» diye konuşmaya başladı, Ellery,sesini yükseltmeden. «Size saçma bir soru soracağım. Fakat buna rağmen cevap vermenizi de istiyorum. Aranızda birisi bu tabaktan hiç meyva aldı mı?»

Adamlar birbirlerine baktılar. Müfettiş Queen, masaya doğru birkaç adım atarak, kabuk ve çekirdekleri gözden geçirdi.

-«Aranızdan hiç kimse meyva çaldı mı diye sorduk.Duymadınız mı be?»

Herkes hayır manasına başını salladı.

-«Teşekkür ederim, beyler!» dedi Ellery. Sonra, adli tabiple babasının yanına yaklaştı.

-«Şişman ziyaretçi bu odaya girmeden birkaç dakika evvel, tabakta iki tane mandalina bulunduğunu tesbit ettim. Şimdi ise sadece bir tane var. Ne dersiniz bu işe?»

- «Ne mi diyeyim? Hay Allah, ne düşündüğünü anlayamadım, Ellery. Yoksa adamın zehirlenmiş olabileceğini mi aklından geçiriyorsun?»

- «Hayır, doktor. Koyduğunuz teşhise, yani adamın kafasına vurulan darbeler neticesinde öldüğüne tamamen inanıyorum. Yalnız bunu diğer bazı hususlarla karşılaştırsak ...

- «Ne gibi hususlarla mesela?»

Ellery omuzlarını silkti

-«Ortaya bazı farazyeler atmanın henüz zamanı gelmedi. Fakat bu arada benim mandalinayı da unutmamalım.

- «Sen ne söylüyorsun, Allahaşkına? d; diye lafa karıştı müfettiş. «Katilin bu şişkovu öldürdükten sonra mandalina mı yediğini düşünüyorsun yoksa?» ...»

- «Hayır. Aksine, şiskonun kafasını kırdırmadan önce bir mandalina yemiş olabileceğini düşünüyorum.»

- «Nasıl olsa karnını ben yaracağım!» dedi. doktor Prouty, neşeli bir tavırla. «Çünkü her şeyden evvel ona çok acele bir otopsi yapmak niyetindeyim. Ve eğer hakikaten mandalina vemişse, posasını bulmak hiç de zor olmaz. Görünüşe bakılırsa çok da küçük işkembesi var zavallının. Her zaman bu kadar küçüğüne rastlanmaz.»

Sonra kendine bir yol açarak, kapıya doğru yürüdü ve tam eşiğe vardığı zaman da, dönerek Ellery'e doğru seslendi:

- «Ellery. Her şeye rağmen yine de zehirlenmiş olup olmadığına bakacağım.»

Ellery cesedin yanına yaklaşarak, düşünceli bir tavırla onu seyretmeye başladı. Muayene edilmek için. doktor Prouty tarafından yarı beline kadar soyulmuş olan adamcağızın hırpani bir görünüşü vardı şimdi. Üstelik onu sırtüstü de çevirmişlerdi ve böylece sanki dudaklarında bir gülümseme olduğu halde tavanı seyrediyordu.

- «Bir konuşabilseydin, zavallı dostum!» diye düşündü Ellery, «O zaman belki seni bu hale kimin koyduğunu söylerdin.»

Parmak izi memurlarından biri yaklaşarak, üzerinde gri bir toz bulunan cam levhayla beraber, cesedin yanına diz çöktü.

- «Bir şeyler yakalayabildin mi. dostum?» diye sordu Ellery.

- «Sürgü yağlanmış olduğundan, onun üzerinde bir şeyler bulmayı ümit ediyordum, fakat tek bir ize dahi rastlayamadım.»

- «Ya başka yerlerde?»
- «Maalesef. Fakat belki Kelly bir şeyler bulmuştur. Ne dersin, Kelly?»

Kütüphanenin rafları arasına toz serpmekle meşgul olan Kelly, İrlandalılara mahsus kızıl saçlı kafasını kaldırarak cevap verdi:

- «Bende de bir şey yok, Mister Ellery. Sinemaya gitseydim daha iyi ederdim. Ellery yeniden karanlık düşüncelere dalmıştı ki, arkadaşı Donald Kirk'in sesini duydu.

-«Onu tanımadığımı daha size kaç kere tekrarlayacağım? diye haykırıyordu, genç adam, Velie'nin kocaman vücuduyla koridordan geçmeye çalışarak. «Zaten Queen'e de söyledim. Yemin ederim. O adama hayatımda asla rastlamadım şimdiye kadar!

-« Her şeye rağmen, cesede bir kere daha göz atmaktan bir şey çıkmaz, Mister Kirk, diye cesaret verdi, müfettiş Queen. «Acele etmenize de lüzum yok. Nasıl olsa vaktimiz bol.»

Sonra nazik bir tavırla Kirk'i odanın içerisine doğru itti. Genç adam önce karşı koymakla beraber, neticede razı olarak Ellery'e doğru atıldı:

-«Queen. Yalvarırım, Queen! Bana durmadan işkence ediyorlar. Artık dayanamıyorum! O adamı şimdiye kadar asla görmemiş olduğumu sen de biliyorsun... Sana söylemiştim!

- «Haydi, haydi Kirk. Neredeyse senin bir sinir hastası olduğuna inanacağım. Korkuya kapılmanın hiç de manası yok ve kimse de sana işkence yapmayı düşünmüyor. Kendini toparla biraz.»

Kirk yumruklarını sıktı. Yutkundu.

- «Pekala! II diye homurdandı nihayet.

Sonra isteksiz bir tavırla cesedin yanına yaklaşarak, gözlerini ölünün ayaklarına doğru indirdi. Müfettiş büyük bir alakayla onun her hareketini tetkik ediyordu. Zavallı yabancı ise, sırtüstü uzanmış, dudaklarında bir tebessüm olduğu halde tavanı seyretmekteydi. Kirk yeniden yutkunmaya başladı.

- «Hayır. Hayır.»

- «Pekala!» diye aniden atıldı, müfettiş. «Yalnız merak ettiğim bir nokta var, Mister Kirk. Bu adam bizzat sizinle görüşmek istemiş. Sanki sizi gayet iyi tanıyormuş gibi. Buna ne dersiniz?

- «Saatlerden beri şu muavininiz olacak adama bunu anlatmaya çalışıyorum zaten. Tekrarlamaktan bıktım artık. Bütün sene boyunca hiç tanımadığım bir takım insanlar benimle görüşmeye gelirler. Pul koleksiyonu yaparım, ayrıca antika mücevherlere de merakım vardır. Bütün bunlardan başka, bir de yayınevi sahibiyim. İşte bu adamın benimle görüşmek istemesi, bu şekilde aydınlanmış olmuyor mu? Yoksa beni birkaç kere daha anlatmak mecburiyetinde bırakacak mısınız?»

- «Pul ve kıymetli taşlar,» diye mırıldandı, müfettiş, bıyığının ucunu çektiştirerek. «Bir deneyelim bakalım. Velie sen bu işle meşgul olursun. Evvela adamın fotoğrafının bir çok kopyasını yaptır ve onları bütün pulculara ve kuyumculara dağıt. Tahminime göre kimliğinin tesbiti epey zor olacak.»

Velie dışarı fırlayarak, koridorda emirler yağdırmaya başladı. Müfettiş tekrar Kirk'e doğru döndü.

-«Ve şimdi de, Mister Kirk, sizin daireye kadar gidip, ailenizin fertleriyle biraz gevezelik edeceğiz.

- «Nasıl isterseniz!» diye homurdandı. genç adam. «Fakat boşuna vakit kaybediyorsunuz. Ailemden herhangi bir kimsenin... bütün bunlarla ne ilgisi olabilir? İmkansız bir şey bu.

- « İmkansız çok iddialı bir kelime, Mister Kirk. Az daha unuttuyordum. Bir dakika. Piggott!» diye seslendi, müfettiş.

Bir dedektif koşarak geldi:

- «Temizlikçi kadınlardan bir yatak çarşafı iste ve cesedi ört. Yalnız başı açıkta kalsın.»

Dedektif koridorun sonuna doğru koşarak uzaklaştı. Kirk'in yüzünün ifadesi aniden değişmişti.

- «Müfettiş bey, inşallah ... »

- «Neden olmasın?» diye cevap verdi, Richard Queene geniş bir gülümsemeye. Bir cesedin kimseye zararı dokunmaz ki. Ve bir cinayet tahkikatı yapıldığı zaman da, aynı cinayet kurbanının olduğu gibi, bazı kimselerin de hayatın acı hakikatleriyle karşılaşması icap edebilir. Ayrıca bu, antika mücevher ve pulların peşinde koşmaya da benzemez. Ah! Piggott! Mükemmel Haydi şunu bir yerleştir bakalım. Sadece suratı dışarıda kalsın. İşte, tamam. Şimdi Kirk'lerin dairesine git ve oradaki bütün herkesi buraya gönder.»

Anlayışlı bir tavırla, tek kelime konuşmadan, arka arkaya içeriye girdiler. Aralarında sadece profesör Kirk kurum satıyordu. Nihayet smokinini giymiş olan korkunç ihtiyar, Miss Diversey tarafından itilen tekerlekli koltuğuna oturmuştu. Gözlerinden alevler saçan profesörün mummyaya benzer bir hali vardı.

-«Bu cinayet laflarını da kim çıkardı ortaya?» diye kükredi, daha kapıda gözüdür gözükmeyiz. «Doland, lütfen şu yabancıları kovar mısın buradan?»

- «Baba, rica ederim,» diye inledi Donald. «Boşuna sahne yaratma. Bu beyler emniyet müdürlüğünden geliyorlar.

- «Polis mi? Tahmin etmiştim zaten! Çünkü kör değilim! Her şeyden evvel sağır değilim. Sadece bu adamların İngilizceyi nasıl katlettiklerini dinlemek, polis olduklarını anlamaya kafi gelir. Burada emir verme salahiyetine sahip olduğunu zanneden şef siz misiniz?» diye devam etti ihtiyar, Queen'i buz gibi bakışlarıyla süzerek.

- Evet, benim!» diye havlar gibi konuştu müfettiş. «Ve eğer biraz daha az gürültü yaparsanız, çok memnun olacağım.

- «Lütfen, baba!» diye yalvardı Marcella. Genç kızın yüzü hala sapsarıydı ve her an için yeniden bayılmasının mümkün olacağı intibainı uyandırıyor insanda.

- «Sen karısına, Marcella. Haydi siz de söyleyin bakalım, ne istiyorsunuz? Boşa harcanacak vaktimiz yok bizim.»

Ellery, Donald Kirk ve Piggott, dirsek dirseğe durmuşlar, yeni gelenlerin cesedi görmesine mani oluyorlardı. Fotoğrafçılar ve parmak izi mütehassısları çoktan gitmişlerdi. Velie ise, adamlarını şehrin dört bir köşesine dağıtmıştı. Koridorda, memurlar içeriye girmelerine mani oldukları için, gazeteciler yaygarayı basıyor ve Misis Shane'le Herkimer'i sual yağmuruna tutuyorlardı.

Velie, suratını buruşturarak, bekleme odasının kapısını kapattı.

Müfettiş Queen bir müddetten beri şüphelileri tetkik etmekle meşguldü. Babasının tekerlekli koltuğunun arkasında duran Marcella Kirk, sanki homurdanmasına mani olmak istiyormuş gibi, bir elini ihtiyarın omuzuna koymuştu. Miss Diversey, başını önüne eğmiş, ayaklarının ucuna bakıyordu. Miss Temple, sabit bakışlarını boşluğa dikmiş olan Donald Kirk'in üzerinden gözlerini ayırmamaktaydı. Glenn Macgowan, yüzünde karanlık bir ifade olduğu halde, Marcella'nın yanında dikiliyordu. Bu grubun biraz açığında, her zamanki şahane pozlarından birini takınmış olan İrene Lewes durmaktaydı. Bu kadın da aynı şekilde, sadece Donald'la ilgileniyordu. Hepsinin arkasında ise Hubbell ile Osberne'un kafası gözüküyordu. Bu sonuncusu, arada bir Miss Diversey'e doğru kaçamak nazarlar atfetmekteydi.

Müfettiş Queen, cebinden enfiye kutusunu çıkararak, parmaklarının arasına aldığı tozu üç defa burnuna çektikten sonra, küçük kutuyu yeniden cebine yerleştirdi.

- «Bayanlar, baylar!» diye konuşmaya başladı. «Bu odada bir cinayet işlenmiştir. Ve şu anda, Mister Kirk, Mister ... Queen ve Mister Piggott, önünde durdukları için cesedi görmenize mani oluyorlar.»

Dinleyiciler hafifçe ürperdiler.

- Profesör, biraz önce, boşa harcanacak vaktiniz olmadığını söylemişsiniz. Bizim de öyle. Bu sebeple her şeyden evvel, cinayeti işleyen adamın veya kadının ortaya çıkıp, suçunu itiraf etmesini istiyorum.»

Birisi korkudan veya heyecandan hıçkırdı. Ellery bütün yüzleri tetkik etmesine rağmen, dehşetten başka bir ifadeye rastlayamamıştı, Profesör, tekerlekli koltuğunun üzerinde doğrularak, yeniden haykırmaya başladı:

- «Bizi içten vurmak istiyorsunuz ..Yaptığınız doğru bir hareket değil.

- «Cinayet işlemek de doğru bir hareket değildir!» diye sert bir tavırla ihtiyarın sözünü kesti Queen.

«Evet, bekliyorum. O kimsenin ortaya çıkmaya niyeti yok mu? Pekala, haydi bakalım. Beyler, lütfen cesedin önünden çekilin.»

Her üç adam da verilen emre riayet ettiler. Herkes, sakın sakın tavana bakan cesedin karsısında dona kalmıştı. Sonra her biri ayrı ayrı hareketlerde bulundular. Marcella, sanki düşecekmiş gibi ayaklarının üstünde sallandı ve son anda Macgowan tarafından tutuldu. Miss Temple bir ürperti geçirdikten sonra, başını çevirdi. İrene Lewes, biraz sararmakla beraber, balmumundan bir mankene benzeyen halini asla bozmamıştı.

-«Tamam, Piggott, cesedi örtebilirsin. Evet, bayanlar, baylar, kimsenin diyeceği bir şey yok mu? Profesör, kimdir bu adam?»

Yetmişlik ihtiyarın boynu, aynı bir kaplumbağanınki gibi uzamıştı.

- «En ufak bir fikrim yok.»

- Miss Kirk?»

- «Ben de öyle ... Oh! korkunç bir şey bu!»

- «Miss Lewes?»

Genç kadın, şahane omuzlarını silkerek, alakasız bir tavırla cevap verdi:

-«Tanımıyorum.»

-«Mister Macgowan?

- «Bu suratı daha önce gördüğümü hiç hatırlamıyorum.»

- «Bir şey daha var, Mister Macgowan; bana söylediklerine göre, siz de pul koleksiyonu yapıyor musunuz?»

- «Evet. Ne alakası var bunun şimdi?» diye sordu genç adam, şaşırarak.

- «Bir düşünün bakalım, bu adama pul satan dükkanlarda hiç rastladınız mı, şimdiye kadar?»

- «Hayır. Bundan eminim. Fakat neden ...

Müfettiş elinin bir hareketiyle onu susturdu. Hubbell'e dönerek:

- «Siz söyleyin bakalım!!» dedi. «Oda hizmetkarınız galiba! Adınız ne sizin?»

- «Hubbel, efendim! diye kekeleydi adamcağız. Büyük bir dehşet ifadesinin hakim olduğu yüzü, şimdi yeşilimtirak bir renk almıştı.

- «Ne zamandan beri Mister Kirk'lerin yanında çalışıyorsunuz?»

-«Uzun ...uzun bir zamandan beri değil, efendim.»

- «Yanımda çalışalı bir seneyi geçti,» diye homurdandı Donald.

- «Lütfen, bırakıp da kendisi cevap versin. Hubbell, bu adamı daha önceden görmüş müydünüz?»

- «Hayır, efendim. Oh, hayır, efendim.»

- «Emin misiniz?»

- «Oh, evet, efendim.»

Müfettiş düşünceli bir tavırla bıyığını çekiştirdi.

- «Durumu size anlatmak için, fazla bir izahata girişmek lüzumsuz olur kanaatindeyim. Gördüğünüz gibi ortada bir ölü var. Aranızdan kimsenin tanımak istemediği bir ölü. Bu adam öldürüldüğü zaman, burada Donald Kirk'le görüşmek üzere bekliyordu. Onu şimdiye kadar asla görmemiş olduğunu iddia eden Mister Kirk'in doğru söylediğini kabul edelim. Bu takdirde, yabancı bizzat kendisiyle görüşmek istediğine göre, aranızdan biri tarafından Mister Kirk'e gönderilmiş olabilir. Yani Mister Kirk'in cinayet suçundan yakalanmasını isteyen bir kimse tarafından gönderilmiştir.»

-Bize düşmanlarının listesini vermenin tam zamanı işte!» dedi Ellery.

-Saçma! Deli saçması!» diye haykırdı Profesör. «Donald beceriksizin biridir. Üstelik düşman edinecek kadar akıllı da değildir. Söylesene Donald. kim senin adını bir cinayete karıştırmak istemiş olabilir?»

- «Hiç kimse!» diye mırıldandı genç adam.

- «Mister Kirk, bu akşam saat 18 de neredeydiniz?» diye sordu müfettiş.

- «Dışarıda.»

- «Dışarıda, nerede? Genç kitapçı susuyordu.

- «Donald!» diye haykırdı babası. «Neredeydin bu akşam? Cevap versene yavrum. Odun gibi ne duruyorsun orada?»

Bu lafları takip eden sessizlik tahammül edilecek gibi değildi. Ve bu sessizliği ilk bozan da Macgowan oldu.

- «Don, sevgili dostum, neredeydin?» diye sordu genç adam, Kirk'in yanına yaklaşarak: «Bize bunu söylemende ne mahzur olabilir?»

-«Donald!» diye bağırdı, Marcella. «Yalvarırım, söyle!»

- «Bugün bütün öğleden sonra yürüdüm!» dedi Donald Kirk, bitkin bir tavırla.

- «Hiç kimseye rastladınız mı?» diye sordu müfettiş.

- «Hayır.»

- Nerede yürüdünüz

- «Oh, Broadway'de, Central Parkta, 5 inci caddede.»

- «Sana aşağıda rastladığım zaman, otele yeni dönmüştün,» diye araya girdi, Ellery

- «Sokaktan mı geliyordun?»

- «Evet. Gayet tabi.»

- (Bayanlar, baylar dedi müfettiş Queen, cebinden enfiye kutusunu çıkarırken. «Sizlere teşekkür ederim. Bu akşamık bu kadar olsun. Yalnız bana haber vermeden New-York'tan ayrılmanızı istemiyorum.»

Sonra kapıyı açması için, Velie'ye işaret etti ve aynı hücrelerine dönen mahkumlar gibi, hiç konuşmadan dışarıya çıktılar.

Ellery de onların arkasından yürüdü. Tam babasının önünden geçerken bakışları karşılaştı. Ellery'in gözlerinde sitem okunuyordu. İhtiyar polisinkilerde ise, alaycı bir ifade vardı. Ellery başını sallayarak dışarı

çıktı. Koridorda, beyaz pardesüleri giymiş iki adam, sırtlarını duvara dayamışlar, sigara içiyorlardı. Gazetecilerin suallerine karşı sadece omuz silkmekle yetinmekteydiler. Arada sırada, tabuta benzeyen bir tabluya sigaralarının küllerini silkeliyorlardı.

- «Artık yemeğe otursak, nasıl olur?» diye teklifte bulundu, Marcella.

Müfettiş Queen'in biraz sert olan metotlarından ve koridorda bekleyen gazetecilerin sual yağmurundan kendilerini zar-zor kurtarabilen. Donald Kirk'in davetlileri, nihayet salonda toplanmışlardı.

- «Harika bir fikir» dedi profesör, yapmacık bir neşeyle. «Açlıktan ölüyorum. Hakikaten bundan daha iyi bir fikir olamaz ... Yalnız ... »)

Cümlesini tamamlamayıp, buruşuk yüzüne karanlık bir ifadenin yerleşmesine sebep olan bir takım düşüncelere daldı.

- «Ben de açlıktan ölüyorum!» diye atıldı Macgowan, Marcella'nın elini, ellerinin arasına alarak. Bu akşam tüyler ürpertici bazı sahnelerle karşılaştık, ama bunu hiç olmazsa şimdilik unutmamız, değil mi sevgilim?»

Genç kız belli belirsiz bir şekilde gülümseyerek, elini nişanlısının elleri arasından çekti.

Kimsenin alakadar olmadığı Ellery ise, hayatından pek de memnun değildi. Ona bir davetsiz misafir, hatta daha da beteri bir casus gözüyle bakıyorlardı. Hele profesörün gözlerinde öyle bir nefret ifadesi okunuyordu ki, başka kim olsa bu bakışlara tahammül edemiyerek kaçardı. Bununla beraber içinden bir his ona oradan ayrılmamasını söylemekteydi. Mesela şu garip ...

Donald Kirk bir koltuğa çökmüş, başını da önüne eğmişti. Arada bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve görmeyen gözlerle etrafına bakınıyordu, Babası, tekerlekli koltuğuyla salonun bir köşesinden bir köşesine giderek davetlilerle gevezelik etmekle beraber, oğlunun hareketlerini de gözden kaçırmamaktaydı. Miss Temple, dimdik ayakta duruyor ve ne söylenilirse söylensin gülümsemeye çalışıyordu. Tabii halini muhafaza eden bir tek İrene Llewes vardı. Bu güzel kadın da hayatından pek memnun değildi anlaşılan. Fakat aynı Ellery gibi, onu da orada tutan bazı sebepler olmalıydı.

Ellery tımaklarını kemiriyor, müsait bir zaman kolluyordu. Bir ara, Donald'ın yalnız kaldığını görür görmez, hemen gidip yanına oturdu. .

-«Ah, Queen! Sen miydin?» diye yerinden sıçradı genç editör. «Hiç de iyi ev sahipliği yapamıyorum, değil mi?»

- «Saçmalama!» dedi Ellery, bir sigara yakarak. «Seninle samimi olarak konuşmak istiyorum. dostum. Ne kadar kötü bir durumda olduğunu anlamak için kahin olmaya lüzum yok. Sana otelin holünde rastladığım zaman, sokaktan gelmiyordun. Sadece böyle gözükmeyi tercih ettin. Bütün öğleden sonrayı yürümekle geçirdiğine beni inandıramazsın.»

Bu sözler tesirini göstermişti. Kirk'in rengi değişti. Yeniden, devamlı bir şekilde yutkunmaya başladı. Fakat hiç bir şey söylemedi.

- «Polise yanlış ifade verdin ve onlar da sana inanmadılar. Neden doğruyu söylemekten kaçınıyorsun? Neden kendini şüpheli bir duruma sokuyorsun? Beni tanırsın ve benim sözüme itimat etmen lazım geldiğini bilirsin. Bu böyle devam etmez.»

Kirk inatçı bir tavırla başını eğerek, cevap vermedi.

- « Pekala, anladım! diye devam etti Ellery, gözünün ucuyla arkadaşına baktıktan sonra: «Bu mesele senin hususi hayatınla ilgili. Israr etmiyorum. Başka bir hususu ele alalım. Bugün, öğleden sonra sen bana pek fazla malumat vermedin. Sadece telefon ederek smokinimi giyip buraya gelmemi, gözümü açmamı söyledin. Başlıca ihtar gözümü açacaktım.» .

Gene kitapçı sıkıntılı bir tavırla kıpırdandı.

- «Ben sana böyle bir şey mi söyledim, Allah aşkına? Hiç hatırlamıyorum.

Ellery, gözlerini arkadaşından ayırmadan, sigarasının külünü tablaya silkti.

- «Söyledin. Hatırlamak da işine gelmez tabii. Haydi bakalım şimdi benden ne istediğini tam olarak anlat. İyi arkadaş olmamıza rağmen, senede on kere ya görüşürüz, ya görüşmeyiz. Üstelik bilhassa bu akşam yemeğe davet edilecek kadar içli dışlı olduğumuzu da zannetmiyorum. O halde neden?»

- «Neden?)) diye tekrarlardı Kirk, diliyle kurumuş dudaklarını ıslatarak Mühim değildi canım. Şaka yapmak istemiştin sadece.»

- «Gözümü açmamı söylediğin zaman da mı şaka ediyordun?»

- «Evet. Yani, hayır. Sadece merakını uyandırmak istedim. Gelmeni garanti altına almak için,» Zoraki bir tavırla gülümsedikten sonra, çabuk çabuk konuşmaya başladı: «Galiba her şeyi itiraf etmem gerekiyor.

Doğrusu pek de düşünceli davranış değildi benimki. Anlaşmalı olduğun yayıneviyle nasıl bir kontrat yaptığını bilmiyorum. Çünkü biz şimdiye kadar hiç şu ... hani şu senin yazdığın romanlardan basmadık.»

- «Polis romanı!» dedi, Ellery, ciddi bir tavırla. «Ben yazdığım romanlara bu adı veriyorum.»

- «Evet. Bir ara aklıma geldi.;; Acaba sana gayet iyi şartlar altında bir kontrat teklif etsem diye düşündüm ... Çünkü bu kitaplar çok iyi satış yapıyor.»

- «Oh, mübalağa etmeyelim!» dedi Ellery, soğuk bir tavırla. «Diğer kitaplar gibi, bizimkilerin de normal bir satışı var işte. Portakal Yayınevinin beni transfer etmesi, hayatımda büyük bir değişiklik yaratmaz. Ayrıca doğrusu söylemek lazım gelirse, bizim yayınevi sahibinin böyle bir teklifi hoş karşılayacağını da pek zannetmiyorum.»

- «Pekala artık bundan bahsetmeyelim! Kafamdan öyle bir düşünce geçmişti iste.»

- «Anlıyorum!» dedi Ellery. «Kafandan öyle bir düşünce geçmişti.»

Glenn Macgowan, bulunduğu yerden, onları devamlı olarak kontrol ediyordu. Bu durum ise Kirk'i fena halde sıkırmakta ve bakışlarının müstakbel eniştesininkilerle karşılaşmaması için elinden gelen gayreti sarfetmekteydi. Ayrıca Ellery'nin sükuneti de ona çok tesir ediyordu anlaşılan.

- «Acaba Felix ne oldu?» diye mırıldandı nihayet Ellery.

- «Hey Allahım, Berne! Onu tamamen unuttum!»

Queen etraftan kimsenin anlayamayacağı bir şekilde hafifçe öne doğru eğilerek, elinin keskin tarafıyla Kirk'in diz kapağının tam altına bir darbe indirgi. Kirk'ün ayağı ani bir refleksle havaya kalkmış ve kan çanağına dönmüş gözleri kocaman kocaman açılmıştı.

- «Delirdin mi? Ne oluyor sana?» ,

- « Kirk diye dişlerinin arasından konuştu Ellery. «Macgowan'ın, sana verilmek üzere Osborne'a teslim ettiği şu mektubu bana versene.»

- «Hayır! diye bağırdı Kirk.

- «Kirk, o mektubu bana vereceksin.

- «Hayır! Buna hakkın yok. O şahsi bir meseledir. Ailevi durumumuz seni alakadar etmez.

- «Allahaşkına, sen açıkça saçmalıyor musun, yoksa bu sözlerinden, Macgowan'ın, mektubunda kardeşinden bahsettiği manasını mı çıkarayım? Çünkü Macgowan ancak kardeşinle evlendiği takdirde, ailenize dahil olabilecek.

- «Hey Allahım!» diye inledi Kirk, tamamen paniğe kapılarak. «Seni temin ederim! Bu mektubun o işle bir alakası yok ... Fakat sana her şeyi anlatamam!

Salonun kapısı açılarak, içeriye Marcella girdi. Onun hemen arkasından, üzerinde içki şişeleri, bardaklar ve buz kovaları bulunan tekerlekli bir masayı iterekten Hubbell geliyordu. Salonda bir hareket oldu. önce Donald, kendine yüksek sesle bir duble Whisky ısmarladı. Profesör de onu taklit etti.

- «Baba!» diye atıldı Marcella. «Biliyorsun ki, doktor Angini. ..

- Doktor Angini'nin canı cehennem!» diye cevap verdi, yetmişlik ihtiyar. Ve içki bardağını eline alır almaz da, İrene Llewes'in yanına gidip, ona açıkça kur yapmaya başladı. Bütün bunları dikkatle takip eden Ellery, oradaki mevcudiyetinin Marcella'yı sıktığını, Macgowan'ı ise fena halde öfkeliendirdiğini sezmişti. Zaten şimdi kendisiyle alakadar olmayan yegane kimse Donald'dı. Daha şimdiden üçüncü bardak Whisky'sini içiyordu genç adam. Smokini giymeyi reddettiği için, buruşuk elbisesi ve dağınık saçlarıyla tamamen yolunu şaşırmış bir sarhoşa benzemektedir.

Tam bu sırada kapı açılarak, smokin giymiş bir adam eşikte görüldü. Uzun boylu, adaleti ve esmer bir adam olan bu yeni ziyaretçi, tam arkasında duran müfettiş Queen'i tamamen maskeliyordu. Kömür gibi simsiyah olan gözlerini salonda bulunanların üzerinde gezdirdikten sonra, tam konuşmak için ağzını açmıştı ki, müfettiş atıldı:

- «Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu bey sahiden Felix Berne'midir?»

- «Evet, ben Felix Berne'im» diye bağırdı ziyaretçi. «Kirk, şu aptal ihtiyara kim olduğumu söyleyin, Allah aşkına. Böyle bir ... »

Müfettiş önce Donald Kirk'e baktı, sonra gözlerini Ellery'e doğru çevirdi. Genç adam, babasına hafifçe göz kırptı.

- «Seni yine aramızda gördüğüme memnun oldum, Felix.» dedi Donald Kirk. «Miss Temple, size ortağım Mister Berne'i takdim ... »

- «Servis hazır, efendim» diye Britanya adalarına has bir ses duyuldu. Hubbell, yemek odasının kapısının her iki kanadını da açmıştı.

ALTI

Ellery'nin masadaki yeri Donald Kirk'le küçük Jo Temple'in arasındaydı. Tam karşısında ise, keyf'inin hiç de yerinde olmadığı anlaşılan Felix Berne oturuyordu. Genç nişanlılar tabii yanyanaydılar. Miss Diversey, kısa bir müddet için içeri girerek, hastasının yerine oturmasına yardım etmişti.

Ziyafet pek neşeli geçeceğe benzemiyordu. Sekiz davetliden sadece protesörle, İrene Llewes hakikaten eğleniyormuş gibi görünmekteydiler. Yanakları kızarmış, gözlerinde garip ışıklar danseden ihtiyar, bir takım komik hareketler yapıyor ve kulağına eğilerek anlattığı fıkralarla güzel kadını güldürüyordu.

Ellery, bu gülüşlerin sahte olduğunu anlamakta gecikmedi. İrene Llewes güzel dişlerini biraz fazlaca gösteriyor ve biraz da fazlaca kırıyordu, fakat bakışları soğuk ve uyanık halini muhafaza etmekteydiler. Genç adam konuşmayı takip ederek, güzel İrene'nin iki aydan beri Chancellor'da kaldığını, bu münasebetle Kirk'lerle tanıştığını ve daha önce Felix Berne'i hiç görmemiş olduğunu öğrendi. Ve hemen arkasından, Ellery onun nasıl bir insan olduğunu düşünmeye koyuldu. Büyük bir serbestiyetle Cannes'dan, Viyana'dan, Saint - Moritz'den, Capri'den bahsediyor ve belki de bununla herhangi bir şeyi maskeleyerek istiyordu. Şivesi bozuk olmamakla beraber, vaktinin büyük bir kısmını seyahatle geçirmiş bir Amerikalıdan çok, bir Avrupalıymış gibi konuşmaktaydı.

Ve onu tetkik eden sadece Queen değildi: Donald Kirk de gözlerini bu güzel kadının üzerinden ayırmıyordu.

Küçük Jo Temple ise, kimseyle alakadar olmamaktaydı. Başını önüne eğmiş, uzun kirpikleri gözlerini maskeleyerekten, sessizce yemeğini yemekle mesguldü.

Kimse cinayetten bahsetmiyor, fakat herkes onu düşünüyordu. Bu yüzden de sohbet sıkıntılı bir şekilde devam etmekteydi. Masaya oturmadan önce, Felix Berne, geç kaldığı için özür dilemişti: daha henüz bu sabah seyahatten dönmüş ve mutlaka halledilmesi gereken bir takım işlerle karşılaşmıştı. Ve bir kaç saatte bu işleri halledeceğini zannederken de, bütün gününü onlara ayırmak mecburiyetinde kalmıştı. Şu anda ise, yeni yazar Miss Temple'e karşı ne bir hayranlık ne de bir soğukluk gösterisinde bulunmamaktaydı. Yalnız Miss Temple, Donald Kirk keşfettiği için, herhangi bir başarısızlığa uğranıldığı takdirde, bütün mesuliyetin ona ait olacağına da bilhassa ısrar etmişti. .

Şimdi de masadaki bütün davetlilerin somurtması Felix Berne'i fazlasıyla rahatsız etmiş benziyordu. Nihayet bir sessizlik anından faydalanarak atıldı:

- «Koridorun öbür ucunda ne gibi bir korkunç hadisenin meydana geldiğini bana anlatmak için daha ne bekliyorsunuz? Neden hakikati benden gizlemek istiyorsunuz, Donald? Daha asansörden çıkar çıkmaz, bir kaldırım kargasının birbirinden saçma bir sürü sualine maruz kaldım!»

- «Aldırma, Felix!» diye mırıldandı Donald. «Zaten bu hikaye bütün gecemizi mahvetti. Seni de haberdar ettikleri için üzgünüm.» .

Berne'in kömür gibi siyah gözleri masada oturanların üzerinde dolaştı.

- «Fakat yine de karanlık bir durum var ortada,» diye ısrar etti. «Yoksa neden kaba saba bir müfettiş beni bekleme odasına götürüp, şimdiye kadar hiç görmediğim bir adamın cesedine bakmaya mecbur etsin?»

- Hakikaten bunu yaptı mı size?» diye bağırdı Marcella.

- O kaba saba müfettiş benim babamdır, Mister Berne!» dedi Ellery, sakın bir tavırla. «Ona kızmakta haksızsınız, çünkü kendisi sadece mesleğinin icaplarını yerine getiriyor ve o adamın kimliğini tesbite çalışıyordu.»

- «Özür dilerim, Mister Queen, babanızın adını bilmiyordum!» diye bağırdı Felix Berne. «Beni çok ilgilendiriyorsunuz. Ölünün kimliğini tesbite mi çalışıyor demistiniz? O halde kim olduğu henüz bilinmiyor?»

- «Hayır. Ve ayrıca bu hiç de mühim değil» diye homurdandı profesör Kirk. «Şahsen ben hiç alakadar olmuyorum. Haydi, Felix, başka şeylerden bahsedin, herkesi sıkıyorsunuz.»

- «Beni değil,» diye atıldı İrene Llewes. «Cinayetler çok hoşuma gider.»

- Zaten sizden ancak bu beklenir!» diye dişlerinin arasından mırıldandı, Jo Temple.

- «Bravo, Miss Llewes, sizin de benim gibi çok gezmış olduğunuz anlaşılıyor. Bir cinayet karşısında, bizim eski kafalı New-York'luların gösterdiği reaksiyonu göstermiyorsunuz. Babanıza herhangi bir yardımda bulunamadığım için üzgünüm, Mister Queen. Fakat o ölü adamı şimdiye kadar hiç görmemiştim.

- «Siz bunu söyleyen ilk kimse değilsiniz! diye mırıldandı Ellery .

Hubbell tabakları değiştirirken bir müddet sessizlik oldu, sonra Berne yeniden konuşmaya başladı:

-«Siz de bu hadise üzerinde şahsi olarak tahkikat yapıyor musunuz, Mister Queen?»

-«Az ok. Bazı hususlar beni alakadar ediyor.Mesela bu cinayetin son derece akıllı bir kimse tarafından işlenmiş olduğuna inanıyorum.»

- «Saçma!» diye atıldı profesör.

- «Bu görüşü ben de pek kabul etmiyorum!» diye konuşmaya başladı, Jo Temple, «Fakat muhakkak ki bu cinayet, Çinli dostlarımı epey alakadar ederdi.)) Ellery ge kızı, sanki onu hayatında ilk defa görüyormuş gibi baktı.

- «Ne kadar aptalım!» diye mırıldandı. «Çinli dostlarınız ... Gayet tabii. Çin'de uzun bir zaman mı kaldınız?»

- «Evet. Babam diplomattı

- «Bahsi değiştirmeyin. lütfen, Mister Queen.Tekrar cinayete dönelim. Duyduğuma göre, yabancı bizzat Donald'la görüşmek istemiş. Garip değil mi bu?»

- «Hala mı aynı şey» diye içini çekti Kirk bitkin bir tavırla. «Fakat seni temin ederim, Fe1ix ... »

- «Kanaatimce gayet basit bir cinayeti, büyük bir senaryo haline getirmek istiyoruz» diye atıldı Macgowan, sesinde beklenmedik bir ciddiyet olduğu halde.Queen, faili meçhul cinayetleri mantık yoluyla aydınlatmakta büyük shret sahibi olduğunuz doğru mudur?»

- Her halde böyle olmasını isterdim!» diye gülümseyerek cevap verdi Ellery.

- «O halde bu hadise de de biraz mantığımızı kullanalım. Hiç kimsenin tanımadığı bir yabancı öldürülmez. Ve cinayet kurbanı olan şahsi da aramızdan hiç kimse tanımıyor. Dolayısıyla onun ölümüyle bizim bir alakamız olamaz. Adamcağız. Donald'ın bekleme odasında kötü bir akıbetle karşılaştı. Fakat bence bu tamamen bir tesadüften ibarettir.»

Tanı bu sırada bardaklara şarap doldurmakla meşgul olan Hubbell, aynı zamanda konuşmayı da büyük bir dikkatle takip ettiğinden, şarabı örtünün üzerine dökmüştü.

- «Oh, Allahım!» dedi Marcella. «Zavallı Hubbell, hiç olmazsa sizin bu kadar heyecanlanmanıza lüzum yok.»

Evin İngiliz kahyası. kulaklarına kadar kızarak, hızlı adımlarla mutfağa doğru kaçtı.

- Tam bir tesadüf diye sakin sesiyle tekrarladı, Jo Temple. «O halde siz.. herhangi bir adamın, bu zavallıyı Chancellor oteline kadar takip ettiğine ve bekleme odasında fırsattan istifade ederek onu öldürdüğüne inanıyorsunuz»

- «Neden olmasın?» dedi Macgowan, «Basit bir hadiseye neden gayet zor bir problem haline koyalım?»

- «Ne yazık ki, Mister Macgowan» diye konuşmaya katıldı Ellery. «Bu hadisede, kanaatinizin tam aksine, basit olan hiç bir şey yok.»

- «Anlamıyorum ...

- «Muhakkak ki bu hadiseyi karmaşık bir problem haline sokan bir kimse mevcut. Mesela cinayet kurbanının üzerindeki elbiseler çıkarılmış ve tekrar bu sefer ters olmak üzere giydirilmiş. Bekleme odasında, yerinden oynatılması mümkün olan her şey ters çevrilmiş. Yerdeki halı, lambalar, sigara kutusu, meyva tabağı. .. »

Ge adam konuşmasına kısa bir müddet ara verdi. Kimse ses ıkarılmıyordu. Herkes onun ağzına bakmaktaydı, ,

- «Meyva tabağı» diye tekrarladı, Ellery «Tablolar, Afrika'dan gelme kalkan. Yani anlıyacağınız, cesedin etrafındaki dekor esaslı hir şekilde değiştirilmiş. Tabii bunda da bir gaye olmalı. Çok zgnm ama, Macgowan, tahmininiz tamamen yanlıştır.»

Bütün bu konuşmayı büyük bir dikkatle takip etmiş olan Berne, atıldı:

- Her şey tersine çevrilmiş, ha? Odanın karmakarışık olduğunun zaten farkına varmıştım Fakat, itiraf etmeliyim ki, bu husus gözüme çarpmadı.

- «Ne eşekce bir düşünüş! diye kükredi ihtiyar Kirk. «Delikanlı, siz katilin yaptığı işleri gözünüzde bytyorsunuz. Eşyaların ters veya yüz olması bence fazla bit mana taşımıyor. Sadece ortalık biraz karıştırılmış ve tahkikatı derinleştirecek izler silinmek istenmiştir.

- «Emin misiniz, profesör?» diye mırıldandı Jo Temple. «Bence bu bir mana taşıyor ... Siz ne düşünüyorsunuz, Mister Queen?

- «Henüz kati olarak bir şey düşündüğüm yok!» diye itiraf etti, Ellery. «Fakat biraz önce, profesör Kirk, ilgi çekici bir faraziye attı ortaya. Yalnız kanaatimce bu faraziyenin sakat olan bir tarafı var.»

- «Nedir bu sakat olan taraf, Mister Queen?» diye sordu Marcella, nefes nefese.

- «Ben, cinayet tahkikatının derinleşmesini kolaylaştırarak izleri yok etmek gayesiyle ortalığın karıştırılmış olduğunu sanmıyorum. Aksine bu karışıklığın, dikkatimizi bilhassa üzerine çekmek için hazırlanmış bir dekor olduğuna inanıyorum.

- «Bir dekor mu?» diye alaylı bir tavırla sordu Macgowan.

- «Gayet tabii. Devrilmiş iki-üç möble bir karışıklıktır. Fakat bütün eşyalar ters çevrilirse, bu bir dekor olur.»

- «Saçma! diye alçak sesle konuştu Berne. «Bütün bunların bir kelimesine dahi inanmıyorum.

- «Hiç olmazsa, Miss Temple beni anlıyor ve hatta bana hak veriyor. Değil mi, Miss Temple?

- «Evet. Belki bunda uzun seneler Çin'de yaşamının da tesiri vardır. Neticede, siz, bu cinayeti aydınlatmak veya bu cinayete karışan kimseleri meydana çıkarmak için, bahis konusu karışıklığın manasını anlamamanın şart olduğuna inanıyorsunuz. Yani kanaatinizce bu karışıklığı meydana getiren meçhul, şahıs, aynı zamanda ortaya bir de bilmece atmıştır. Öyle mi, Mister Queen?

- «Jo ! Şey ... Miss Temple!» diye bağırdı Donald. «Böyle bir şeye nasıl inanırsınız? Baştan aşağıya saçma sapan bir masal bu!»

Genç kızın bir bakışı, Donald Kirk'ün sesini kesmesine kafi gelmişti.

- «Bunun dolambaçlı bir izah şekli olduğunun ben de farkındayım!» diye devam etti, Miss Temple. «Fakat Çin'de, bundan daha garip bazı fikirleri münakaşasız kabul etmek mecburiyetinde kaldığımız da olurdu.»

- «Çin'de zekanın keskinleşmesine yarayan usulleri bulmuş olacaklar, Miss Temple. Kafamdan geçenleri tamamiyle anladınız.»

- «Evet!» diye alaylı bir tavırla konuşmaya başladı Berne. «Durum hiç de iç açıcı değil. Eğer yazdığınız eser de böyle bir takım Çin usulleriyle doluyorsa, tenkitçilerin bizi nasıl bombardımana tutacaklarını daha şimdiden görür gibi oluyorum.»

- «Felix!» diye itiraz etti Kirk. «Konuşman hiç de nazik değil.»

- «Bence, Miss Temple, harika bir sezgi örneği vermektedir!» diye araya girdi, İrene Llewes. «Belki de cinayet hakkında bizim bilmediğimiz bir takım hakikatleri biliyordur ...

Jo, öfkesinden kıpkırmızı kesilerek, elindeki şarap bardağını kıracakmış gibi sıktı. Berne ona bir göz attıktan sonra, yine o alaylı tavrıyla mırıldandı:

- «Senin bu yeni keşfin, istikbalin Pearl Buck'undan çok, Çinli bir Sherlock Holmes'e benziyor, Donald.»

- «Hay Allah!» diye bağırarak, yerinden fırladı Donald. «Hayvan herif! Derhal özür dile, yoksa ...

-«Tabancayla mı, yoksa kılıçla mı düello etmek istiyorsun, Donald?» diye sordu Berne, kaşlarını kaldırarak.

- «Otur yerine, Donald!» diye emretti profesör. Kirk, elini dağınık saçlarına götürdü ve kısa bir tereddüden sonra itaat etti. İhtiyar Kirk, bu sefer sesinde bir tehdit ifadesi olduğu halde yeniden konuştu:

- Size gelince, Felix, artık yeter. Derhal Miss Temple'den özür dileyin.»

- «Özür dilerim, Miss Temple! dedi Berne. «Sizi kırmak istememiştım.»

Siyah gözlerinde danseden garip ışıklar, gayet ifadesiz olan ses tonuyla bir tezat teşkil ediyordu.

- «Asıl benim özür dilemem lazım! diye mırıldandı Ellery, gözlerini bardağındaki şaraba dikerek: Münakaşanın çıkmasına ben sebep oldum.»

- «Fakat bu, bütün eşyaları kimin ters çevirdiğini izah etmiyor!» diye bağırdı Marcella. «Sen şahsen bilmek istiyorum. Jo, sen demiştin ki... Mister Queen, eşyaları kim tersine çevirdi, dersiniz? Katil mi? Yoksa o zavallı küçük adam mı?

- Muhakkak ki o küçük adam değildir!» diye konuşmaya katıldı. İrene Llewes. «Çünkü ani bir şekilde ölmüş olduğu intibasını uyandırdı bende.»

- Bu işi katilin de yapmadığı muhakkak ... » diye itiraz etti, Macgowan. Tabii başka birisini zan altında bırakmak istememişe. Evet, en doğru izah şekli bu olabilir ancak.»

- «Bir ihtimal daha var!» diye lafa karıştı Jo Temple. «Belki de üçüncü bir şahıs, cinayetten hemen sonra odaya girmiş ve katilin kim olduğunu tahmin ederek, polisin suçluyu yakalamasını kolaylaştıracak bazı deliller vermek için bu yola başvurmuştur.»

- «Miss Temple!» diye atıldı Ellery. «Hakikaten tebrike sayan bir kimsesiniz. Düşündükleriniz son derece makul şeyler.»

-«Benim de bazı düşündüklerim var » dedi Berne. «Mesela ... »)

- «Yeter, yeter! diye haykırdı profesör Kirk.«Bu münakaşayı derhal kesmenizi istiyorum. Derhal, anladınız mı? Mister Queen, cinayet hakkında ister tahkikat yapın, ister yapmayın. Bu sizi alakadar eder. Fakat benim masamda şu andan itibaren cinayet lafından bahsedilmesini istemiyorum. Aksi takdirde size evimi terketmenizi söylemek mecburiyetinde kalacağım.

- «Baba!» diye fısıldadı. Marcella, bitkin bir tavırla .

- «Profesör!» dedi ciddi bir tavırla, Ellery. «Bende çok kötü bir intiba uyandırdınız. Fakat madem ki, buradaki mevcudiyetim sizi rahatsız ediyor, evinizi derhal terkedeceğim. Lütfen beni mazur görün. Kirk, çok üzgünüm . »

-«Dinle, Queen!» diye yalvaran bir tavırla konuşmaya başladı Donald. «Sen ...

Ellery. sandalyesini geriye doğru itmişti bile.Fakat tam ayağa kalkarken kolu bardağa çarptığından, kırmızı şarap, hemen yanında oturan genç kitapçının üzerine dökülüverdi.

- «Ne beceriksizim!» diye mırıldandı Ellery, cebinden çıkardığı mendille arkadaşının elbisesindeki lekeyi kurulamaya çalışarak:

- « Aldırma. .. Hiç mühim değil ...

- O halde, hepinize iyi geceler dilerim!» dedi Ellery.Ve arkasında derin bir sessizlik bırakarak, kapıdan çıktı.

YEDİ

Ellery, şapkasını babasının yazı masası üzerine koyduktan sonra, o günün dördüncü sigarasını yaktı ve hafifçe öksürdü. Okunacak raporlara ve imzalanacak evraka dalmış olan müfettiş başını bile kaldırmamıştı.

- «İtaatkar bir evlat olduğumu söyleyebilirim!» diye konuşmaya başladı, Ellery, yazıhanedeki yegane rahat koltuğa otururken: «Fakat yataktan kalktığın saatin hiç de normal olmadığı hususunda seni ikaz etmekten de kendimi alamıyacağım.»

Karşıdan cevap yerine, belli belirsiz bir homurdanma duyuldu.

- «Bana hala beklediğim ve senin şefkatli bir baba olduğunu belli edecek suali sormadın. Fakat buna rağmen yine de cevap veriyorum: evet, baba, gece iyi uyudum.»

- «Sus be diye gürlledi müfettiş. «Gece hiç de iyi uyumadığımı biliyorum. yoksa sabahın bu saatinde gelip kafa ütülemezdin. Üstelik ben de iyi uyumadığıma göre, hiç olmazsa bırak da şu raporları rahatça okuyabileyim.»

Ellery hafifçe gülümseyerek, koltuğa daha rahat bir şekilde yerleşti. Sonra, Emniyet Müdürlüğü'nün bütün pencerelerini kaplayan demir parmaklıkların arasından göğe baktı. Gök gri renkteydi. Genç adam ürpererek, gözlerini kapattı.Elleri kağıtlarla dolu bir sekreter içeriye girdi ve birkaç evrak imzalattıktan sonra çıktı. Müfettiş, başını önündeki raporlardan kaldırmadan, dahili telefonu açarak bir takım sualler sordu. Tam bu ırada. harici telefon çaldı ve ihtiyar polis konuşmaya başladı. Karşıdaki emniyet müdürüydü anlaşılan. Evet, işin üzerinde devamlı olarak çalışıyorlardı. Sadece birkaç delile daha ihtiyaçları vardı. Gayet tabii. Evet. Muhakkak. On dakika sonra, bu sefer savcı. müfettişi telefonla aradı. Şimdi müfettişin sesi, bir kumrunun kuğurmasını andırıyordu. Gayet tabii, işi ciddiyetle takip etmekteydi, Sadece daha birkaç delile ihtiyacı vardı. Evet. Kirk'lerin ismi de hadiseye karışmıştı ama, bundan henüz bir netice çıkarılamazdı. Evet. doktor Prouty'nin otopsi raporu neredeyse gelirdi. Evet. Evet. Evet. Muhakkak.

Richard Queen, sert bir hareketle telefonun ahizesini yerine koyduktan sonra, bağırdı:

- «Eeee! O halde?»

- «O halde ne?» diye içinde bulunduğu uyuşuk halden kurtularak sordu Ellery.

- « Katil kim? Dün akşam çok keyifli bir halin vardı. Daima tahminleri doğru çıkan bir adam olduğuna göre, bu husustası düşüncelerini söyle bakalım.»

- Şimdilik düşüncelerimin doğru olduğundan pek emin değilim. Bu sebepten. daha bir müddet beklemeyi tercih ediyorum.»

- « Pekala! Bekle bakalım

Müfettiş masasının üzerindeki raporları eliyle savurdu.

- «Hiç. Hiç bir şey yok. Aklım almıyor.

- «Neyi aklın almıyor?»

- «Bu adam gökten düşmedi ya. Bütün bildiğimiz şişkonun Chancellor oteline geldiği. O kadar.»

- « İzini bulamadınız mı?»

- «En ufak bir ize rastlayamadık, Adamlarım. bütün gece uyumadılar. Tabii, tahkikata henüz başladık. Ama durum hiç de iç açıcı değil doğrusu.

İhtiyar polis, enfiye kutusunu çıkararak, parmaklarının arasına aldığı tozdan derin nefesler çekmeye başladı.

- «Ya parmak izleri?»

- «Teknisyenler ölünün parmak izlerini tesbite çalışıyorlar. Fakat bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum. Adamın hiç de sabıkaliya benzer bir hali yoktu.»

- «Orası hiç belli olmaz ... Dolandırıcı Ryder'i hatırlıyor musun? Üzerindeki bütün eşyalar Londra'dan alınmaydı. Oxford şivesiyle konuşurdu. Görünüşü tamamen bir İngiliz profesörüne benzerdi. Buna rağmen, hayatında Brooklyn'den ayrılmamıştı.»

Fakat müfettiş Ellery'yi dinlemiyordu bile. Kendi düşüncelerini geliştirmekle meşguldü o.

- «Ayrıca öldüren profesyonel bir katil de olamaz. Tam bir deli işi bu. Ha, deli deyince aklıma geldi; dün sen Kirk'lerin evinde ne yaptın?»

- «Dün mü?»

- «Evet. Seni son gördüğümde Kirk'lerin dairesindeki kalabalığın arasındaydın. Sonra ne oldu?»

- «Beni kapı dışarı ettiler.»

- «Ne dedin?»

- «Profesör Kirk bana masasını terketmemi söyledi. İddia ettiğine göre, davetlileri cinayetle bahsetmeye zorluyor ve rahatlarını kaçırıyormuşum. Bu şekildeki davranışım doğru değilmiş. Bir daha oraya asla gitmeyeceğim.»

- «Göreceksin bak, ben o ihtiyar akbabayı ne hale sokacağım »

- «Buna hiç lüzum yok.» diye mırıldandı Ellery. Ben dün akşamki ziyafetten çok meununum. Bir sürü malûmat elde ettim.»

- «Anlat! dedi müfettiş, birden sükûnet bularak.

- «Şu Çin'den gelen Miss Temple çok kurnaz bir kız. Ve son derece de akıllı. Onunla alakadar olmamız lazım.

- «Ne istiyorsun o kızıdan?»

- «Ben mi? Hiç. Profesör Kirk ise, dün akşam devamlı olarak Miss Llewes'e kur yaptı. Miss Llewes'e gelince; anlaşılması gayet güç bir kadın.»

- «Yine saçmasapan şeylerden bahsetmeye başladın.»

Ellery koltuğunda biraz daha geriye yaslanarak, tavanı seyretmeye koyuldu.

- «Sen ne dersen de, ben o ihtiyar sırtlanın dün akşamki sehevi hareketlerinin sahte olduğundan eminim. Profesör Kirk, zannedildiği gibi beyni sulanmış bir adam değil. Kafasından bir takım düşünceler geçiyor ve bu düşüncelerin de o kadını elde etmekle bir ilgisi yok. Bunu gayet iyi biliyorum.»

- «Böle konuşmaya başladın mı, içimden seni boğazlamak geliyor!» dedi müfettiş. «Benim kaybedecek vaktim yok. Kati malûmat istiyorum. Ya Donald Kirk? Ya Berne?»

- «Kirk başlı başına bir mesele !» diye itiraf etti Ellery. «Senin de bildiğin gibi dün akşam, önceden haber vermeden, son dakikada beni yemeğe davet etmiş ve gözümü açmamı söylemişti. Sonradan kendisinden malumat istediğim zaman, bana. küçük bir çocuğun bile inanmıyacağı bir masal anlattı. Beni neden görmek istemiş olduğunu hala öğrenemedim.»

- «Pekala. Ondan malumat edinmeyi üzerine alıyor musun, yoksa sorguya çekmek için onu buraya getireyim mi? Çünkü dün öğleden sonra nerede olduğunu hala ispat edemedi.»

- «Hay Allah! Sana da hiçbir şey söylemeye gelmez ki! İşini hemen resmîyete dökmeye kalkarsın. Zaten şu anda Kirk vicdan azabı çekiyordur. Ben bu işi üzerime alıyorum. Sen meşgul olma. Buna karşılık Berne'i hiç gözüm tutmadı. Gayet akıllı ve işini bilen bir adam. Güzel. briç oynuyor. Sükse yapacak romanları önceden sezme kabiliyeti var. Üstelik güzel kızları avlamakta da son derece usta. Dün akşam ziyafete geç kalması beni çok şüphelendirdi. Bence, dün öğleden sonra onun nerede olduğunu araştırırsan, iyi edersin.»

- «Sadece onun değil, herkesin dün nerede olduğunu araştıracağım. Ancak, şimdilik sadece cinayet kurbanının kim olduğunu bulmaya çalışıyorum. Laboratuvarda elbiselerini tetkik ediyorlar. Eşkâli memleketin her köşesine bildiriliyor. Ayrıca, belki ailesi tarafından kayıp ilanı verilmiştir diye, araştırma bürosu bütün evrakları gözden geçiriyor.»

Müfettiş derin derin içini çekerek, tamamen cesaretini kaybetmiş bir tavırla, cebinden enfiye kutusunu çıkardı.

- «Sinirlenmene lüzum yok, baba. Alt tarafı hadise daha dün akşam oldu. Bekleme odasında parmak izi olarak ne bulmuşlar?»

- «Mühim olan hiç bir şey yok. Sadece hastabakıcıyla, Osborne'un parmak izlerine rastlamışlar. Fakat kapının camı, tokmağı gibi mühim olan yerler tertemizmiş. Katil mutlaka eldiven kullanmıştır.

Ellery yeniden geriye yaslanarak, tavanı seyretmeye başladı.

- «Üzerinde düşündükçe, bu mesele beni daha çok sarıyor. Fakat aynı zamanda hiç bir şey anlamıyorum.»

- «Hadisenin çok garip tarafları olduğunu kabul ediyorum!» dedi müfettiş. «Bilhassa odadaki eşyanın durumu göz önünde tutulursa. Ancak benim görüşüm bambaşka. Katil, cesedin kimliğini tesbit etmemize mani olmak gayesiyle kendini bu kadar zahmete soktuğuna göre, onu yakalamak için, şişkonun kim olduğunu bulmak kafi gelecek demektir. İşte hepsi bu kadar. O adamın kim olduğunu bulduğum anda, katilin de kim olduğunu anlayacağım.»

- «Düşüncen hiç de fena değil! diye mırıldandı Ellery.

- «Ve göreceksin bu iş uzun sürmeyecek. Ya adamlarım iyi bir iz yakalayacaklar. Veya ölünün ailesi meraklanarak, polisi haberdar edecek, ve yahut da onun gazetelerdeki resmini tanıyan biri çıkacak ortaya. Daha fazla gecikeceğini zannetmiyorum, Yine bizim eski metotlardan hayır var. Yoksa işin içinden çıkamazız. Eşyanın bir kısmı ters çevrilmiştir diye kafa yormaya hiç lüzum yok.»

Ellery, bir yay gibi aniden yerinden fırlayarak, hosnutsuz bir tavırla babasına baktı.

-İstersen ziyafetine bahse girelim. Eğer katili yakalayabilirsek, göreceksin ki bu, senin eski metotlarının sayesinde değil, fakat benim, odadaki eşyaların neden ters çevrildiğini keşfetmemle olacaktır. Aksi takdirde sana, şimdiye kadar hayatında vermediğin zengin bir ziyafet vereceğim.

- "Nasıl istersen!" dedi müfettiş. .Yalnız sonradan pişman olma da.

- "Şunu da ilave edeyim ki" diye atıldı Ellery, öfkeli bir tavırla:«Kafamdaki düşünceleri doğrulayan bazı deliller ele geçirdim.»

İhtiyar polis enfiye kutusunun kapağını açarak, içindeki tozu burnuna birkaç defa çektikten sonra, mırıldandı:

- «Sahi mi?"

Kapı açılarak içeriye Velie girdi. İnsan azmanı muavinin gözleri parlıyor, tamamen geriye itilmiş şapkası, kafasının üzerinde ancak mucizevi bir şekilde duruyordu.

- «Şef ! Günaydın, Mister Ellery. Şef, bir iz yakaladım. hem de esaslı bir iz.»

- «Bravo, Thomas. Ölünün kim olduğunu mu buldun?»

Velie'nin suratu üzüntülü bir hal aldı.

- «Henüz o kadar ilerleyemedik, şef. Kirk'le alakalı bir şey öğrendim.

- «Hangi Kirk?» diye atıldı Ellery.

- «Genç olanı. Dün akşam saat 16.30'da Chancellor'daymış. Birisi görmüş.»

- «Kim?»

- «Bir asansörcü çocuk. Saat tam 16.30 da onu yukarıya çıkardığını hatırlıyor.»

- "Hangi kata çıkarmış?» diye sordu Ellery.

- «Orası biraz şüpheli. Asansörcü bu hususu kat'i olarak hatırlamıyor. Fakat onu kendi dairesinin bulunduğu kata çıkarmadığından da emin."

- «Bu da, bütün öğleden sonrayı New-York sokaklarında dolaşma iddiası kadar garip. Hepsi bu kadar mı, Velie?

- «Evet. Şimdilik kafi değil mi?»

- Kirk'un peşini bırakma, Velie!» diye kararını bildirdi müfettiş, gözlerini kırıştırarak. «Fakat bazı hakikatleri bildiğimizi öğrenmemeli. Korkutmaya lüzum yok. Bununla beraber onun hakkında elinden geldiği kadar malûmat toplayacaksın. Doğduğundan bu yana, bütün hayat hikayesini bilmek istiyorum. Kuyumculardan,pul satıcılarından bir netice elde edildi mi?»

- «Araştırmaya devam ediyoruz. Daha adamlar henüz dönmediler.

- Pekala.»

Velie, adadan çıkar çıkmaz, Ellery homurdanmaya başladı:

-«Hay Allah! Tamamen unuttum ... Şuna bir göz at bakalım, ne diyeceksin?»

-Cebinden buruşuk bir zarf çıkararak babasına uzattı. Müfettiş ise hiç bir şey anlamadığını ifade eden bir şekilde oğluna baktıktan sonra. zarfı açarak, içindeki kağıdı çıkardı.

- «Nereden buldun bunu?»
- «Çaldım.»
- «Çaldın mı?»
- «Sevgili babacığım, bazı hakikatler gizlenmez: biliyorsun ki bir eğriliğin üzerinde kayıyorum.»
- «Ne olduğunu anlatacak mısın, sen?»
- «Tamam, tamam. Başlıyorum. Dün akşam Kirk'le beraber Chancellor'daki yazıhaneye uğradığımız zaman, Osborne ona bu mektubu verdi. Mektubu Macgowan yazmış ve Donald'a vermesini Osborne'a tembih etmiş. Pusulayı okurken Kirk'ün yüzündeki ifade aniden değişerek, garip bir hal aldı. Sonra zarfı cebine sokuşturdu ve hemen arkasından da cesedi bulduk.»

- "Çabuk anlat. Sonra ne oldu?"

- Dün akşam, ziyafet masasına oturmadan biraz önce, Kirk'e o mektubu bana vermesini söyledim. Bunun bir aile sırrı olduğu iddiasıyla teklifimi reddetti. Neticede, iyi kalpli profesör beni kovduğu zaman, umumi asap bozukluğundan istifade ederek, şarap bardağımı Donald'ın üzerine deviredim ve kargaşalıkta belli etmeden zarfı cebinden aldım. Şimdi sen oku bakalım...pusulada ne yazıyor.

Kağıtta şunlar yazılıydı.

«Göz hapsine alındım. Son derece tehlikeli bir kimse. Benimle temasa geçmeden herhangi bir teşebbüste bulunma. Rica ediyorum, Don, dikkatli ol. Mac.»

- Şimdi işler karışıyor işte! diye alaylı bir tavırla konuştu müfettiş. "Hay Allah! Macgowan şu mektubu biraz daha açık yazsaydı, ne olurdu sanki? Dinle, evlat, bu ikisini emniyet müdürlüğüne çekeriz. O zaman nasıl olsa her şeyi anlatmaya mecbur ederiz onları.»

- «Eğer bunu yaparsan, her şeyi mahvedersin. Al bak sana bir hediye vereceğim!» diye mırıldandı Ellery, masanın üzerindeki kağıtlardan birine bir şeyler karalayarak.

- "Bu da ne demek şimdi?" diye sordu müfettiş, oğlunun yazdığı şeyi okumaya çalışırken.

- "Bu birisinin adıdır. Bak bakalım sendeki sabıka fişlerinde böyle bir isme rastlayacak mısın? Yoksa, bütün memleketlerden malumat iste. Bilhassa Scotland Yard'ı haberdar et. Kat'i olarak bilmiyorum ama, bu yoldan yürürsek galiba katili bulacağız.»

- "Fakat kimdir bu? Hiç tanımıyorum! diye mırıldandı ihtiyar polis, telefon ahizesini eline alırken.

- «Halbuki tanıştığınızı gayet iyi biliyorum!" dedi Ellery.

Sonra yeniden koltuğuna oturarak, gözlerini tavana dikti. Aynı anda, babası bütün polis teşkilatını harekete geçiriyordu.

Doktor Prouty gayet gürültülü bir şekilde yazıhaneye girdi. Son derece kötü kokusu olan pürosu, siyah bir bayrak gibi ağızından sarkıyordu. Çok neşeli bir hali vardı, fakat içeri adımını atar atmaz, baba-oğul Queen'lerin somurtkan halini görünce, derhal hoşnutsuz bir tavır takındı.

- Merhaba, başımın tatlı belaları! Yoksa yanlışlıkla morga mı girdim? Nedir bu haliniz? Suratınızdan düşen bin parça oluyor."

Müfettiş belli belirsiz bir "günaydın" dedi. oğlu da elini kaldırarak doktoru selamladı. Sonra ihtiyar polis daha fazla dayanamıyarak atıldı:

- «Ne haber?"

Adli tabip koltuklardan birine oturup, uzun bacaklarını gererek, ciddi bir tavırla cevap verdi:

- Bir veya birkaç kişinin demirle vurduğu darbeler neticesinde ani bir ölüm.»

- «Hay Allah, Prouty: Şimdi şaka yapmanın sırası değil. Otopside neler buldunuz?»

- «Hiç. İşe yarayacak en ufak bir şey bulamadım. Sadece göbeğinin iki santimetre yukarısında ve hafifçe sağda bir et beni var. Eğer adamın kimliğini tesbit etmek için bu et beninden faydalanmak isterseniz, her şeyden evvel ona aşık olan bir kadını veya karısını veya annesini aramanız, nacizane tavsiyemdir. Bundan başka benden öğrenmek istediklerinizi şöyle sıralayabilirim; cinsiyeti: erkek; boyu: 1 metre 60, ağırlığı: 75 kilo. İskembesinin büyüklüğüne bakılırsa, iştahı gayet yerindeymiş. Herhangi bir hastalığı yok. 55-60 yaşları arasında. Gözlerinin rengi gri-mavi, geriye kalan bir miktar saç ise açık kumral. ..

- «İştahı yerinde!» diye mırıldandı Ellery.

-«Bir dakika delikanlı, daha raporumu bitirmedim. Hiç bir yara ve ameliyat izi yok. Adamın vücudu, baştan aşağıya kadar tertemiz.»

Prouty bir müddet boş yere pürosunu çekiştirdikten sonra, onu eline alarak, hoşnutsuz bir tavırla sönmüş olan ucunu tetkik etti. Sonra yeniden konuşmaya başladı:

- «Adam, vurulan sert darbeler neticesinde, kafatası çatlayarak ölmüş. Kendisine kimin vurduğunun farkına bile varamadığından eminim. Ellery, dostum, bütün uğraşmalarına ve imbiklerle, kornilerin önünde saatlerce beklememe rağmen, sişkonun zehirlenmiş olduğuna dair hiç bir emare göremedim.»

- «İmbiklerle, kornilermiş!» diye homurdandı müfettiş, öfkeli bir tavırla. «Siz hala işin alayındasınız. Söyleyecekleriniz bu kadar mı?»

- Şimdi burada mevcut olan Ellery Queen'in çok merak ettiği bir hususa, yani ölünün obur bir adam olup olmadığı hususuna geliyoruz!» diye devam etti, doktor Prouty, müfettişin öfkeli haline aldirmayarak: «İşkembesinin büyüklüğüne rağmen, adamcağız dün bütün gün hemen hemen hiç bir şey yememiş, çünkü - şu anda Ellery'ye kulağını açmasını tavsiye ederim-: midesinde,yarı yarıya hazım olmuş bir portakalın posasından başka bir şey bulamadım.»

- «Ah! » dedi Ellery neşeli bir tavırla: «İşte beklediğim haber. Bulduğunuz mandalina posası mıdır?»

- «Yarı yarıya hazmedilmiş bir posanın mandalinaya mı, yoksa portakala mı ait olduğunu anlamak imkansızdır. Fakat Sherlock Holmes'vari bir şekilde düşünecek olursak, masanın üzerindeki kabuk ve çekirdekleri de göz önünde tutarak, posanın bir mandalinaya ait olduğu neticesine varabiliriz. Ve şimdi de beyler, sizi hürmetle selamlar ve gayet neşeli bir şekilde başladığınızı anladığım bu güzel günü, aynı şekilde devam ettirmenizi temenni ederim. Cesetten geriye kalan parçaları, yeni bir emre kadar saklıyayım mı? Evet! Pekala.:

- «Bir dakika, doktor!» dedi Ellery, babasının homurdanmasına aldırış etmeyerek: «Adamın mandalinayı ölmeden hemen evvel yediğinden emin misiniz?»

- «Bunda hiç şüphem yok!»

Doktor Prouty, aynı geldiği gibi gürültülü bir şekilde çıkıp gitti. Müfettiş dayanamıyarak yerinden kalkmış ve doktorun arkasından kapıyı bütün kuvvetiyle çarpmıştı.

- «Ne şeytan herif !» diye bağırdı ihtiyar polis. «Hem de kalkmış, benim odamda soytarılık yapıyor! Halbuki eskiden ne kadar ciddi bir çocuktuk!»

- «Bu sabah senin de keyfinin yerinde olmadığını kabul etmek lazım. Kızmak bir yana aslında doktora iltifat etmen gerekirdi, çünkü tahkikat başladığından bu yana bize doğru dürüst bir haber getiren ilk kimse odur.»

- «Saçmalama. Ne haber getirdi ki?

- Mandalina hakkında söylediklerini kastediyorum. Şimdi adamın bekleme odasında ölmeden evvel bir mandalina yediğini biliyoruz ve bu meyvanın . hususiyeti gözünden kaçmamıştır?»

Müfettiş sadece bir balıkçı gibi küfür etmekle yetindi.

- «Bir mandalina nedir, babacığım? Biraz dil bilgisi ile meşgul olsaydın.

- «Senin dil bilgin yerin dibine girsin!» diye haykırdı, tahammülünün sonuna gelmişe benzeyen ihtiyar polis.

- «Mandalina» diye devam etti, Ellery, bir hoca tavrıyla «mandalina ağacının meyvasıdır ve Çin'de yetiştiği için bu adı almıştır. Mandalina. yüksek rütbeli çinli memurlar olan Mandarin'lere mahsus bir meyvadır. Mandalina. Çin Portakalı'dır.»

Müfettiş ayağa kalkarak, yazı masasının etrafında dolaştı.

-«Artık bu kadarı fazla! Bu senin söylediğin bardağı taşıran son damladır! Ve benimle alay edilmesinden de hiç hoşlanmam. Öldürülen adamın karnı sabahtan beri açmış. Prouty öyle demedi mi? O halde adamcağız bekleme odasındaki meyvaları görünce dayanamamış ve bir tanesini yemiştir. Bundan ne çıkar? Makul düşünebilen bir insan, bunda ilgi çekici ne bulur?»

-«Çin Portakalı diye tekrarladı, Ellery, dudaklarını ısırarak.

- «Haydi bakalım!» dedi ve haykırdı babası «anlat ne demek istediğini. Antil adalarının ananası, Türkiye'nin fıstığı, İspanya'nın soğanı meşhurdur. Meyvaların üzerinde bu kadar durmaya ne lüzum var? Bir mandalınanın bütün meseleyi haliedeceğine inanmak için deli olmak lazım.»

- «Çin portakalı!» diye bağırdı Ellery, babası gibi yavaş yavaş sinirlenmeye başlayarak. «Çin! Çinlilere has bazı şeylerin bu meseleyle ilgili olduğunu düşünecek kadar deliyim ben. Öyle bir hadise ki, içinde Çin'den gelmiş bir yazar kadın var. Bu bir! Yalnız Çin serisini toplayan bir pul koleksiyoncusu var. Bu iki! Bütün eşyaların ters çevrilmiş olduğu bir cinayet mahalli var ... »

Genç adam, sanki ağızdan bazı şeyleri kaçırmış gibi birden sustu. Gözlerinde bir ışık parladı. Bir müddet hareketsiz kaldıktan sonra, şapkasını kafasına geçirip, babasının omuzuna dalgın bir tavırla dokunarak, aceleyle odadan çıktı. .

SEKİZ

Hubbell, bütün soğukkanlılığına rağmen, elinde şapkası ve dudaklarında bir gülümseme olduğu halde Kirk'lerin dairesinin eşiğinde duran Mister Ellery Queen'i görünce, ürpermekten kendini alamadı.

-«Beyefendi bir şeyi mi arzu ediyorlar?» diye sordu İngiliz kahya, kapının önünden çekilmeyerek.

-«Ne adamım, değil mi, Hubbell? Beni kovan bir kimsenin evine yeniden geliyorum. Müsaade eder misiniz?» diyerek, içeriye doğru bir adım attı, Ellery.

Hizmetkarın yüzündeki ifade aniden değişmişti.

- «Çok üzgünüm, beyefendi, fakat ...

- «Fakat ne?»

- «Evde kimse yok, efendim.»

- «Ne kadar saçma bir laf! Zavallı Hubbell! Söyleyecek başka şey bulamadınız mı? Halbuki, ya geri git, yahut polis çağıracağım da diyebilirsiniz ... Bu sözlerinizden eve girmemin yasaklanmış olduğunu mu anlıyorum?»

- Beyefendi kusura bakmasınlar.

- «Zaten hiç birinizin kusuruna bakmıyorum, Hubbell» diye devam etti, Ellery, ufak tefek hizmetkari eliyle hafifçe iterek. «Ayrıca buraya bir nezaket ziyaretinde bulunmaya da gelmedim ki beni tekrar kapı dışarı edesiniz. Şu anda kanunu temsil ediyorum ve siz de beni içeriye almaya macbursunuz.»

Genç adam bomboş salonun kapısı önünde durdu.

-Hakikaten hepsi dışarıya mı çıktılar?»

-«Kiminle görüşmek istiyordunuz, efendim?»

- «Kim olursa olsun Hubbell. Mesela Miss Temple benim işimi görür. Yalnız profesör Kirk'le pek dostça konuşabileceğimi zannetmiyorum. Çünkü ben duygulu ve nazik bir insanımdır. Dolayısıyla hakarete tahammül edemem. Haydi bana Miss Temple'i bulun. Kendisi şu anda evde midir?

- «Bakarım, efendim. Pardesünüzü çıkaracak mısınız?»

- «Hayır, Hubbell. Birinci sınıf bir dedektif hiç bir zaman pardesüsünü çıkarmaz. Fakat ancak ikinci sınıf bir dedektif şapkasıyla oturur. Dolayısıyla size şapkamı verebilirim.

Sonra Ellery salonda bir kaç adım ilerledi.

- «İşte şahane bir Matisse.» diye mırıldandı.

-«Tabii bu bir Matisse'se. Siz hala burada mısınız, Hubbell?»

Genç kız onu fazla bekletmedi. Üzerinde yazlık, zarif bir elbise olduğu halde kısa bir müddet sonra içeriye girdi.

- «Günaydın, Mister Queen. Bu pardesünün içinde çok yapmacık bir haliniz var doğrusu! İnsanın cebinizde bir çift kelepçe sakladığınıza inanması geliyor! Lütfen onu sırtınızdan çıkarın! Ve buyurun, oturun!»

Resmi bir tavırla el sıkıştılar ve Ellery bir koltuğa çöktü. Fakat pardesüsünü de çıkarmadı.

- «Mister Queen, zannederim dün akşamki üzücü vak'a için hepimizin sizden özür dilemesi lazım.

Profesör Kirk ...

- «Çok ihtiyar bir adam» diye genç kızın sözünü kesti Ellery. Ve ben de onun öfkesinin tesiri altında kalarak saçmaladım. Fakat her şeyden evvel üzerinizdeki elbisenin zerafetinden dolayı sizi tebrik etmeme müsaade eder misiniz? Gayet tabii Çin'den gelme, ekzotik çiçek motifleriyle süslü bir kumaş bu. Beyaz nilüfer galiba ...

Ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Sadece dairenin içinde dolaşan Hubbell'in ayak sesleri duyuluyordu. Jo, güzel ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturduktan sonra, büyük bir ciddiyetle Ellery'i tetkik etmeye başladı:

- «Ne düşünüyorsunuz?»

- Çin'i.

Cevap o kadar ani olmuştur ki, genç kız hafifçe yerinden sıçradı :

- «Neden Çin'i düşünüyorsunuz?»

- «Çünkü kafama takıldı bir kere, Miss Temple. Haritadaki bir ismin beni bu kadar rahatsız edeceğine asla inanmazdım. Fakat bütün gece uyuyamadım.»

Genç kız, masanın üzerindeki sigara kutusunu alarak, ziyaretçisine ikram ettikten sonra, bir müddet gözleri sigara dumanına daldı. Sonra alçak sesle mırıldandı:

-«Demek, Çin, bütün gece uyumanıza mani oldu, öyle mi, Mister Queen? Ne kadar garip! Ben de dün gece uyuyamadım. Fakat beni rahatsız eden, o zavallı adamın yüzündeki tebessümdü.»

Hafifçe ürpererek, gözlerini kırıştırdı. Ellery, bir kere daha onun uzun kirpiklerine hayran olmuştu.

-«Şimdi ne yapacağız, Mister Queen?»

-«Bahsi değiştirmeyelim. Çin'den bahsediyorduk ...»

- «Benden ne istiyorsunuz?» diye sordu, genç kız birden

- «Gayet basit. Ancak sizin bana verebileceğiniz bazı bilgilere ihtiyacım var. Bana Çin'den bahsedin.»

- «Gittikçe modernleşen bir memleketidir. Ekonomisi hızla yükselmektedir. Japonya'nın rekabeti. ..»

- «Gayet iyi biliyorsunuz ki, sizden bu çeşit malumat istemiyorum.» diye onun sözünü kesti Ellery, sigarasını tablaya bastırırken. «Duyduğuma göre Çin'de çok şey diğer memleketlere nazaran ters yapılmış. Ve ...»

- «Bunu tahmin etmeliydim» diyerek içim çekti genç kız. ((Cinayetin işlendiği bekleme odasındaki bütün eşyanın ters çevrilmiş olması aklınızı durmadan kurcalıyor. Sırf bunu düşünerek beni sorguya çekmek için buraya kadar gelmeniz normaldir. »

- «Yaman bir kızsınız doğrusu. Anlaşacağımızdan emindim zaten. Fakat yine bahsimize dönelim lütfen. Mesela Çin'de iki arkadaş sokakta karşılaştığı zaman, birbirlerinin elini sıkamazlarmış, aksine ...»

- «Aksine, kendi ellerini sıkarlar. Doğrudur. Ve bunun bizimkine nazaran çok daha iyi bir usul olduğunu da kabul etmek lazım.»

- «Neden?»

- «Çünkü eğer hastaysanız, bu şekilde arkadaşınız da sizden hastalık kapmaktan kurtulur. Eski çinliler mikropların varlığından habersiz olmakla beraber, kendilerini korumasını da biliyorlarmış ve ..»

Genç kız konuşmasına ara vererek bir müddet sessiz kaldı. Sonra yeniden içini çekti:

- «Dinleyin, Mister Queen, size Çin hakkında bir konferans çekmek beni fazla yormaz. Fakat bence, ikimiz de boşuna vakit kaybediyoruz. Siz bir hayaletin peşinde koşuyorsunuz.»

- « Şu kadınlar ne harika yaratıklardır! diye mırıldandı Ellery, «Dün akşam, bekleme odasındaki karışıklığın bir manası ve ehemmiyeti olduğu hakkında benimle tamamen hem fikirdiniz. Şimdi ise bundan eser yok. Neden?»

- «Sadece yanlış düşündüğümü anladım diyelim.»

- «Peki, öyle diyelim» dedi Ellery . alaylı .bir tavırla. «Mühim değil. Fakat yine de rica ediyorum ... beni mahzun bırakmayın. Bana, bizimkilerin tam tersi olan bütün Çin adetlerinden bahsedin lütfen. Ziyarı yok, vaktim harcansın, Miss Temple.»

Jo 'l'emple kısa bir tereddüt geçirdi, tam konuşmaya başlarken vazgeçti, sonra yeniden karar verdi. Bakışları önüne eğik, tatlı bir sesle anlatıyordu:

- «Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Anlatacak o kadar çok şey var ki. Ah, işte size bir örnek: Güney taraflarında, köylüler kendilerine kulübe yapmak istedikleri zaman, bir iskele üzerine önce kulübenin damını kurarlar, sonra yukarıdan aşağıya olmak suretiyle duvarını örerler.»

- «Yani ters. Sonra?»

- «Siz de bilirsiniz ki, bir çinli doktora; müşterileri, sıhhattheyken para öderler ve hasta oldukları zaman da doktor onlardan para almaz.»

- «Ne güzel bir buluş! Devam edin, lütfen.»

- «Çinliler serinlemek istedikleri zaman sıcak şeyler içerler ve terledikleri zaman da ıslak çamaşır giyerler.»

- «Gayet doğru bir hareket. Başka? Ne demek istediğimi tabii anlamışsınızdır!»

- «Siz benimle alay mı ediyorsunuz?» diye bağırdı genç kız, aniden öfkelenerek. «Şey. özür dilerim, şimdi de ilk sinirlenen ben oldum ... Kusura bakmayın. Ve ... işte size bir misal daha: bir çinli yemeğe davet edildiği zaman, yemeği mümkün olduğu kadar gürültülü bir şekilde yemeğe çalışır ve geçirmek için de kendisini zorlar.

- «Ev sahibesine, yemeklerini lezzetli bulduğunu ifade etmek için mi?»

- «Gayet tabii! Durun bakalım., . Başka ne vardı? Çin'de yolun solundan gidilir, fakat Avrupa'nın bir çok memleketinde de durum aynı. Ah! Umumiyetle evlerinin kapısı önüne ufak bir duvar örerler. Böylece, ancak bir doğru üzerinde hareket ettiklerine inandıkları kötü ruhların evlerine girmesine mani olurlar.»

- «Biraz safca bir düşünüş. değil mi?»

- «Zaten biz beyazlar, kendimizden daima küçük gördüğümüz diğer ırk mensuplarının safca düşünceleri olduğunu her yerde tekrarlamaktan zevk alırız.»

Ellery kulaklarına kadar kızardı.

- «Haklımız!» diye mırıldandı. «Başka bir şey yok mu?»

- «Daha yüzlerce şeyi unutmuşumdur ... Mesela kadınlar pantolon, erkekler ise entariye benzeyen kaftanlar giyerler. Talebeler yüksek sesle çalışırlar.»

- «Neden?»

- «Hoca, çalıştıklarından emin olsun diye. İşte size başka Çin adetleri: hayatın, doğumdan itibaren değil de, kadının hamile kalmasından itibaren başladığına inandıkları için, çocuğu doğar doğmaz bir yaşında olarak kabul ederler. Buna karşılık, doğum tarihi ne olursa olsun, herkes senenin ilk gününde doğum yıl dönümünü kutlar.

- «Evet.»

- «Başka bir şey daha: çinliler borçlarını sadece senede iki defa öderler. Bir kamer ayında, bir de senenin ilk ayında. Şayet bu tarihlerde borçlu ortadan kaybolursa, bedbaht alacaklı onu aramak mecburiyetindedir. Ve bu alacaklılara her zaman, ellerinde gaz lambaları olduğu halde sokaklarda dolaşırken rastlamak mümkündür.

- «Gaz lambası ne işe yarıyor?»

- «Eğer alacaklı gaz lambasını gündüz vakti yakmışsa, bu bir evvelki gecenin hala devam ettiğine ve ödeme tarihinin henüz geçmemiş olduğuna işarettir. Dolayısıyla borç verdiği kimseyle karşılaştığı taktirde, adam borcunu ödemek mecburiyetinde kalır. Siz ne diyorsunuz buna?»

- «Takdirle karşılanacak bir buluş!» diye neşeli bir tavırla cevap verdi Ellery. «Bizim memlekette de uygulanmasını isterdim doğrusu. Başka?»

-«Ah! Bir çinli eğer düşmanından korkunç bir intikam almak isterse, gidip onun evinin kapısı önünde intihar eder ...

Genç kız, sanki söylediklerine kendi de şaşırılmış gibi birden susarak, uzun kirpiklerinin arasından endişeli bir tavırla Ellery'ye baktı.

- «Sahi mi?» dedi Ellery, fazla mühimsemeyen bir tavırla. «Hakikaten ilgi çekici bir şey bu.

Hatırladığınıza memnun oldum. Yalnız şu intiharın ... manasını da bana, biraz açıklayabilir misiniz?»

- «Böyle düşmanının suçlu olduğunu herkese duyurmuş oluyor ve onu hayatının sonuna kadar herkesin gözünde şerefsiz bir insan olarak yaşamaya mecbur ediyor.»

- «Güzel ama bu arada kendisi de ... şey... öl .. müş olmuyor mu?»

- «Evet. Fakat bundan ne çıkar? Yaşamak o kadar mühim mi?»

- «Garip bir düşünüş» diye mırıldandı Ellery. «Neticede bu Japonların harakirisinin değişik bir şekli.»

- «Mister Queen, bu son anlattığım şeyin, tahkikatını yaptığınız cinayetle bir alakası olamaz. değil mi?»

- «Hayır. Gayet tabii ki olamaz.»

Ellery kelebek gözlüğünü çıkararak, mendiliyle camlarını silmeye başladı.

«Bana Çin portakallarından bahsedin, Miss Temple.»

-« Nasıl?»

- Çin portakallarından. mandalinalardan, Bu konuda ters olan hiç bir şey yok mu?»

- «Ama Çin'de portakalların. Mandalinaya benzer bir tarafı yoktur. Her şeyden evvel, bizimkilerin iki misli daha büyük ve daha tatlıdır. Zaten otuz iki çeşit portakal vardır ki, buna başka hiç bir memlekette rastlanmaz! Mesela bal-portakal diye adlandırılan cins ...»

Fakat Ellery artık genç kıızı dinlemiyordu. düşünceli bir tavırla, sabit bakışlarını karşı duvara dikmiş, çenesini okşamakla meşguldü.

- «Söyleyin bakalım diye birden genç kızın sözünü kesti «dün akşam Kirk'in yazıhanesine neden uğradınız? »

Jo Temple cevap vermeden önce bir müddet düşündü. Ellerini kavuşturdu, sonra yeniden açtı. Dudaklarında manası anlaşılmayan bir gülümseme dolaşıyordu.

- İşte bahsi değiştirmek diye buna derler dedi nihayet.Sadece Don'la ... şey yani Mister Kirk'le görüşmek istemişim, ama mühim değildi. Aklımdan bir fikir geçmişti ve bunu kendisine söylemek için yazıhaneye uğramıştım. Tabii ziyafette de kendisiyle konuşabilirdim ama biraz aceleci olduğumdan, o zamana kadar bekleyemedim.

-«Ona neden bahsetmek istiyordunuz?»

- «Çinli bir sanatkar ...

- «Çinli bir sanatkar mı?» diye bağıarak, yerinden fırladı Ellery. «Çinli bir sanatkar! Kimdir bu adam? Ne iş yapar?»

- «Ne oluyorsunuz, Mister Queen?»

Ellery, genç kıızı omuzlarından yakalayarak sarstı.

-«Kimdir bu sanatkar, Miss Temple?»

- Jo Temple hafifçe sararmıştı.

- «Yueng diye alçak sesle cevap verdi. «İyi arkadaşımıdır. Bir çok vatandaşı gibi o da halen Columbia üniversitesinde talebe. Kendisi zengin bir tüccarın oğludur. Ve yaptığı sulu boya tablolar hakikaten çok ilgi çekici. Biz de zaten bu arada yazdığım romanın kapağını çizecek bir ressam arıyorduk. Aklıma Yueng geldi. Ve bu sebepten ... »

- «Evet, anladım» diye homurdandı, Ellery.«Yueng şimdi nerededir? Onu nerede bulabilirim?»

-«Pasifik okyanusunda.

- Anlamadım?

- «Dün akşam Mister Kirk'i yazıhanede bulamayınca, odama dönerek üniversiteye telefon ettim.

Oradan, babası öldüğü için, Yueng'in bir hafta önce Çin'e hareket etmiş olduğunu söylediler. Seyahat on beş gün sürdüğüne göre, şimdi kendisi Pasifiğin ortalarında bir yerde olmalı.

Ellery'nin suratı asılmıştı.

- «Evet» diye mırıldandı. «Herhalde ... bundan bir netice çıkmaz ... Zaten ... »

Genç adam yeniden gülümsemeye muvaffak olarak, sordu :

- «Babanızın diplomat olduğunu söylemişsiniz, değil mi?»

- «Öyle idi. Vefat edeli bir sene oluyor.»

- «Oh, özür dilerim. Gayet tabii Çin'de uzun seneler bulunmanıza rağmen, yine de bir Amerikalı gibi yetiştirilmişsinizdir. »

- «Hayır, bilakis. Babam vazifesini batı adetlerine göre yerine getirirdi, fakat benim bir çinli dadım vardı ve dolayısıyla tamamen bir çinli gibi büyütüldüm. Annem, ben daha küçük bir çocukken ölmüş ve babam da zaten çok meşgul bir adamdı.

Bunları söyledikten sonra, genç kız, ciddi bir tavırla ayağa kalktı:

- «Ümit ederim, soracaklarınız bitmiştir, Mister Queen?

- «Bana büyük bir ya.rdımda buldunuz» dedi Ellery, yerinden doğrularak "Size defalarca teşekkür ederim ve bu arada şunu da öğrendim ki. .. »

- «Bu cinayete adı karışan bütün herkesin arasından diye tatlı bir sesle Ellery'in sözünü kesti genç kız «eşyanın ters çevrilmiş olması dolayısıyla, şüpheli şahıs olarak bir tek ben göze çarptım.

- «Böyle bir şey söylemedim.»

- «Hayır. Ama, bir çok adetlerin ters olduğu bir memlekette doğup büyümüş olmamın, batılıların gözünde bir mana ifade ettiğini de bana zorla kabul ettirmeye çalıştınız.

Ellery yeniden kızardı.

- Bir tahkikat açıldığı zaman, Miss Temple. mecburen bazı şeylere katlanmak gerekir. ..

-Ve bu söylediğinizin ne kadar saçma birşey olduğunun herhalde siz de farkındasınızdır.

- «Miss Temple, korkarım ki sizin üzerinizde hiç de iyi bir intiba uyandırmadım.»

- «İşte nihayet makul bir kadına rastladık! diyen alayı bir ses duyuldu.

Her ikisi de aynı anda döndüler. Felix Berne, kapının eşiğinde durmuş, onları seyrediyordu. Yanında da Donald Kirk vardı.Anlaşılan genç kitapçı dün akşamdan beri ne üzerini değiştirmiş ne saçını taramış ve ne de traş olmuştu. Elbisesinin ceketi tamamen deforme bir haldeydi.kravatı berbat bir şekilde boynundan sarkıyordu ve gözlerinin etrafı kıpkırmızı kesilmişti. Berne ise. her zamanki gibi, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş olmakla beraber, ayakta sallanmaktaydı.

- «Merhaba!» diye bağırdı Ellery. «Zaten bende şimdi gidiyordum.»

- Kovulmanızı beklemeden mi?» diye alay etti Berne.

Berne'in dudakları gergindi ve soğuk bir tavırla Ellery'yi tetkik ediyordu. Bu sonucusu ise tam ona cevap vermeye hazırlanırken, Kirk'in perişan bakışlarının farkına vararak, vazgeçti.

-Lütfen, sen ağzını açma, Felix» diye yalvardı Donald, nezleli bir sesle. «Seni gördüğüme sevindim, Queen. Böylece babamın dün akşamki kabalığın dolaylı özür dilemek fırsatını da elde etmiş oluyorum.»

- «Sen rüya görüyorsun! diye atıldı Ellery.«Ben bu işte profesörü tamamen haklı buluyorum.

- "Ne kadar mütevazı bir konuşma!" diye yeniden alavlı bir tavırla atıldı Berne.

Sonra Queen'le daha fazla alakadar olmayarak, Jo Temple'e doğru döndü:

- «Buraya asıl sizi görmek için geldim. Yazdığınız romana ne ad vereceğimizi konuşmak istiyordum.

Bizim sevgili Donald'ımız «Kardeş torunları» veya «Üvey kardeşler» ve yahutta 'iyi kalpli büyük baba' gibi, Pearl Buck'un romanlarına benzeyen bir ad konulmasına taraftar. Halbuki ben ...

- «Son derece kaba bir adamsınız, Mister Berne» dedi Jo, gayet sakin bir tavırla.

- «Anlamadım. Ne dediniz?»

- «Siz de gayet iyi biliyorsunuz ki, Donald böyle bir şey teklif etmez. Dün akşamdan beri bana karşı durmadan terbiyesizce davrandınız. Eğer iyi yetiştirilmiş bir kimse olarak benimle konuşmak işinize gelmiyorsa, yazdığım roman hakkında sizinle münakaşaya etmeye lüzum görmüyorum.

- «Jo!» diye haykırdı Donald, paniğe kapılarak. Felix! Ne oluyorsunuz»

- Bu küstah ka ... »

- Portakal Yayınevi» yazdığım romanı basmaya asla mecbur değildir diye devam etti Jo, aynı sakin sesle. «Kontratımı derhal yırtmaya hazırım. Zaten sizin istediğiniz de bu, değil mi, Mister Berne?

Berne en ufak bir harekette dahi bulunmuyordu. Isık gibi duyulan nefes alıp veriş ve devamlı surette oynayan gözleri olmasa. kini temsil eden bir heykele benzetilebilirdi. Nihayet buz gibi bir sesle cevap verdi:

- «Benim istediğim bir şey yok. Eğer Donald. yazarlıkla hiç bir alakası olmayan bir kızın, büyük romancıları taklit etmeye çalışarak karaladığı acemice bir denemeyi basmakta ısrar ediyorsa, bu onun bileceği bir iş. Zaten bu yüzden (Portakal Yayınevi) şu anda içinde bulunduğu duruma düştü ...

Kısa bir müddet sustuktan sonra, tükürür gibi konuşmasına devam etti :

- «İstirahata çok ihtiyacım olduğu halde, dün bütün geceyi sizin eserinizi okumakla geçirdim, Miss Temple. Ve şimdiye kadar bundan daha saçma bir şey okuduğumu da hatırlamıyorum.

Genç kız ona sırtını dönerek, pencereden dışarısını seyretmeye koyuldu. Ellery ise büyük bir dikkat ve şaşkınlıkla bu sahneyi takip etmekteydi. Tam bu sırada, Kirk yumruklarını sıkarak, ortağına doğru yaklaştı:

- «Felix» diye mırıdandı, ciddi bir tavırla «derhal buradan gitsen iyi olur. Tamamen sarhoşsun sen.

Sonra yazıhanede bu meseleyi konuşuruz.» Yerinden kıpırdamayan Berne, sadece diliyle dudaklarını ıslatmakla yetindi.

- «Bir dakika, beyler» diye araya girdi Ellery. «Siz kavga etmeye başlamadan evvel Berne'e bir sual sormak istiyorum. Dün akşam ziyafete neden geç geldiniz?»

Berne, öfkeli bakışlarını Donald'ın üzerinden ayırmamıştı bile.

-«Berne, size dün akşam neden geç kaldığınızı sordum.»

Bu defa genç adam, Ellery'e doğru dönerek, ona küçümseyen bir tavırla baktı.

- «İşiniz ne? Gidip tahkik edin.» diye mırıdandı nihayet.

Tam bu esnada, Kirk'lerin dairesinin derinliklerinden haykırımlar duyuldu. Keçininkine benzeyen titrek bir ses bağırıyordu.

-«İmdat ! Hırsız var! İmdat!»

Ellery yemek odasını ve iki yatak odasını geçtikten sonra, profesör Kirk'in yazıhanesine varabildi. Bu arada yarı yolda Hubbell'i sollamıştı. Onun arkasından Donald'la Jo koşuyorlardı. Berne ise ortadan kaybolmuştu.

Darmadığın yazıhanede, ihtiyar Kirk, bir eliyle tekerlekli koltuğunun arkalığine tutunmuş, seke seke sağa sola koşuyor, diğer eliyle de beyaz saçlarını yoluyordu.

- «Siz! Queen!» diye kükredi. «Beni soydular!»

- «Baba!» diye bağırıldı Donald. ihtiyara doğru atılarak. «Baba! Otursanıza! Bu şekilde hareket etmeniz çok yanlış! Ne oluyor? Neyinizi çalmışlar?»

- « Kitaplarımı ! dedi ihtiyar, yüzü endişe uyandıracak bir şekilde renk değiştirirken. «Kitaplarım. Fakat bu işi yapan namussuzu bir elime geçirirsem!

Sonra bir inilti koyuvererek koltuğunun üzerine yıkıldı. Tam bu sırada koridordan gelen Miss Diversey, bir sıçrayışta hastasının yanına varmıştı. Fakat ihtiyar adam onu. öylesine bir itti ki, kadıncağız az daha yere yuvarlanıyordu.

- «Çık dışarı, şirret karı! diye haykırdı profesör. «Ne seni, ne de o doktor Angini denen soytarıyı görmek istemiyorum artık! Bütün doktor ve hastabakıcılar yerin dibine girsin! Queen, siz de orada aptal aptal bakınıp durmayın! Bir an evvel, kitaplarımı çalan o otel faresini bulun bana!

- «Aptal aptal bakınıp durmuyorum» diye cevap verdi Ellery, zoraki bir tebessümle. «Sadece kendinize gelmenizi bekliyorum, profesör. Biraz sakinleşebilseydiniz, şikayetinizi dinleyecektim. Anladığıma göre kitaplarınız çalınmış, öyle mi? Her şeyden evvel onların çalındığını nasıl farkettiliniz?»

- «Hayatımda şu dedektifler kadar acayip insanlara rastlamadım!» diye haykırmasına devam etti, ihtiyar adam. «Gözünüz görmüyor mu sizin?»

Eğri büğrü, kavruk parmağıyla kütüphanenin yarısı boş olan bir rafını işaret ediyordu.

- «Gördüm ama rafın tamamının kitaplarla dolu olup olmadığını bilmeme imkan yok tabii. Biraz daha sakin konuşmaya gayret edin ve sorduklarıma cevap verin, profesör.

- «Kitaplarımın kaybolduğunun nasıl farkına varmışım! diye tepinmeye başladı ihtiyar adam, bir kaplumbağaninkine benzeyen kafasını durmadan sallayarak. «Allahım! Sen beni cahil insanlardan koru! Kitaplarım ortadan kayboldu, anlamıyor musunuz?»

- «Ama bu her zaman onların çalınmış olduğuna delalet etmez. Bu ortadan kayboluşu ne zaman farkına vardınız? Kitaplarınızı en son ne vakit görmüştünüz?»

- «Bir saat kadar önce! Kahvaltımı yaptığım sırada kitaplarım yerindeydi! Sonra odama gittim ve şu baytar kadın ... »

Profesör parmağını, dayak yemiş bir köpek gibi duvarın dibinde duran Miss Diversey'e doğru öfkeyle sallıyordu.

- «Şu baytar kadın bana ekzersiz adını verdiği bir takım saçma sapan hareketler yaptırdı, Beni tartakladı, iteledi, kakaladı, üzerime salyasını akıttı. Sonra buraya döndüğümde kitapların yerinde yeller esiyordu.»

- «Siz bu sırada neredeydiniz, Miss Diversey?» diye hastabakıcıya sordu, Ellery.

- «Beni odadan kovdu. efendim!» diye hıçkırdı genç kadın. «Beni kapı dışarı etti! Her zamanki gibi! Oh! .. sonra Mister Kirk'in yazıhanesine gittim ... yani demek istiyorum ki... Biraz insanlıkla alakası olan ... herhangi bir kimseyle... konuşmaya ihtiyacım vardı.»

- «Anlıyorum. Siz, profesör, hırsızlık esnasında hemen yandaki odada giyinmekle meşgul olduğunuz anlaşılıyor. Hiç bir şey duymadınız mı?»

- «Biraz ağır işitir» diye fısıldadı Donald. Fakat bunu ona söyleme. Çok kızar.»

- «Ne? Donald, sen de şu fısıldamayı kes. Evet, Queen, kitaplarım nerede?»

- «Ben kahin değilim, profesör. Çalınan kitapları neye aitti?»

- «Pantatök hakkında tetkiklerdi!»

- «Anlıyamadım?»

- «Pantatök diyorum kaz beyinli!» diye homurdandı yetmişlik ihtiyar. «İbranice yazılmış kitaplar! Pantatök hakkında, hahamların yazmış olduğu tetkik eserleri. Bunları bir araya getirebilmek için tam beş senemi harcadım. Bir takım faraziyelerden başlayarak ... »

- «Yahudi kitapları... İbranice yazılmış kitaplar!»

- «Gayet tabii, yengeç suratlı!»

- «Hırsız başka hiç bir şey almamış mı?»

- Hayır. Aynı rafta bulunan Çin el yazılarına ait kitaplara bile dokunmamış. Allahtan! Yoksa ... »

- «Ah!» dedi Ellery. «Çin el yazısına ait kitaplarınız! Sizin, yeryüzündeki, bir takım şekil veya resimlerle ifade olunan yazılarla meşgul olduğunuzu şimdi hatırlıyorum. Görüyorsunuz ya, meşhur bir filolog olmanız benim yengeç kulaklarıma kadar gelmiş. Çok garip ... demek bütün ibranice kitaplarınız ortadan kayboldu..»

Ellery kütüphaneye yaklaşarak, bahis konusu rafı tetkik etmeye koyuldu, fakat akli tamamen başka yerdedi.

- «Bir türlü anlamıyorum, neden onları çalmak istesinler?» diye mırıldandı Donald. «Ellery, sen ne düşünüyorsun?»

- «Henüz katı bir fikrim yok, dostum. Çalınan kitapların maddi kıymeti büyük müydü?»

- «Hayır. Sadece babamın araştırmalarına yarayacak kitaplardı.»

- «Hayret! Benim de ibranice yazılmış kitaplara merak sarmam için, ortada esaslı bir sebep var.»

Profesör elinde olmadan kulak kabarttı. Jo Temple sanki duyacaklarından korkuyormuş gibi, Ellery'nin dudaklarına bakakalmıştı.

- «Esaslı bir sebep mi?» diye endişeli bir tavırla sordu Kirk.

- «Evet. İbranice garip bir lisandır. Hem ters yazılır ve hem de ters basılır.»

- «Ters mi?»

Bu çılgılığı atan Miss Diversey'di.

- «Gayet tabii» diye devam etti Ellery. «Ters yazılır. Ters basılır. Tersten okunur. yani bizim lisanımızın tamamen aksidir. Doğru değil mi, profesör?»

- «Evet, ama bundan ne çıkar? Herkesin bildiği bir hususiyetin üzerinde durmaya ne lüzum var?»

- «Çünkü cinayet, bütün eşyanın ters çevrilmiş olduğu bir odada işlenmiştir. Hepsi bu.»

- « Ukalalığın daniskasına bakın!» diye haykırdı profesör, tamamen çileden çıkarak.

Sönük gözleri birden parlamaya başladı.

- «Söyle bakalım ufak adam! Neticede kırk paralık cinayetin faili olarak beni itham etmeye niyetin yok ya!

- «Ben kimseyi itham etmiyorum. Yalnız çalınan kitaplarınızın mevzuu ile cinayetin işleniş tarzı arasında büyük bir benzerlik olduğu da muhakkak.»

- «Kafanızın yerinde bir sandık olsaydı, daha çok işe yarardı. Bana kitaplarınızı iade edin. Sizden başka bir şey istemiyorum!»

- «Onları şu anda ayaklarınızın dibine seremediğim için çok üzgünüm, profesör. Kanaatimce en doğru hareket Emniyet Müdürlüğüne, yani babam müfettiş Queen'e telefon edip, durumu ona anlatmak olacak. Miss Temple?»

-«Evet.»

- «Sizinle kısa bir müddet yalnız görüşebilir miyim?»

Ve diğerlerinin şaşkın bakışları arasında, Ellery, küçük Jo'yu koridora götürerek, arkasından yazıhanenin kapısını itinayla kapadı.

- «Neden bana sövlemediniz, Miss Temple?Neden saklamayı tercih ettiniz?»

- «Neyi saklamışım ki?»

- «Çin lisanını.»

- «Oh, şımd! anladım! Ne kadar şüpheli bir insansınız! Evet. Doğru. Çince de tersten yazılır. Başka?»

- « Başka bir şey yok. Ama bunu bana daha önceden niye söylemediniz?»

- «Oh! Tahammül edilmesi imkansız bir insansınız!» diye bağırды genç kız,ayağını yere vurarak. (Zaten hepiniz öylesiniz! Bütün evde bir delilik rüzgarı esiyor! Sadece Donald Kirk size benzemiyor! .. Hatta o da öyle ... Kabul ediyorum, çince'nin tersten yazıldığı daha önce aklıma gelmedi! Fakat bundan ne çıkar? Profesörün çalınan kitaplarının Çinceyle bir alakası yok ki!»

- «Biliyorum. Ve bu beni çok düşündürüyor» diye itiraf etti, Ellery. «Çince el yazılarına ait kitapları neden çalmadılar acaba? Yoksa unuttular mı? Bir unutkanlık veya bir işaret. Belki de ben, köstebek yuvasından bir dağ meydana getirmeye çalışıyorum. Çin! Çin! Esrarlı doğu! Tamamen bozguna uğramış bir durumdayım ... Zaten bence bu, asrın en ... şaşırtıcı cinayetidir muhakkak!»

- "Size yardım edemediğim için üzgünüm» diye mırıldandı Jo, bakışlarını yere indirerek. «Bundan emin olabilirsiniz.»

- «Evet. Her şeye rağmen çok teşekkür ederim, Miss Temple.Hiç birimiz üzülmeylem. Her şey dahada kötü olabilirdi. Hatta hala olabilir de. Yarın güneşin batıdan doğuyacağını kim bilebilir?

DOKUZ

Ertesi gün, Queen'lerin çingene hizmetkârı Djuna, hayatının en büyük şaşkınlığına uğradı. Sabahleyin saat 10'da Ellery sadece uyanmakla kalmamıştı; saçları darmadağınık, sapsız gözlüğü yana kaymış, gizlerinin üzerine koyduğu kocaman bir kitabı okumakla meşgûlü.

- « Hasta olduğunuzu bilmiyordum, Mister Ellery!» diye mırıldandı Djuna, ağzı kulaklarına vararaktan.

- "Suratındaki o yılışık gülümsemeyi derhal yoket, Djuna» diye emretti Ellery, kafasını kaldırmadan.

"Yeryüzünde milyonlarca insan daha tan yeri ağırırken harekete geçer.Erken kalkmak sıhate çok faydalıdır.»

- "Evet. Dediğiniz gibi olsun. Fakat ben sizi ilk defa olarak bu işi yaparken görüyorum. Hem bu kitap da nereden çıktı?»

- «Çinlilere ait bir kitap. Ama bana pek fazla bir şey öğretmedi.»

Ellery, başını yastığının üzerine bıraktıktan sonra, derin derin içini çekerek, gerindi.

-«Bana bir kilo kızarmış ekmekle, bir litre kahve getir. Ondan sonra, bakalım ne yapacağımızı kararlaştırınız.

- Yataktan çıksanız daha iyi olacak gibime geliyor.

- «Neden, sivrisinek suratlı?»

- «Çünkü salonda sizi bekleyen birisi var.» Ellery, arkasından siyah bir kordonla bağlı kelebek gözlüğü uçuşarak, yataktan dışarı fırladı.

- «Daha evvel neden söylemiyorsun, hayvan herif? Kim bu adam? Uzun zamandan beri mi bekliyor?

Djuna, sırtını duvara yaslayarak, robdöşambrına doğru atılan efendisini hayranlıkla seyretmeye koyuldu.

- Mister Macgowan adında birisi. Sizi bekleyen bir kadın olmadığını nereden anladınız?»

- Macgowan ha? Çok garip ... Nereden mi anladım? Sana sırrımı açıklayacağım. Bir kaç hilkat garibesini hariç, yeryüzündeki insanlar sadece iki cinse ayrılmıştır. Ve bu da tahminimin doğru çıkması için yüzde elli şansım olduğunu gösterir.»

- «Sahi mi?» diyerek sırıttı, Djuna.

Sonra, sessizce odadan dışarı çıktı. Kısa bir müddet sonra ise, kafasını kapının aralığından içeri uzatarak, yeniden kaybolmadan önce seslendi:

-«Kahve beş dakika sonra hazır!»

Ellery, büyük salona girdiği zaman, Macgowan, şöminede çıtırdayan odunların önünde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

- «Uyuyor muydunuz, Queen? Çok üzgünüm.»

- «Yok canım! uyumuyordum! Kimbilir, belki de siz gelmeseydiniz asla yataktan kalkamayacaktım!

Benimle beraber kahvaltı eder misiniz?»

- Hayır, teşekkür ederim. Ben yedim. Yalnız inşallah buradaki mevcudiyetim iştihanızı kesmez. Sizi bekleyeceğim. Rahatınıza bakın.»

Ellery masaya oturarak, kızarmış ekmeğin üzerine yağ sürmeye başladı.

- «Swift'in mektubunu» okumuş muydunuz?» diye sordu. «Hayır mı? John Gay'e yazdığı bir mektupta yeryüzündeki sekizinci yüksek mutluluk diye vasıflandırdığı bir durumdan bahsediyor: Hiç bir şey ümit etmeyen insanlar çok mesutturlar. çünkü hiç bir zaman hayal kırıklığına uğramazlar. Bu sözleri kim söylemiş bilmiyorum. Pope, galiba. Ümit ederim, siz de benden çok fazla bir şey beklemiyorsunuzdur. Bugün, kendimi cömert hissetmiyorum. Üstelik karnım da müthiş aç.»

- «Her sabah kalkışta böyle gevezeliğiniz mi tutar sizin?»

- «Maalesef, evet» dedi Ellery, samimi bir kahkaha atarak. «Biliyorum. Gayet kötü bir huy bu.» Sonra yeniden ekmeğine yağ sürmeye başladı.

Macgowan ise, salonun içinde bir aşağı bir yukarı gidip gelmesine devam etti.

- «Oh! Az daha unuttuyordum» dedi bir ara duralıyarak. «O gece ziyafetteki hadiseden dolayı çok üzgünüm, Queen. Profesör, tahammül edilmesi pek zor, korkunç bir insandır. Marcella da çok üzüldü. Yaşlı oluşundan faydalanmak istiyor ve herşeyi yapmaya selahiyeti olduğunu zannediyor. Üstelik bir polis tahkikatının insanı bazı şeylere mecbur tuttuğundan da zerre kadar ha beri yok!»

- «Gayet iyi anlıyorum» demekle yetindi sadece Ellery.

- «Sizinle görüşmek için neden buraya geldiğimi merak ediyorsunuzdur herhalde?» diye mırıldandı Macgowan, şöminenin karşısındaki koltuğa otururken.

Bu sırada, karnı doymuş olan Ellery, peçetesiyle ağzını silerek yerinden kalktı ve kendisini daha iyi hissettiğini söyledikten sonra, Macgowan'a sigara ikram etti, bir tane de kendisi yaktı.

- «Evet» diye cevap verdi nihayet. «Merak etmek insanlara mahsustur. Sizi bu sabah beklemiyordum. Benimle neden görüşmek istiyorsunuz?» Macgowan, gözlerini Ellery'den ayırmadan, ceketinin iç ceplerini karıştırmaya başladı. Son derece şaşırılmışsa benziyordu.

- «Garip bir adamsınız, Queen. insanda daima söylediğinizden çok daha fazlasını biliyormuşsunuz gibi bir intiba uyandırıyor sunuz.»

- «Sizi temin ederim, aslı yok bunun. Fakat uyandırdığım bu intiba da çoğu zaman işime yarıyor doğrusu. Bana cinayetten mi bahsedecektiniz?»

- «Evet.»

- «Mesela itiraf etmeliyim ki cinayet hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Halbuki siz, Macgowan, bazı hakikatleri bilmenize rağmen. bunları bana söylemeye çalışıyorsunuz. Aslında haksızsınız. Çünkü şimdiki kadar bir çok sırları öğrenmeme rağmen, emniyet mensuplarının bunlardan haberi bile olmamıştır. Resmi bir

sifatım olmadığına göre, polisin tahkikatına yardımı dokunacaklar hariç, edindiğim malumatı onlara anlatmam için ortada hiç bir sebep yok.»

- Fakat ben ... ben hiç bir şey saklamıyorum ki... Ne ... ne demek istediğinizi. .. anlıyamadım ... »

- «Pekala, dediğiniz gibi olsun, Macgowan» diye mırıldandı Ellery. «Ve şimdi de. madem hiç bir şey saklamıyorsunuz, beş dakikadır avucunuzda tuttuğunuz şeyi bana gösterebilir misiniz?»

Macgowan, adaleli kocaman elini açınca, deri kaplı ufacık bir kutu çıktı meydana.

- «Ya deri yahut da deri taklidi plastik kaplı bir kutu bu. Gözlerim (X) ışınlarından yoksun olduğuna göre, içinde ne bulunduğunu anlamama imkan yok. Onu bana verir misiniz?»

- «Kutunun içinde bulunan şeyi. .. biraz evvel satın aldım. Hem de çok pahalıya satın aldım. Hiç şüphesiz bu bir tesadüf eseridir. Fakat karşılaştığım herhangi bir hadisede, karanlık bir noktanın kalmasını da istemem. İlerde basım derde gireceğine... Hem tamamen masum olduğuma göre, basım neden der de girecekmiş? .. »

Macgowan masum bir adam için fazlaca sinirliydi; Ellery gözlerini bile kırpmadan, onu devamlı olarak tetkik ediyordu.

- «Bu alışverişte saklanacak bir şey yok, fakat yine de anlatmassam. bir gün polisin kulağına gider ve müşkül bir duruma düşerim diye korkuyorum. Hatta yalnız müşkül değil, tehlikeli bir duruma da düşebilirim.»

- «Böylece işin sebebini anlattım. şimdi sadede gelelim.

Macgowan kutuyu ona uzattı. Ellery, garip şeylere alışık bir insan tavrıyla onu tetkik etmeye başladı. Siyah deri kaplı bir mahfazaydı bu. Kenarındaki çıkıntıya basınca, kapağı açılıverdi. Siyah satenden bir yuvanın içine, selofan kağıdına sarılı bir pul yerleştirilmişti.

Macgowan, hiç bir şey söylemeden Ellery'ye bir pulcu cımbızı uzattı. Ellery, biraz da acemice hareketlerle pulu selofan kağıdının içinden çıkardı. Dörtköşe, çevresi dantelli ve siyah renkte sarmaşığa benzeyen çiçek motifleriyle çerçeveselenmiş, büyücek bir puldu bu. Her iki üst köşede kıymeti yazılıydı: bir dolar. Ve bu iki rakkamın arasında da büyük harflerle yazılmış şu isim okunuyordu : Fou-Tcheou.

çerçevenin içinde bir resim veya başka renkte bir motif olması lazımken, burada hiç bir şey gözükmemekteydi. Sadece bir beyazlık vardı. O kadar.

- «Çok garip» diye mırıldandı Ellery. «Ben pul koleksiyoncusu değilim ama, ortasında sadece beyazlıktan başka bir şey bulunmayan herhangi bir puldan bahsedildiğini şimdiye kadar hiç duymadım.»

- «Onu ışığa tutun» dedi Macgowan.

Ellery onun dediğini yapınca, gayet güzel bir manzaranın belirdiği gördü. Ön planda büyük bir gemi herhalde bir merasim gemisi; arka yanda ise, hayret edilecek derecede net bir liman görünüyordu. Bu da Fou-Tcheou limanı olmalıydı.

- «Harika! dedi Ellery, gözünün ucuyla Macgowan'a bakarak.

- «Şimdi onu ters çevirin diye emretti, iri yarı misafir.

Pulun arkasını çevirince, Ellery, aynı manzaranın siyah renkte ve gayet net olarak basılmış olduğunu hayretle gördü. Zamanlar bazı yerlerinden hafifçe çatlamış olan pulun zamkı şeffaf bir tabaka halinde resmi kaplamaktaydı.

- « Tersten!» diye fısıldadı Ellery. «Ters basılmış bir pul bu !

Macgowan elini uzatıp malını geri aldıktan sonra, onu selofan kağıdının, daha sonra da kutunun içine yerleştirerek, ceketinin cebine koydu.

- «Evet, harika bir şey, değil mi?» diye mırıldandı nihayet. «Hiç olmazsa bildiğim kadarı, yeryüzünde benzeri bulunmayan bir baskı hatası. Öyle bir pul ki, pek çok koleksiyoncu ona sahip olabilmek için gömleklerini satmaya razıdırlar.»

- «Ters!» diye tekrarlardı Ellery, sanki gözlerine inanamıyormuş gibi. «Bana gelmekle çok iyi ettiniz, Macgowan. Şimdi söyleyin bakalım, böyle bir baskı hatası nasıl meydana gelebilir?»

- «Gayet basit. Sizin de farkettiğiniz gibi, pul, renksiz yani siyah beyaz basılmış. Bu da kağıt tabakasının baskı makinesinin içinden iki defa geçmesi icabettiğini gösterir.»

- «Tabii» diye tasdik etti Ellery, «Bir kere beyaz, bir kere de siyah renk için.»

- O halde hatanın nasıl meydana geldiğini anlamak zor değil. Matbaada çalışan işçi, tabakayı beyaz renk için makineden geçirip, kuruttuktan sonra, siyah renk için, bu sefer dalgınlığa gelip tabakanın tersini makinenin içine sürmüştür.»

- «Güzel ama bunun mesul şahıslar tarafından bir kontrolü yok mudur? Tabakanın derhal orada imha edilmesi gerekmez mi? Ben, bütün hatalı baskıların derhal yerinde imha edildiğini sanırdım.»

- «Prensip olarak, evet. Fakat bazen de hatalı bir tabakanın kontrol heyetinin gözünden kaçtığı oluyor işte. Allahtan! Çünkü bu da koleksiyoncuların işine yarıyor. Bazen bir dalgınlık, bazen de kontrol memurunun pulcular tarafından uyutulmasıyla bu hadise meydana geliyor. Biliyorsunuz, bizim 24 cents'lik uçak pullarımızda da aynı şey olmuş ve hatalı tabaka müfettişlerin gözleri önünde matbaavı terketmişti. Sonra ne oldu? Bunu kimsenin bilmesine imkan yok.»

- «Anlıyorum» dedi Ellery.

Ve ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Sadece mutfaktan, bulaşıkları yıkayan Djuna'nın gürültüsü duyuluyordu.

- «Neticede, Macgowan, yaptığınız bu alışverişten dolayı bana geldiğinizi kabul edelim. Neden korkuyorsunuz? Pulu (ters) basılmış olması mı sizi düşündürüyor.

- «Hiç bir şeyden korktuğum yok» diye cevap verdi, pul koleksiyoncusu, sert bir tavırla Büyük bir dikkatle Macgowan'ın yüzünün ifadesini tetkik eden Ellery ise. ona inanmak mecburiyetinde olduğunu hissetti.

- «Korkmuyorum» diye tekrarladı Kirk'lerin müstakbel damadı. «Fakat ben İskoçyalı, dolayısıyla temkinli bir adamımdır. Ve malımı da korumak isterim.»

Bunu söyledikten sonra. Macgowan konuşmasına kısa bir müddet ara verdi. Sonra, bu sefer sesinde bir tehdit ifadesi olmadığı halde, ilave etti:

-«Bu Fou-Tcheou pulu için biz (mahalli pul) tabirini kullanırız. Yani bu pul, Çin'de posta teşkilatı daha devletin idaresine geçmeden önce,

Pou-Tchôou şehri tarafından bastırılmıştır. Ve ben de (mahalli pul) meraklıyım. Sadece onların koleksiyonunu yaparım. Aşağı yukarı bütün memleketlerin mahalli pulları vardır bende. İsveç'in, İsviçre'nin

...

- «Bir şey soracaktım» diye mırıldandı Ellery. «Acaba ters basılmış bu Çin pulunun bahsini daha önceden duymuş muydunuz?»

- «Evet. Fou-Tcheou'nun bir dolarlık hatalı bir baskısı olduğuna dair söylentiler pulcuların ağzında dolaşmaktaydı. Fakat imha edildiği zannediliyordu. İlk defa olarak bu pulun bir örneğine rastlıyorum.»

- «Bu tesadüfün nasıl meydana geldiğini sorabilir miyim?»

- «Garip bir hikaye» diye mırıldandı Macgowan. «Avdo Varjian adı size bir şeyler hatırlatıyor mu?»

- «Varjian? Bir Ermeni mi? Hayır. Böyle bir isim hatırlamıyorum.»

- «Evet. kendisi Ermenidir. Ve profesyonel bir pul koleksiyoncusu olarak New-York'ta büyük şöhret yapmıştır. Bu sabah bana telefon ederek, dükkanına uğramamı, ilgi çekici bir şey göstereceğini söyledi.

Bu habere sevindim. Çünkü son zamanlarda, doğru dürüst bir şey geçirememiştim elime. Üstelik şu cinayet de asabımın fena halde bozulmasına sebep olmuştu. Neticede esaslı bir parçanın moralimi biraz düzelteceğini düşündüm. Ayrıca Varjian'ın beni herhangi bir pul için rahatsız etmeyeceğini biliyorum.»

- «Daha önce de sizi çağırdığı olmuş muydu?»

- «Oh, evet! Zaten kendisi benim hesabıma piyasayı takip eder ve böyle ender bir (mahalli pul) a rastladığı zaman bana haber verir. Dükkana gittiğimde, ortaya bu Fou-Tcheou pulunu çıkardı. Sonra, bana bu hatalı örneğin kontrol heyetinin gözünden kaçtığını ve basılış tarihi dün olmadığına göre, şimdiye kadar birisinin onu sakladığını anlattı. Neticede pul satılıktı.»

- «Peki ama bundan ne çıkar?» diye sordu Ellery. «Cinayetin işlendiği odanın durumu ile pulun baskısında yapılan hata arasındaki benzerlik hariç, ben bunda telaşlanacak bir şey göremiyorum.»

- «Beni düşündüren nokta» diye başladı Macgowan, «ben ... »

- «Pulun sahte olmadığından emin misiniz?»

- «Hiç şüphem yok. Her şeyden evvel gayet tanınmış bir pulcu olan Varjian'ın garantisi var. Sonra pulu ben de bizzat tetkik ettim. Resmin, kağıdın, kenardaki dantellerin öyle hususiyetleri vardır ki, insanı aldatmaz.»

- O halde neden üzülüyorsunuz?

- «Beni düşündüren pulun evveliyatı.»

- «Evveliyatı mı?»

Macgowan ayağa kalkarak, söminenin önüne dikildi.

- "Yaptığım alışverişin karanlık bir noktası var. Gayet tabii, Varjian'a bu pulu nereden ele geçirdiğini sordum. Hakiki olup olmadığını anlamak için, pulun şimdiye kadar kimlerin elinden geçtiğini bilmek lazımdır. Fakat Varjian bana bu malumatı vermeyi reddetti.»

- Çok garip ..

- «Kapalı istridye gibi adam. Ağzından tek bir laf alamadım.»

- Acaba kendisi şimdiye kadar pula kimlerin sahip olduğunu biliyor mu?

- «Bildiğinden eminim. Çünkü bu satışta, başka bir pul koleksiyoncusunun adına konuşuyormuş gibi bir intiba uyandırdı bende. Ve zaten beni endişelendiren taraf da bu.

- «Neden?»

Macgowan sırtını şömineye çevirdi. Ellerini cebine sokmuş, bacaklarını açmıştı. Bu haliyle en aşağı Velie kadar iri gözüküyordu.

- Bilmiyorum. Fakat bu alış-verişten de hiç hoşlanmadım.

- «Çalınmış bir pul olmasından mı korkuyorsunuz?»

- «Hayır. Varjian namuslu bir adamdır. Buna rağmen bu suali ona ben de sordum. Ve adamcağız müthiş kızdı. Bana şimdiye kadar hiç bu derece titiz davranmamış olduğumu söyledi. O zaman benim de tepem attı. Neticede Varjian, (mahalli pul) koleksiyoncularının başında geldiğimi düşündüğü için, beni bu puldan haberdar ettiğini anlattı.»

- «Kusura bakmayın ama, ben bu hikayede karanlık bir taraf göremiyorum. diye itiraf etti Ellery.- «Fakat siz Varjian'ı tanıyorsunuz. Ona büyük güvenim vardır. Ama ne de olsa Ermeni ve parayı da çok seven bir adamdır. Satmak istediği pul için, önce korkunç bir fiat ileri sürer. Ve ondan sonra da makul bir fiata düşmesi için insana saatlerce dil döktürür. Ve şimdiye kadar yaptığımız bütün pazarlıklarda, söylediği fiatı düşürmeye muvaffak oldum. Bu sefer, ilk defa olarak, pazarlığa girişmedi. ve ilk söylediği fiattan aşağı da inmedi.»

- «Galiba haklısınız!» diye mırıldandı Ellery. «Herhangi bir kimsenin adına, daha önceden tesbit edilmiş bir fiatı sizden istemiş olabilir. Tabii bu arada kendi komisyonunu da unutmamıştır.»

- «Demek sizde de aynı intiba uyandı?»

- «Evet. Tamamen.

- «O halde mesele yok!» diyerek, derin bir nefes aldı Macgowan. «Beni düşündüren ve endişeye sevkeden nokta buydu. Şimdi temize çıktım mı?»

- «Bana sorarsanız; evet.» dedi Ellery, gülümseyerek. Sonra yerinden kalkarak sigarasını tablaya bastırdı.

- «Haydi beraber şu Mister Varjian'a gidelim, ne dersiniz? Kendisiyle tanışmak istiyorum.

- «Ah! O halde, siz de ...

- «Bu işte hoşuma gitmeyen bir husus var: benzerlik. Ve hem de benzerlikten nefret ederim.

Meşhur Avdo Varjian'ın işlerini yürüttüğü küçük tozlu dükkan, Doğu vakasmdaki 41 inci caddede idi.

Gayet kirli olan vitrine, üzerine pullar yapıştırılmış bir takım kartonlar yerleştirilmişti. İki genç adam içeriye girdikleri zaman, kendilerini daracık bir odada buldular. Sağ tarafta üzerine kartonlar, albümler, kataloglar sıralanmış bir tezgah vardı. Onun hemen arkasında ise, Nuh Nebiden kalma, muazzam bir kasa duruyordu. Varjian, uzun boylu, zayıf, kumral bir adamdı. Köşeli yüzü, uzun kirpiklerin süslediği iri, siyah gözlerini daha da meydana çıkarıyordu. Şu anda ise, ihtiyar bir müşterisine hizmet etmekle meşguldü. Adamcağız elindeki listeden bazı pulların katalog numaralarını okuyor, Varjian da onları albümlerin arasından bulup çıkarıyordu. Bir ara başını kaldırarak yeni gelenlere baktı:

- «Bir şey mi oldu, Mister Macgowan?»

- «Yok canım! diye cevap verdi İskoçyalı, tabii bir sesle. «Size bir arkadaşımı getirdim. Bizim acelemiz yok. Siz işinize bakın. Bekleriz.

- «Tamam. zaten şimdi bitiyor.»

Ellery,- meraklı bir tavırla etrafını gözden geçiriyordu. Burasının aynı kaybolmuş ara sokaklardaki kitapçılara veya antika eşya satan dükkanlarına benzeyen sihirli bir havası vardı. Varjian da bu dekora tamamıyla uymaktaydı. Elindeki mucizeler yaratan cımbız, sanki parmaklarının bir devamıydı. Gayet serbest bir tavırla ve usta hareketlerle oradan buradan aldığı pulları, selofan kağıtlarının içine koyuyor ve sonra da ihtiyar müşterisinin getirmiş olduğu albüme yerleştiriyordu, Nihayet bu iş bittikten sonra, kılıksız ihtiyar, bir banka ikramiyesini rahatlıkla taşıyabilecek büyüklükteki para kesesinin ağzını açarak, içinden çıkardığı banknotları tek tek Varjian'ın eline saydı ve pul albümünü kolunun altına sıkıştırıp, hayatından gayet memnun bir tavırla dükkandan çıktı.

Kapının üzerindeki cıngırağı sesi hala devam ediyordu ki, Varjian, yeni gelenlere doğru dönerek, tatlı bir sesle konuştu:

- «Emrinize amadeyim, Mister Macgowan.

- «Varjian, size arkadaşım Mister Queen'i takdim ederim!» diye mırıldandı genç adam, sıkıntılı bir tavırla.
- «Memnun oldum, Mister Queen.Siz de kolleksiyon mu yapıyorsunuz?»
- «Evet ama pul kolleksiyonu değil.»
- «Yoksa eski mühürleri mi biriktiriyorsunuz?»
- «Hayır, o da değil. Ben hadiselerin kolleksiyonunu yaparım, Mister Varjian, Garip ve şüpheli hadiselerin.»

Varjian'ın yüzü aniden gerildi.

- « İtiraf etmeliyim ki, sizi pek iyi anlayamadım, Mister Queen.»
- «Ben de bütün kolleksiyoncular gibi, alaka çekici buluşların peşindeyimdir. Fakat bu sabah kolleksiyonumun baştaçı olacak bir izin üzerinde bulunuyorum.»

- «Korkarım ki, Mister Macgowan,arkadaşımz beni alaya almak istiyor.» dedi Varjian, beyaz dişlerini meydana çıkaran bir gülümseyişle.

- «Biliyor musunuz» diye başladı Macgowan kızarak, «Ben ... »

- «Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım» diye İskoçyalının sözünü kesti Ellery.

Sonra tezgahın üzerine dayanarak, gözlerini, Ermeni dükkan sahibinin siyah gözlerine dikti:

- «Varjian, bu sabah o Fou-Tcheou pulunu Macgowan'a satarken kimin hesabına çalışıyordunuz?»

Varjian, bakışlarını Ellery'ninkilerden kaçırmadan üzgün bir tavırla başını salladı:

- «Bunu sizden hiç beklemezdim, Mister Macgowan, Aramızda anlaşmıştık. Bu alış-veriş gizli kalmalıydı.»
- Queen'e cevap vermeniz lazım» diye homurdandı Macgowan. «Buna mecbursunuz.
- «Mister Queen'in sorularına cevap vermeye neden mecbur olduğumu bir türlü anlayamıyorum.
- «Ben size söyleyeyim!» diye araya girdi Ellery. «Bir cinayet üzerinde tahkikat yapıyorum, Mister

Varjian. Ve sattığınız o Fou-Tcheou puluyla, bu cinayet arasında bir bağlantı olduğunu meydana koyan bazı sebepler var ortada.»

- «Cinayet mi?» diye bağırdı Varjian, şaşkın bir tavırla. «Zannederim. siz ... Hangi cinayet?

-«Vakit kazanmaya çalışmanız lüzumsuz. Siz hiç gazete okumaz mısınız? Chancellor otelinde öldürülen yabancidan bahsediyorum.»

- «Chancellor mu?»

Dükkan sahibi elleriyle arkasında bir iskemle arayarak, kendisini onun üzerine bıraktı.

- «Hayır. Mister Queen. ben gazete okumam.Bilmiyordum. Evet, hakikaten bu sabahki satışta başka birisini temsil ediyordum. Fakat bu şahsın adını kimseye söylemememi bilhassa tembih ettiler.»

Macgowan tehditkar bir tavırla ilerleyerek. yumruğunu tezgahın üzerine indirdi:

- «O şahsın adını bize söyleyeceksiniz!»

- «Sinirlenmeye lüzum yok. Macgowan» dedi Ellery.«Mister Varjian'ın makul bir insan olduğundan eminim. Ve gayet tabii müşterisinin adını bize verecek.»

- «Evet, vereceğim. Ve neden ilk defa olarak size telefon ettiğimi de söyleyeceğim, Mister Macgowan.

Bir cinayet ha!» diye tekrarlardı adamcağız ürpererek. «Müşterim, yani pulun asıl sahibi, ilk olarak size teklifte bulunmamı benden ısrarla istemişti.»

- «Yani o şahsın, pulun bilhassa bana satılmasını arzu ettiğini mi söylemek istiyorsunuz?»

- «Evet.»

- «Kimdir bu adam Varjian?» dedi Ellery sakin sesiyle.

Varjian ağzını açtı, sonra yeniden kapadı. Yüzünde yalvaran bir irade vardı.

- «Konuşacaksınız! Konuşacaksınız!» diye haykırdı Macgowan.

Sonra Ermeni dükkan sahibinin ceketinin yakasına sarıllarak onu öylesine bir öfkeyle sarsmaya başladı ki, adamcağız bayılacak gibi oldu.

- «Yeter!» diye emretti Ellery. «Macgowan, onu derhal bırakın!»

İri yarı genç adam itaat etti. Varjian ise bitkin bir haldeydi. Zorlukla nefes alıyordu.

- «Haydi bakalım, şimdi konuşacak mısınız?» diye gürlledi Macgowan.

- «Bahis konusu kimse dünyanın sayılı kolleksiyoncularından biridir. Mütahassısı olduğu pul serisi ise ...

- «Çin serisidir! Hey Allahım. biliyordum! Fou-Tcheou! Oh, belliydi zaten ..diye kekeleydi Ellery.

- «Evet. Çin serisi.»

- «Kim bu adam?» diye kükredi Macgowan.

Varjian bitkin bir tavırla başını önüne eğdikten sonra, mırıldandı:

- «Mister Donald Kirk.»

ON

Macgowan tamamen çökmüşe benziyordu.

Varjian'ın dükkanından Chancellor oteline doğru taksiyle giderlerken, rengi soluk, bitkin ve sessiz bir şekilde, arka kanapenin bir köşesine büzülmüştü. Ellery ise gözlerini kısmış, düşüncelere dalmıştı.

- «Donald Kirk» diye alçak sesle konuştu nihayet. «Bu bütün tahminleri aşiyor. Eğer insan biraz psikolojiyle meşgul olmuşsa, bu cinayette başrolü oynayan kimsenin yapacağı hareketleri önceden aşağı yukarı tahmin edebilir. Fakat Kirk... İnanılacak şey değil doğrusu.

- «Bir türlü anlamıyorum!» diye mırıldandı Macgowan, üzgün bir tavırla. «Bunda mutlaka bir yanlışlık olmalı. Donald'ın bana böyle bir şey yapmasına imkan var mı hiç? Onun karakterine tamamen aykırı bir şey bu. Beni göz göre göre tehlikeye atsin; adımları bir cinayete karıştırmak istesin, Olacak şey değil. Ben onun en iyi arkadaşım. Queen. Belki de hayattaki yegane dostu ... Kız kardeşiyle evleneceğim. Herhangi bir sebepten benden intikam almayı düşündüğünü farzetsek bile, böyle bir şeyin Marcella'ya da aynı derecede acı çektireceğini pekala bilir! Hayır, hakikaten anlamıyorum! Ben ... »

- «Biraz daha sabredin. Nasıl olsa birkaç dakika içinde bunun sebebinin öğreneceğiz. Yalnız aklımdayken size bir şey sormak istiyorum,

Macgowan. Donald, Fou-Tcheou pulunu eline geçirdiği halde, nasıl olur da şimdiye kadar bundan size bahsetmez?»

- «Oh, pul koleksiyonu bahis konusu olduğu zaman, Donald hiç de geveze değildir. Bilhassa benimle bu konuda hiç konuşmaz. Biz, birer koleksiyoncu olarak arkadaş değil, fakat rekabet halinde olan iki adamız. Dolayısıyla her yere beraber gittiğimiz halde, açık arttırma ile pul satılan yerlerde veya profesyonel pulcularda bizi yanyana gören hiç kimseye rastlayamazsınız. Üstelik bu konuda ona herhangi bir soru sormamı da istemez. Gayet tabii, arada bir Donald'ın veya Osborne'un bana koleksiyonuna dahil ilgi çekici bir pulu gösterdiği olmuştur. Fakat Don şimdiye kadar bu Fou-Tcheou pulundan bana asla bahsetmedi. Hayır. Zaten beni endişelendiren de bu değil ... »

Macgowan o kadar ani bir şekilde konuşmasına ara vermişti ki, Ellery hemen kulak kabarttı.

- «Sizi endişelendiren nedir?»

- «Oh, hiç canım!»

- «Siz benimle alay mı ediyorsunuz? Kirk'ün Fou-Tcheou pulunun asıl sahibi olmasında sizi endişelendiren husus nedir? Çin pulu, olması mı?»

- «Anlamıyorsunuz!» diye sinirli bir tavırla cevap verdi Macgowan, «Belli bir memleketin pullarını biriktiren bir koleksiyoncu, o memleketin mahalli pullarıyla alakadar olmaz. Tabii Amerikan pulları serisini biriktiren amatörler hariç. Aslında koleksiyoncuların çoğu bu mahalli pulların hakiki pul olmadığı kanaatindedirler. Donald da bu şekilde düşünenler arasındadır. Sadece resmi olan Çin pullarını biriktirir. Ben ise garip bir adamım. Dünyadaki beş kıtanın mahalli pullarının koleksiyonunu yaparım. Fou-Tcheou pulu da, tamamen benim alakadar olduğum sınıfa dahil. Dolayısıyla ne kadar kıymetli olursa olsun, Donald'ın bu pulla ilgilenmiş olmasını bir türlü aklını almıyor.»

Taksi tam 6 ncı caddeye saparken. Ellery sordu:

-«Sizin şu Fou-Tcheou pulunun kıymeti hakikaten çok mu büyük?»

- «Belli olmaz. Elinizdeki pulun yeryüzünde kaç tane benzeri olduğuna bağlıdır bu. Böyle bir pulu açık arttırma ile satışa çıkardığımız zaman, kaç dolara kimin üzerinde kalacağı bilinemez, Mesela size bir misal vereyim: Herhalde Yeni Gine'nin 1856 tarihli 1 cent'lik meşhur pulunu duymuşsunuzdur. Scott'un kataloğunda bu pulun fiyatı 50.000 dolar olarak gösterilmişti. Fakat aslında sadece 32.500 dolar ediyordu. Ve zaten Arthur Hind de bu fiyatı ödeyerek pulu Ferray'den Paris'te satın aldı. Fakat siz herhalde bu FouTcheou pulunu kaçta satın aldığımı öğrenmek istiyorsunuz? On bin dolar ödedim.»

- «On biri doların diye mırıldandı Ellery. Fakat bu pul ilk defa olarak meydana çıktığına göre, ödediğiniz fiyat biraz keyfi değil mi?»

- «Bu, Varjian'ın bana teklif ettiği ve inmek istemediği fiattır. Bu, benim çek kağıdına yazdığım fiattır. Ve kanatımca, yüksek olmakla beraber, korkunç bir fiyat da değil. Şimdiye kadar bu Fou-Tcheou puluna herhangi. bir yerde rastlandığını duymadım. O kadar ender bir pul ki, yarın açık arttırma ile satışa çıkarsam. esaslı bir karım olacağından eminim.»

- «O halde Kirk sizi dolandırmaya kalkmamış» diye mırıldandı Ellery. «Bu da bir teselli olabilir. Hem işte geldik.»

İki genç adam, Kirk'lerin dairesinin holünde paltolarını çıkarırlarken, salondan Donald'ın sesi onlara kadar geliyordu.

- «Jo... Size bir şey söyleyeceğim, bir şey soracağım.»

- «Neymiş o?»

- «Ben... kitabınızı son derece başarılı bulduğumu bilmenizi isterim. Hakikaten, ilgi çekici bir roman. Felix'in söylediklerinden dolayı üzüntüye kapılmayın. Kaba saba, terbiyesiz bir adamdır o. Üstelik içtiği zamanlar ağzından çıkanı kulağı duymaz. Romanınızı kabul etmemin sebebi, iyi bir roman olduğu içindir. Yoksa sizin için değil!»

- Nazik sözlerinize teşekkür ederim,» dedi Jo, tatlı sesiyle.

- «İnsanların kıskançlık neticesinde... Yemin ederim ki, yazdığınız romana hakikaten sahip olmak istiyorum ... »

- «Fakat romanın yazarına değil.»

- Jo!

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Sonra yeniden Donald'ın kesik sesi işitildi:

- «Kitap ... şahane bir kitap bu ... Sadece bin adet satılsa dahi, büyük roman vasfını muhafaza edeceğinden eminim ... Jo ... Ben ... Yani ben ...

- «Ve ben de yeniden, riyakarlık bakımından buradan daha fakir, fakat tecrübe bakımından daha zengin olan Çin'e dönerim herhalde. Ayrıca yazdığım romanın yüz binlerce satacağını ümit ediyordum. Yanılmışım. Galiba biraz önce sözünüzü kestim. Ne diyordunuz?

Macgowan; soran bakışlarını Ellery'ye doğru çevirdi. Ellery ise omuzlarını silkmekle yetindi sadece. Tam gürültülü bir şekilde salona girmeye hazırlanıyorlardı ki, Donald'ın sesi onları oldukları yere çiviledi.

- «Hey Allahım! Jo, sizin için deli oluyorum! Böyle bir şeyin başıma geleceğini asla tahmin etmezdim! Asla başka bir kadın ... »

Küçük Jo, bir kere daha onun sözünü kesti:

- «İrene Llewes de mi?»

Yeniden ortalığa çöken sessizlikten faydalanarak, Macgowan'la Ellery birbirlerine baktılar, Sonra tam bir anlaşma içinde, hafifçe öksürerek salona girdiler.

Jo Temple, gergin dudaklarında acı bir tebessüm olduğu halde ayakta duruyordu. Donald'ın ise, kafasına tokmakla vurulmuş insanlara benzeyen bir hali vardı. Şaşkınlıktan ne söyleyeceğini şaşırılmış bir vaziyette, saçmalamaya başladı:

- «Merhaba! Merhaba! Sizin olduğunuzu bilmiyordum! Beraber mi geldiniz? Buyrun, oturun! Otur! Merhaba, Queen! Glenn Marcella'yı gördün mü?»

- Hayır, Marcella'yı görmedim. Günaydın, Miss Temple.»

- «Günaydın, Mister Macgowan.»

- «Marcella'nın sokağa çıktığını bildiğim halde, neden bunu sana sordum sanki?» diye devam etti Donald. «Zaten bu kızı bir yerde tutmanın imkanı yok! Evet, Queen? Bizi yeniden sorguya mı çekeceksin?»

- «Sana sadece tek bir soracağım.» Ellery bir hkim edasıyla, kaşkolunu düzeltti.

- «Avdo Varjian adındaki birisine, gayet ender rastlanan bir mahalli pul olan Fou-Tcheou pulunu, en iyi arkadaşın Glenn Macgowan'a satması için talimat vermişsin. Neden?»

Donald. hemen yanındaki koltuğa kendini bırakarak, mırıldandı:

- «Ben aptalların kralıyım.»

- «Bence bu bir cevap değil!» dedi Ellery. Sonra gözlerini Jo'ya doğru çevirdi ve onun yüzündeki ifadeyi görerek, büyük bir hayrete düştü.

Genç kızın ufakık, güzel yüzünde, Queen'in hayatında ,o ana kadar rastlamadığı bir şaşkınlık ifadesi okunuyordu. Sanki kulaklarına inanamıyormuş gibi, gözlerini kocaman kocaman açmış, Donald'a bakmaktaydı küçük Jo ...

- «Glenn!» diye hafifçe seslendi Kirk.

İri yarı İskoçyalı pencereden dışarıya bakmaktaydı ve arkasına dönmedi.

- «Glenn, bu hakikati asla öğrenemeyeceğini zannediyordum. Böyle bir harekette bulunmam için ortada mühim bir sebep vardı. Hey Allahım. Glenn! Herhangi bir klmsenin eline geçeceğine bu pula senin sahip olmanı istedim!»

İskoçyalı aniden geriye döndü. Yüzünde kırılgan bir ifade vardı.

- «Ve kanaatimce pulun ters basılmış olduğunu da aklına bile getirmedi, değil mi?»

- Haydi, haydi» diye homurdandı Ellery. Müsaade edin de, bu işi ben halledeyim, Macgowan.

Kirk, işlerini idare ediş tarzın beni ilgilendirmez. Yalnız bu pulun ters basılmış ve bir takım garip şartlar altında satılmış olması beni alakadar ediyor.

- «Ters basılmış!» diye tekrarladı Jo Temple. Donald'ın gözlerinde bir dehşet ifadesi okunuyordu. Ellery, genç kitapçının numara yapıp yapmadığını düşündü. Macgowan bu ifadenin farkında değildi. Yeniden arkasını dönmüş, pencereden dışarısını seyrediyordu. Geniş omuzlarının duruşundan hiç de yatışmış olmadığı anlaşılıyordu.

- Nasıl farkına ...

- «Her şeyden evvel bize iki hususu açıklaman lazım.. dostum: neden bu pulu sattın ve neden bu şartlar altında sattın? Ah! Onu nereden bulduğunu da bilmek isterim tabii »

Tam bu sırada Hubbell salondan geçti ve onlara bir göz atmaktan da kendini alamadı. Kirk hizmetkarın ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledikten sonra, cevap verdi:

- «Herhalde bir gün bütün hakikati öğrenecektin. Glenn. Bunun aksini düşünmekle hata ettim.»

Sonra başını elleri arasına aldı. Jo Temple ise büyük bir şefkatle, hakikaten acı çektiği belli olan genç editöre bakıyordu.

- «Glenn'in benim mali durumumdan haberi vardır. İnsan bir kere ipin ucunu kaçırdı mı, toparlanması çok güç oluyor. Jo, şimdiye kadar size bundan bahsetmem lazımdı. Her şeyi bilmenizi tercih ederim. Şu son zamanlarda büyük bir mali sıkıntı içindeyim.

Miss Temple hiç bir harekette bulunmadı.

- «Yaşadığımız devirde, mali sıkıntıya düşen yalnız sen değilsin! diye mırıldandı Ellery. nazik bir tavırla. « (Portakal Yayınları) kriz mi geçiriyor?»

- «Maalesef öyle. Son zamanlarda hiç gelir getirmiyor. Satışlar tamamen durdu. Her gün bir sürü kitapçı dükkanını kapatmak mecburiyetinde kalıyor. Kredilerimiz donduruldu. Uzun bir zamandan beri, yayınevini şahsi servetimle ayakta tutmaya çalışıyorum. Berne'in ise tek bir kuruşu dahi yok. Parasını nereye harcıyor bilmiyorum. Fakat bu kriz herhalde uzun sürmez. Berne'in buluşları sayesinde, kaliteli kitaplar basıyoruz, Muhakkak ki, bu işin altından kalkacağız. Yalnız şu anda ..

- «Ya sattığın Fou-Tcheou pulu?» diye sordu Ellery.

- «Kolleksiyonumdaki bazı parçaları elden çıkarmam icap ediyordu.

Macgowan aniden geriye dönerek atıldı:

- «Ama bu, satışı yaparken ileri sürdüğün garip şartların sebebini ve beni niçin güç duruma soktuğunu izah etmiyor. Eğer paraya ihtiyacın varsa, benden açıkça isteyebilirsin.

- «Bir kere daha mı?» diye acı bir tavırla mırıldandı gene kitapçı.

- «Bunu söylemeseydin olmaz mıydı Donald?

- «Hayır. Mademki bir kere başladık, her şeyi açıkça konuşalım.

Kirk ayağa kalkarak misafirlerine baktı. Yüzünde gayet ciddi bir ifade okunuyordu.

- «Dinle, Queen; uzun bir zamandan beri Glenn'den para çekiyorum. Hem de hatırı sayılır derecede yüksek meblağlar. Babamın bana yardım etmesi imkansız. Zaten onun, içinde bulunduğumuz durumdan haberi bile yok. Macgowan en iyi arkadaşımıdır. Bununla beraber artık ondan para istemeyecek bir hale geldim. Üstelik nakit paraya da çok acele ihtiyacım vardı. Kolleksiyonumdaki en kıymetli parça ise bu Fou-Tcheou puluydu. Glenn'e dünya kadar borcum olduğu halde, bahis konusu pulu verip, ondan para talep edemedim. Bu sebepten Varjian'ı araya koymayı düşündüm. Çünkü pulun, hiç olmazsa Glenn'in eline geçmesini istiyordum. İşte hepsi bu kadar.»

Genç editör yeniden koltuğa çöktü. Küçük Jo, hala büyük bir şefkatle ona bakmakta devam ediyordu.

- «Anlıyorum, Donald. Biraz önce kaba davrandığım için özür dilerim. Fakat şu baş belası pulun ters basılmış olduğunu ve garip bir takım şartlar altında yapılan bu satıştan sonra içine düşeceğim güç durumu nasıl oldu da düşünemedin?»

- «Glenn, namusum üzerine yemin ederim!. Hayır, benden ... şüphelenmen imkansız! Ne sen, ne de Queen! Sizi temin ederim, bu husus, biraz önce size bahsetmeden evvel, aklımdan bile geçmemişti.»

-«Pekala!» dedi Ellery. «Böylece bu meseleyi hallettik. Şimdi son sorduğum suale cevap ver bakalım.»

- «Son sorduğum suale mi?»

- «Evet. Bu Fou-Tcheou pulunu nereden eline geçirdin?»

- «Onu çok önceden satın almıştım.»
- «Kimden satın almıştın?»
- «Küçük bir pulcu dükkanından. Adını unuttum.»
- «Yalancı! diye sigarasını yakarken mırıldandı Ellery, gayet sakin bir tavırla.

Kirk dudaklarını ısırıldı. Macgowan, dikkatle onları tetkik ediyordu. Jo ise, elindeki mendili yuvarlamakla meşguldü.

- «Ne demek istiyorsun, Queen?» diye kekeleydi Kirk. «An... anlıyamıyorum.»
- «Seni yalancılıkla itham ettim, dostum, hepsi bu kadar. Fou-Tcheou pulunu nereden eline geçirdin?»
- Tam bu sırada, Miss Temple'in elindeki mendil yere düştü.
- «Mister Queen!» diye başladı genç kız ..«Ben ...
- Kirk aniden ayağa fırladı.
- «Hayır! Jo !»

- «Biraz sakin olun, Donald.» diye genç adamı hafifçe tersledi, küçük Jo. «Don Kişot pozları takınmanın hiç de lüzumu yok. Çok naziksiniz. Ve davranışınız beni çok duygulandırdı. Fakat saklayacak bir şeyim de yok. Mister Kirk Fou-Tchou pulunu benim vasıtamla eline geçirmişti. Mister Queen.»

- «İşte nihayet bir netice elde ettik!» diye heyecanla bağırdı Ellery. «Şimdi durum biraz daha düzeldi. Doğruyu söylemekten daha iyi bir şey yoktur. buna inanın. Zaten buraya gelirken bazı hakikatleri öğreneceğim içime doğmuştu. Ve şimdi de söylediklerinizi biraz daha açıklasanız. Miss Temple?

- «Jo, buna mecbur ... »

- «Biraz sakin ol!» dedi Macgowan, elini Donald'in omuzuna koyarak. «Queen'in hakkı var.»

- «Gayet tabii hakkı var dedi ve neşeli bir tavırla atıldı Jo. «Size babamın diplomat olduğunu söylemiştim. Yine babamın pul koleksiyonu yaptığından ise sadece Mister Kirk'e bahsettim. Çünkü kendisi de bir koleksiyoncu olduğundan bu hususun yalnız onu alakadar edeceğini düşünüyordum. Oh! Tabii babam iddialı bir koleksiyoncu değildi. Mesela Donald'la, MisterMacgowan'ın yanında hiç kalırdı. Zaten büyük bir koleksiyona sahip olması için gerekli yüksek bir zeyiri de yoktu.»

- «Jo, rica ediyorum ... »

- «Hayır. Hakikatleri olduğu gibi anlatmaktan bir zarar gelmez. Ve bu hususta fazla bir bilgim olmamakla beraber, iyi insanların daima mükafat gördüklerini canilerin ise daima cezalandırıldıklarını zannediyorum.»

Genç kız o kadar garip bir şekilde gülümsedi ki, Kirk'ün bile yüzündeki gergin hatlar gevşer gibi oldu.

- «Babam, bu Fou-Tcheou pulunu seneler önce getirmişti. Postada çalışan ve pek de sağlam ayakkabı olmadığı anlaşılan bir Avrupalıdan satın almış. Bu hadisenin tam olarak ne şekilde cereyan ettiğini asla öğrenemedim. Bütün bildiğim babamın bahis konusu pulu komik denecek kadar düşük bir fiata satın almış ve onu hayatının sonuna kadar da saklamış olduğudur.»

- «Hay Allah! Ne şans!» diye bağırdı Macgowan, gözleri parlayarak.

- «Babanız eline geçirdiği bu puldan diğer koleksiyonculara da bahsetmiş mi?» diye sordu Queen.

- «Zannetmiyorum. Babam pek fazla koleksiyoncu tanımazdı. Ve ihtiyarladıkça, pullara karşı olan ilgisi de yavaş yavaş kayboldu. Albümleri, Çinli dadımın bütün karşı koymalarına rağmen, tavan arasında çürüyordu.»

- «İnanılacak şey değil! diye atıldı Macgowan, «İşte böylece en kıymetli pullar ortadan kayboluyor! Ne büyük bir cinayet! Ne ... Oh! Özür dilerim. Miss Temple!»

- «Neden özür diliyorsunuz?» diyerek içini çekti Jo. «Haklı olduğunuz muhakkak. Babam öldüğü zaman bütün kollkesiyonunu sattım. Tabii elime büyük bir para geçmedi. Ama az da olsa para paradır ve hor görmemek lazım. Bununla beraber, Fou-Tcheou pulunu satmaya bir türlü elim varmamıştı. Bu pul, babamın, koleksiyonundaki parçaların arasında bana heyecanla bahsettiği yegane puldu. Bu pulun, her şeyden evvel, benim için manevi bir kıymeti vardı.»

- «Koleksiyonu kime sattınız?»

- «Pekin'deki bir pulcuya, Profesyonel bir pulcuya. Adını şimdi hatırlayamıyacağım.

- «Tso-Linadında bir adam mıydı?» diye sordu Macgowan.

- «Evet, mümkündür. Neden? Onu tanıyor musunuz»

- «Kendisi bana pul gönderir. Gayet namuslu bir Çinlidir, Queen.

- «Miss Temple, bu adama hiç Fou-Tchou pulundan bahsettiniz mi?»

- «Durun bakayım ... Hayır ... hayır, zannetmiyorum. Daha sonra, Mister Kirk'e mektup yazarak, romanından ve edebi sahadaki projelerimden bahsettim. Ve bir gün ... Fakat bundan sonrasını kendisi de anlatabilir.

- «Hadise gayet tabii bir şekilde cereyan etti» dedi Kirk. «Miss Temple'e gönderdiğim cevapta, pullara karşı son derece zaafım olduğunu yazmışım. O da bana yolladığı ikinci mektupta bu Fou-Tcheou pulundan bahsediyordu. Mahalli pulları biriktirmedim halde, çok kıymetli olduğunu anladığım bahis konusu pula karşı büyük bir ilgi duymuştum. Neticede, Mss Temple'i kandırarak, onu elinden almaya da muvaffak oldum.»

- «Hem de büyük bir zorluğa uğramadan! diye itiraf etti Jo. «Her şeyden evvel, koleksiyonculukla hiç bir alakam olmadığı halde, bir pula bu kadar bağlanmanın saçma bir şey olduğunu anladım. Zaten yeryüzünde puldan anlayan kadın çok azdır. Diğer taraftan paraya da müthiş ihtiyacım vardı. Bununla beraber az daha vazgeçiyordum. Çünkü Mister Kirk'in teklif ettiği fiat bana o kadar yüksek göründü ki, aklıma ilkönce bunun altında kötü bir maksat olabileceği geldi.»

- «Fakat sonradan yazdığı mektuplarla sizi yatıştırmaya muvaffak oldu, değil mi?» diyerek, gülümsedi Queen. «Fou-Tcheou pulu için Miss Temple'e ne kadar para ödedin. Kirk?»

- «On bin dolar. Fakat bu paraya değer. Ne dersin, Glenn?»

Macgowan sanki rüyadan uyanıyormuş gibi yerinden sıçradı.

- «Gayet tabii. Aksi takdirde zaten onu satın almazdım.»

- «Ve işte böylece hakikati öğrenmiş oldunuz, Mister Queen. Aslında gayet basit bir hikaye Mister Queen. Herhalde şüpheleriniz ortadan kalkmıştır, Mister Queen.»

- «Evet, Miss Temple, Size teşekkürü bir borç .billrim, Miss Temple. Yalnız söyleyin bakalım, Miss Temple, dün bana bizimkilerin tersi olan bir sürü Çin adetlerinden bahsettiğiniz halde, bu Fou-Tcheou'nun hususiyeti hiç aklınıza, gelmedi mi?»

- «Belki inanmayacaksınız ama, bu pul tamamen aklımdan çıkmıştı. Bazı şeyler hatırlanır, bazı şeyler ise unutulur ... »

- Ve gayet tabii her zaman en mühim şeyler unutulur. Pekala, şimdilik Allahaismarladıkl Kanaatimce bugün hem sizin, hem de kendi vaktimin harcanmasına sebep oldum. Fakat gelecek sefere daha iyisini yapmaya çalışacağım.»

Bu sözlere sadece Macgowan gülümseyebildi.

Hubbell, Kirk'lerin dairesinin kapısını Ellery'nin arkasından kapatır kapatmaz, genç adamın yüzündeki memnuniyet ifadesi aniden siliniverdi. Ve normal olarak vaktini boşuna harcamış bir kimsenin yapacağı gibi hemen oradan uzaklaşacağı yerde, kaşları çatık, kapının önünde duraladı. Sanki derhal halletmesi icap eden mühim bir mesele varmış gibi dudaklarını ısırıyordu.

- «Günler geçtikçe durum daha da karmaşık bir hal alıyor! » diye homurdandı, dişlerinin arasından. «Neticede ipin ucunu kaçıracağım galiba.»

Sonra yandaki kapıya doğru üzgün bir tavırla baktı. Altı üstüne gelmiş bu odanın kapısını açıp, bir cesetle karşılaştıkları günün üzerinden sanki asırlar geçmiş gibi geliyordu ona. Birden bekleme odasına bir kere daha göz atmak istedi. :Fakat ne yazık ki, kapı kilitliydi.

Düşünceli bir tavırla, koridorun köşesini döndükten sonra, asansörlere doğru yürüyordu ki, arkasında hafif bir gürültü işitti. Derhal öne doğru atılarak sırtını duvara yapıştırdı.Şimdi ara koridorda dolaşan bir kimsenin kendisini görmesine imkan yoktu. Sonra. şapkasını çıkararak, gürültünün geldiği tarafa doğru bir göz attı.

Yangın merdivenine açılan kapının önünde bir kadın belirmişti ve bu kadının son derece garip bir hali vardı.

Elinde ambalaj kağıdına sarılı kocaman bir paket tutuyordu. Paketin, kendi cüssesine göre çok ağır olduğu ve yakalanmaktan da son derece korktuğu anlaşılmaktaydı, Başına kenarsız bir şapka giymiş, eline ince deriden eldivenler geçirmiş olan bu kadının komik bir görünüşü vardı. Şimdi eğilmiş bir şekilde ve durmadan sağına soluna bakınarak, yavaş yavaş ilerlemeye başlamıştı.

Bununla beraber, gülmek Ellery'nin aklından bile geçmiyordu. Bütün dikkatini vermiş, nefesini tutarak kadını gözlemekteydi.

- « Bu defa, şansım yaver gidiyor!» diye mırıldandı.

Bu arada, görülmemek için aniden gerilemesi icabetti. Yeniden eski yerine döndüğü zaman, genç kadın, profesörün çalışma odasının kapısını zorlamakla meşguldü, Sinirlendi; az daha elindeki paketi düşürüyordu, fakat neticede muvaffak olarak, gözden kayboldu.

Ellery birden Kirk'lerin dairesinin bulunduğu yere doğru atıldı. Sonra etrafına bakındı. Görünürlerde kimsecikler yoktu. Profesör Kirk, Chancellor otelinin terasında hava alıyor olmalıydı. Bu arada zavallı Miss Diversey'e durmadan küfretmeyi de ihmal etmiyordu muhakkak.

Ellery, yere diz çökerek, kapının deliğinden içeriye baktı. Genç kadın odanın içinde gidip geliyordu ama ne yaptığını görmek mümkün değildi. Ellery bu sefer, yetmişlik İhtiyarın yatak odasının kapısına doğru yürüdü. Tokmağı çevirdi. Kapı kilitli değildi. İçeri girerek, çalışma edasıyla bulunduğu odanın. arasındaki kapıya yaklaştı. Son derece ihtiyatla onu araladı. Genç kadın hemen hemen işini bitirmişti. Ambalaj kağıdı yerde duruyor, garip ziyaretçi ise, eskiden ibranice yazılmış kitapların bulunduğu ve hırsızın boşalttığı kütüphane rafına büyük bir telaşla bazı kitapları yerleştirmeye çalışıyordu.

Genç kadın ambalaj kağıdını kolunun altına sıkıştırarak ortadan kaybolduktan sonra, Ellery gayet sakin bir tavırla yazıhaneye girdi.

Tahmin etmiş olduğu gibi, kütüphanenin raflarına yeniden yerleştirilen kitaplar, çalınan ibranice el yazmalarıydı.

Ellery, geldiği yoldan tekrar dışarıya çıktı. Tam koridora vardığı zaman, Kirk'lerin dairesinin ana kapısının kapandığını duymuştu. Yoluna devam ederek, asansörlere doğru yürüdü.

Düşüncelere dalmıştı, etrafını görmüyordu bile. Bir kere daha işler karmakarışık bir hal almıştı. Aniden aklına bir şey geldi. Bu, şimdiye kadar olanların sebebini izah ediyordu. Fakat, hayır. İmkansızdı. Böyle bir şey düşünmek bile yanlış olurdu.

Çünkü profesörün çalışma odasına gizlice giren genç kadın, Marcella Kirk'ten başkası değildi.

ON BİR

Zamanımızda polisin herhangi bir tahkikatta, ilerleme kaydetmesi muhakkak ki her şeyden önce cinayet kurbanının kim olduğunu tesbit etmekle başlamaktadır. Fakat bu hususta bir çok güçlüklerle karşılaşıldığı ve bazan başarısızlığa uğranıldığı da olmakta, ancak neticede, başarı yüzdesinin daima polisin lehinde bir artış kaydettiği anlaşılmaktadır.

Bununla beraber, Chancellor otelinde bulunan ceset hadisesinde maalesef herhangi bir ilerleme kaydedilmiyordu. Umumiyetle, cinayet kurbanının, kim olduğunun derhal tesbit edilemediği hallerde, çeşitli yollara başvurulur. Mesela o şahsın herhangi bir yerde gecelediği veya bir yerden bir yere taşındığı anlaşılır. Veya, belli belirsiz de olsa, yoldan geçen herhangi bir kimsenin şahitliğinden de faydalanılır. Fakat bu hadisede bunlardan hiç biri yoktu. Ama hiç biri! Sanki zavallı küçük adam gökten inmişti.

Henüz eline en ufak bir delil geçirmemiş olan müfettiş Queen ise, tesadüflerden bahsedilmesini asla istemiyordu. Bu hususta tam bir katır inadı göstermekteydi. Bununla beraber, alıştığı eski metotların hiç bir netice vermediğini de itiraf etmesi gerekiyordu. Ne cinayet kurbanının fotoğrafının her yere dağıtılması, ne parmak izleri ve eskalının bütün şehirlere bildirilmesi, ne sabıka fişlerinin tek tek kontrolden geçmesi, ne cinayet masası dedektiflerinin bütün gayretleri ve ne de yapılan ihbarlar en ufak bir netice vermemişti.

Müfettiş bu durum karşısında sadece dişlerini sıkmakta ve sarf edilen gayretleri arttırmaya çalışmaktaydı. Menfi raporlar her gün masasının üzerini dolduruyordu: «Hiç bir iz bulamadık! Burada tanınmıyor! Parmak izlerine bizim fişlerde rastlanmadı!» Bütün çalışmalar bir yerde düğülenmekteydi. Yani kısacası polis, arkasında kimbilir hangi esrarın saklandığı bu kaypak duvarı bir türlü aşamıyordu.

Bu arada araştırma bürosu da, kendine göre bir takım faraziyeler ileri sürmekteydi. Ve yine aynı bürodan bir müfettiş bu faraziyeleri görüşmek üzere Queen'in yazıhanesine gelmişti. Alışılmış metotlar bir netice vermediğine göre, aranılacak bir şey olmadığı neticesine varmışlardı onlar. Yani cinayet kurbanı belki de New-York'lu, hatta Amerikalı bile değildi.

-«Her türlü şeyi denemeye hazırım, John!» diye cevap verdi Müfettiş Queen. «Fakat, düşüncenizi kabul etsek bile, bu yoldan bir netice çıkarabileceğimizi sanmıyorum. Adam hiç de bir yabancıya benzemiyordu. Üstelik, kafasını kırdırmadan önce onunla konuşan bir takım insanların ifadelerini aldık sekreterin, Misis Shane adındaki kadının, hastabakıcının .:

Ve hepsi de aynı fikirdeler. Adamda yabancı şivesi yokmuş. Aynı fikirde oldukları bir nokta daha var; sesi son derece tatlıymış, Tatlı bir ses... Bu ses tellerinin bir hususiyetine bağlı olabilir. Yahut da bir alışkanlıktır.»

Müfettiş Queen konuşmasına bir müddet ara verdi. Sonra silkinerek devam etti:

- «Pekala. Sonradan ihmal etti demesinler. Bir deneyelim, bakalım. Farzedelim ki, bu adam Amerika'ya yeni gelmiş olsun.»

Böylece muazzam teşkilat yeniden harekete geçirildi. Cinayet kurbanının eşkali yeryüzündeki bütün memleketlerin polislerine gönderildi. Kara, hava ve deniz yolları durumdan haberdar edildi. Büyük gemilerin kaptanlarının ve hava alanlarıyla gar müdürlerinin dikkati çekildi. Ve raporlar yeniden müfettiş Queen'in masası üzerine yığılmaya başladı: Tanınmıyor! Bu eşkalde birisine rastlanmadı! Böyle bir kimsenin izini bulamadık!

Netice yine sıfırdı.

Miss Temple'in Fou-Tcheou pulunu Kirk'e satmış olduğunu itiraf etmesinden üç gün sonra, müfettiş Queen, oğluna son durum hakkında bilgi veriyordu:

- «Akıl alacak şey değil!» diye homurdandı malum raporları elinin tersiyle iterek. Bütün araştırma büroları tam bir kriz içindeler anlaşılır. Birkaç defa oldu bu. önümdeki raporlar aslında hiç bir şey ifade etmez. Bu adamın herhangi bir şekilde New-York'a gelmiş olması lazım, değil mi?»

- «Belki de hiç gelmemiştir. Yani hiç gitmemiştir demek istiyorum. New-York'tan asla ayrılmamıştır.»

- «Elimizde delil olmadığına göre, her şey düşünülebilir. Fakat şahsen, cinayet kurbanının NewYork'lu olmadığına dair bahse girebilirim.»

- «Ben de!» diye itiraf etti Ellery. «Bunun aksini, ancak kendi vazifeme düşeni yapmak için iddia edebilirim.

- «Ah, evet... O halde sen bir şeyler biliyorsun? Söyle bakalım nedir?»

«Acele etme. İlk defa olarak aynı kanaate varmamız seni şaşkına çevirdi anlaşılır. Fakat bu, sanki kaçmaya hazırlanan bir hırsızmış gibi üzerime atlamamı icabettirmez.»

Müfettiş omuzlarını silkererek, enfiye kutusunu çıkardı ve sonra yeniden derin düşüncelere daldı. Ellery ise, demir parmaklıkların arasından göğü seyretmek için pencereye doğru yaklaşmıştı.

Tam bu sırada, arkasında garip bir gürültü duyarak başını çevirdi. Babası koltuğundan fırlamış, bir yandan masasının üzerindeki bütün çağırma zillerine basarken, bir yandan da homurdanıyordu:

- «Hey Allahım! Gayet tabii. Ne aptal adamım ben! Ne ... Ah. işte geldiniz! Velie neden cevap vermiyor? Çabuk onu bana gönderin! Hay Allah!» Sekreterle odacı henüz dışarı çıkmışlardı ki, Thomas Velie büyük bir telaşla içeriye girdi. Bu arada müfettiş Queen, yeniden enfiye kutusunu çıkarmıştı.

- «Merhaba, Thomas! Otur bakalım!»

- «Ne oluyorsun, Allahaşkına?» diye sordu Ellery. «Rüya mı gördün?»

Fakat, müfettiş oğlunun orada olduğunu bile unutmuştu. Durmadan gülümsüyor, bir yandan da ellerini oğuşturuyordu.

- «Söyle bakalım, Thomas, kuyumcularla pul satıcılarında yapılan araştırmalardan bir netice elde edildi mi?»

- «Maalesef !» diye homurdandı Velie, kalın sesiyle.

- «En ufak bir şey dahi bulamadınız mı?»

- «Bulamadık. Şahsen, bütün bu insanların cinayet kurbanına hakikaten rastlamamış olduklarına inanıyorum.»

- «Ya oteller?»

- « O bakımdan hiç şüphe yok, şef. İşkembesi dolu yabancı, şehirdeki hiç bir otele kaydolmamış. Bu muhakkak.

- «Pekala. Şimdi beni iyi dinle, Thomas. Sen de evlat. Şimdi kafa nasıl çalıştırılır göreceksiniz. Kirk'in yazıhanesinde kafasını kırdıran yabancı, NewYork'lu değildi. Tamam mı?»

İnsan azmanı muavin, ağız kulaklarına vararak odadan dışarı çıktı.

- «Çok güzel!» diye mırıldandı Ellery bir sigara yakarak. «Sen hayranı olduğum bir müfettişsin. Ve kanaatimce bu sefer esaslı bir ipucu yakaladın.»

- Eğer bundan da bir netice çıkmazsa, mahvolurum.»

Tam bu sırada sekreter içeri girerek, masanın üzerine bir zarf bıraktı.

- «Nedir o !» diye sordu Ellery.

- Scotland Yard'a çektiğim telgrafın cevabı dedi müfettiş, zarfı ararken.

Bir müddet sessizlik oldu. Sonra ihtiyar polis. zarfı masanın üzerine attı.

- «Haklıysın, evlat!» diye mırıldandı.

- «Ne bakımdan?»

- «O kadın hakkında.»

- «Sahi mi?» diye gülmsedi Ellery, masanın üzerinden telgrafı alarak.

- «Nasıl tahmin ettin?»

- Ben hiç tahmin etmem, baba!» dedi Ellery, kederli bir tavırla gülümseyerek: «Bir takım neticeler çıkarırım. Ve bu defa da cinayet odasındaki her şeyin ters olması bana yol gösterdi.»

- «Ters olması mı?»

- «Gayet tabii.Şimdi anluyacaksın. Bu kadın zaten başlangıçtan beri dikkatimi çekiyordu. Dolayısıyla Scot1and Yard'a yazıp, onun hakkında bilgi edinmeni bilhassa istedim.»

- «Fakat adını nereden buldun?»

- «Evet, kadının adını nasıl bulduğuma gelince ...

Genç adam omuzlarını silkti:

- «Sadece «Llewes» adını tersten yazdım. Ortaya Sewell çıkıyordu. Gayet akla yakın bir isim değil mi?

Bundan da Scotland Yard'ın Miss Sewell adında. birisini tanıyın tanımadığını sormak aklıma geldi.»

Ellery telararı okumaya başladı:

İRENE LLEWES TAKMA ADINI KULLANAN İRENE SEWELL STOP BİZİM SERVİSLER VE AVRUPA POLİSİ TARAFINDAN GAYET İYİ TANINIR STOP MÜCEVHERLERE BÜYÜK ZAAFI VARDIR STOP YALNIZ ÇALIŞIR STOP HALEN HAKKINDA HERHANGİ BİR TEVKİF KARARI YOKTUR STOP SEVGİLER STOP. MUFETTİŞ TRANCH SCOTLAND YARD

- «Mücevherlere büyük zaafı varmış» diye tekrarladı Ellery. «Ve bula bula da, bizim kolleksiyon meraklısı genç Kirk'i bulmuş: sineklere ikram edilen koca bir taş bul.Kadın hakkında başka malûmat elde edebildin mi?

- «Çok az. İki ay önce, İngiltere'den buraya gelerek, Chancellor'a yerleşmiş.

- «Yalnız mı ?

- «İngiliz bir oda hizmetcisiyle beraber. Donald Kirk'le arkadaş olması uzun sürmemiş. Herkese, çok seyahat etmiş ve başından çok şey geçmiş bir kadın olarak takdim ediyormuş kendini ...

- «Tranch'in telgrafına bakılırsa, bunun doğru olduğu da anlaşılıyor.»

- «Evet» dedi müfettiş, düşünceli bir tavırla. « Her ne hal ise, iddia ettiğine göre, çok memleket gezmiş ve bu arada bir sürü ilgi çekici insanla karşılaşmış. Dolayısıyla hatıralarını yayınlamak istiyormuş. Zaten Donald Kirk de böyle şeylere meraklı. Hem genç bir kitapçının düşünce tarzını sen daha iyi bilirsin. Ayrıca Kirk bende ciddi bir genç intibai uyandırdı. Fakat kadın çok güzelolduğu için, onun ağına düşmüştür.»

- «Sadece aşık olmuştur!» diye mırıldandı Ellery.

- «Nasıl istersen. Fakat bence Donald daha çok küçük Temple'e kur yapıyor.»

-«Ne yazık ki, Miss Temple, Miss Llewes'den daha sonra geldi» dedi Ellery. «Bu arada olan olmuştur: Sen devam et. Anlattıkların beni çok ilgilendiriyor..

- «Neticede Kirk'le Irene arasında bir çok edebi konuşmalar cereyan etmiş. Hem de epey garip saatlerde»

- «Nerede cereyan etmiş bu konuşmalar?»

- «Trene'in Chancellor otelindeki dairesinde.»

- «Dairede onlardan başka kimse yok muymuş?»

-«Gayet tabii ki yokmuş !» diye gülümsedi müfettiş,Ve İngiliz hizmetçi, bu başbaşa yapılan edebi konuşmaların asıl gerekçesi hakkında dünya kadar malûmat sahibiymiş. Zaten Velie bütün bunları o hizmetçi kadından öğrenmiş.»

- «Malûmat sahibi miymiş? Miss Llewes'le:Kirk hakkında mı?»

- «Artık bundan sen ne netice çıkarırsan çıkar. Bilirsin ben, hiç bir şeyde kötülük bulmayan, masum bir ihtiyarımdır. Fakat giyinmekten çok soyunan güzel bir kadınla genç bir editörün gece yarısı... Neticede, bu adam odundan yontulmadı ya! Neyse, Kirk İren'i herkese takdim etmeye başlamış. Arkadaşlarına. ailesine. Ve her şey, Donald'm aklının başına geldiği. güne kadar gayet yolunda gitmiş.»

- «Sonra?»

- «Artık bu edebi konuşmalardan bıktığımı anlayınca, Kirk, kadını ihmal etmeye başlamış. Miss Llewes ise aksine, genç kitapçının peşini bırakmaya. pek de niyetli görünmüyormuş ... »

- «Bu şekilde konuşmaktan vazgeç Allahaşkına, baba! Sana hiç yakışmıyor! Jo Temple meydana çıkınca, Donald Kirk ona yıldırım aşkıyla vurulmuştur; zaten evvelsi gün Macgowan'la beraber istemeyerek. şahit olduğumuz, ikisinin arasında geçen konuşma da bu düşüncemi doğruluyor. Şimdi genç arkadaşımız İrene'den kurtulmak istiyordur. İrene'in ise, ondan ayrılmaya bir türlü yanaşmaması, kafasının altında bir takım karanlık düşünceler ve hesaplar olduğunu gösterir.»

- «Sewell'in onu bırakmak istemeyisinde muhakkak ki bir maksat olmalı. Kirk'in para sıkıntısı çekmesinde bu kadının bir rolü olduğunu sanıyor musun?»

- «Bütün yaynevlerinin mali bir kriz içinde bulunduğu bir hakikat. Fakat Donald'ın şu andaki duruma düşmesinde Miss İrene'in de bir rolü olmuştur mutlaka. Her şeye rağmen böylece şimdiye kadar bizim için sır olan bir husus aydınlanmış oluyor.»

- «Hangisi?»

- «Macgowan'ın Kirk için yazıp, Osborne'a bıraktığı not. Hatırlıyor musun: (Göz hapsine alındım. Son derece tehlikeli bir kimse. Bana haber vermeden herhangi bir teşebbüste bulunma. Rica ediyorum, Don, dikkatli ol !) diye yazmıştı.»

- «Yazık!» diyerek, içini çekti müfettiş. «Bu sözlerle İskoçyalının bizim zavallı şişkoyu kasdettiğini ümit ediyordum biraz.»

- «Hayır yanlış bir düşünce. Macgowan aptal bir adam değil ve başlangıçtan beri bu Sewell'den çekiniyor olmalı. Ayrıca kadının güzelliğine ve yaşadığı lüks hayata kapılmayacak kadar da temkinli.»

- «Halbuki ben onu sıradan bir adam olarak kabul ediyordum.»

- Sıradan olabilir ama gayet temkinli bir adam. Biliyorsun ataları Salem şehrindeki bütün büyücüleri yakmışlardı. İnsan bir kere bir takım prensiplere bağlandı mı, onlardan ayrılması çok güçtür. Ancak bununla, Macgowan asla suç işleyecek bir adam değildir demek istemiyorum. Fakat isminin bir skandala karışmamasına ve şöhretine halel gelmemesine bilhassa dikkat ediyor.»

- «Peki, peki, anladım. O halde?»

- «Sewell hakkında gizlice tahkikat yapmış ve cinayetin işlendiği gün öğleden sonra bazı hakikatleri öğrenmiş olmalı. İstihbarat kaynağı da tahmin ederim Velie'ninkinin aynıdır: oda hizmetçisi İngiliz kadın. Herhalde derhal Kirk'i durumdan haberdar etmeyi düşünmüştür.»

- Söylediklerin akla yakın şeyler!» diye homurdandı müfettiş. «Kirk, Macgowan'ın yazdığı notun kayboluşunun farkına varmış mıdır dersin?»

- «O günkü hali gözümün önüne geliyor ve hiç sanmıyorum!» diye mırıldandı Ellery. «Zaten farkına varsa bile, kaybettiğini zannetmiştir. Yoksa, Pusulayı benim çaldığımı aklından bile geçirmez.»

- «Sana karşı sert mi davranıyor?»

- «Asla. Zaten onu yola getirmek zor bir şey değil ki.»

- «Pekala!» dedi müfettiş, Ellery paltosunu giyerken. «Şimdilik beklemekten başka çare yok. Ve kanaatimce bu akşam ilk defa olarak bir şeyler elde edeceğiz.»

- «Bavullar sayesinde mi?»

- «Sabır!» diye mırıldandı müfettiş Queen, sinsi bir tavrıyla.

Ellery çok beklemedi. Aynı akşam, şöminede yanan ateşin önüne uzanmış, Djuna'ya «Alis, Harikalar Diyarında» adlı masalı okurken, müfettiş son derece neşeli bir tavrıyla içeriye girdi.

- «Ellery! Tamam! Tahkikatın ilk neticesini elde ettik!»

Ellery kitabı kapattı. Djuna da bundan faydalanarak salondan dışarıya kaçtı. İhtiyar polis, tıpkı Napolyon'un Austerlitz'i almaya kalktığı geceki haline benzeyen bir şekilde, odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

- « Bugün öğleden sonra, Sewell'in dairesini araştırdık.

- «Devam et.»

- «Kadın sokağa çıkmıştı. Biz de bundan faydalandık. Dairede ne bulduğumuzu tahmin et bakalım!»

- «En ufak bir fikrim dahi yok.»

- «Çok kıymetli mücevherler.» Müfettiş neşeli bir tavrıyla aksırdı.

- «Görüyorsun ya, her şey birbirine bağlı. Tranch çektiği telgrafta bu kızın mücevherlere meraklı olduğunu söylüyordu. Ve hemen arkasından kadının kaldığı dairede yaptığımız araştırmada, bir çok kıymetli parçalara rastladık. Tabii bu mücevherlerin kendisine ait olmadığını düşündük. Ve ganimetleri adamlarım vasıtasıyla muhtelif kuyumculara gönderdim, Neticeyi tahmin edebiliyor musun?»

- «Yavaş yavaş sınırlarıma başlıyorum!» diyerek içini çekti Ellery. «Benden intikam almak istiyorsun galiba.Söyle bakalım, neler öğrendin?»

- «Bütün bu parçalar eski ve tanınmış mücevherlermiş.»

- Hay Allah !» diye bağırdı Ellery. «İnşallah o aptal kadının bunları çalmış olduğunu söylemezsin bana.»

- «Belki çalmıştır, belki de çalmamıştır. Şimdi paltonu giy de benimle gel. Bir takım insanlarla konuşacağız. Çünkü bütün meşhur kuyumcular aynı şeyi söylediler. Mücevherlerin kime ait olduğunu gayet iyi biliyorlar.»

- «Sakin ... »

- «Evet, evlat, Ele geçirdiğimiz parçalar Donald Kirk'in koleksiyonuna dahilmiş!»

ONİKİ

İnsan azmanı Velie, bavulları arama işinden İrene Sewell'in Chancellor otelindeki dairesini gizlice araştıran memurların başına getirilmişti. Şimdi ise, Chancellor'un holünde müfettiş Queen'i bekliyordu.

- «Yeni bir şey yok, şef!» dedi. «Adamlarımızdan Johnson'u daireye yerleştirdim. üzerine otelin üniformasını giydi ve içerde şöminenin bacasını temizliyormuş gibi yapıyor. Hizmetçi kadın, bugün öğleden sonra. izinliymiş. Biraz önce döndü.»

- «Herhangi bir şeyden şüphelenmedi ya?»

- «Hiç zannetmiyorum.»

- «Ya İrene?»

- «Johnson'un anlattığına göre, o da saat 18.30 da gelmiş ve sanki baloya davetliymiş gibi süslenmiş. İçinde mücevherlerin bulunduğu kutuya hiç dokunmamış. Sadece tuvalet masasının çekmecesindeki gerdanlığı almış ve şu anda boynunda da onu taşıyor»

- «Dışarı çıkarken mantosunu giymiş miydi?» diye sordu Ellery.

- «Dışarı çıkmadı ki, Mister Ellery.

- «Peki, dairesinde yalnız mı?»

- «Hayır, Kirk'lerin şerefine parti veriyor. Ve şu anda da, giyinip kuşanmışlar, içkilerini yudumlamakla meşguller yukarıda.»

- «Mükemmel b) diye atıldı müfettiş. «Hepsinin bir arada olması daha iyi. Fakat rahatlarını bozmadan evvel, 22 nci kata bir göz atmak istiyorum.»

- «Ne yapacaksın orada?» diye sordu Ellery.

- «Aklıma bir şey geldi de.»

Hep beraber asansöre bindiler. Yukarı çıkarlarken müfettiş Ellery'nin kulağına fısıldadı:

- «Şayet küçük Marcella da partideyse, bir fırsatını yakalayıp, babasının kitaplarından ne istediğini soracağım ona. Mani olmasaydın bu işi daha o gün yapardım ya.

- «O gün sana acele etmemeni söyledim, çünkü düşüncelerime bir yön vermek istiyordum.»

- «Ve bu işi yaptın mı?»

- «Evet. Durumu tahlil edince hakikat meydana çıktı. Aslında gayet basitmiş. Bunu daha o anda da düşünebilirdim.

- «Peki netice?»

Tam bu sırada 22 nci kata gelmişlerdi ve Ellery cevap vermeden asansörden dışarı çıktı.

Onları tanıyınca, Misis Shane korkusundan ne yapacağını şaşırmişti. Derhal ayağa fırlayarak, yeni gelenleri karşılamak istedi. Fakat müfettiş, yaşlı kadına zerre kadar aldırış etmeyerek, Kirk'in yazihanesine doğru atıldı ve kapıyı vurmadan içeriye girdi.

Aynı anda Velie'nin sesi duyuldu:

- «Kalkın bakalım, tavuklar!»

Bekleme adasının önüne koyduğu iskemleye oturmuş, uyuklamakta olan bir polis memuru, sıçrayarak uyanı. Osborne ise elindeki pul cımbızların bırakmış ve koltuğunu geri iterek ayağa fırlamıştı.

- «Müfettiş bey ... Mister Queen ... Herhangi bir hadise olmadı ya?»

- «Hayır, Osborne!» diye homurdandı müfettiş. «Şimdi beni iyi dinleyin. Mister Kirk'in koleksiyonunda, Büyük-Düşesin Tacı adlı bir mücevher var mı?»

- «Evet, gayet tabii!» dedi Osborne, şaşırarak.

- «Ya Kırmızı Broş adlı bir mücevher?»

- «Evet, müfettiş bey.»

- «Peki, ya gümüş üzerine zümrüt işlenmiş bir gerdanlık?»

- «Evet. Bir şey mi oldu, müfettiş bey?»

- «Haberiniz yok mu?»

Osborne'un bakışları mürettisin sert yüzünden oğlununkine doğru gitti ve sonra kendisini yavaşca koltuğuna bıraktı.

- «Hiç bir şeyden haberim yok, efendim. Mister Kirk'in de tasdik edeceği gibi, ben onun eski mücevher koleksiyonuyla hiç alakadar olmam. zaten bu koleksiyonu da, kendisinden başka kimsenin el süremeyeceği bir bankanın kasasında muhafaza ediyor.»

- «Evet, fakat buna rağmen bazı mücevherlerin ortadan kaybolmasına mani olamamış!»

- «Ortadan mı kaybolmuş?» diye sordu Osborne, ağzı bir karış açık kalarak. «Bütün koleksiyon mu?»

- «Hayır, sadece birkaç kıymetli parça.»

- «Ya Mister Kirk ... Mister Kirk'in bundan haberi var mı?»

- «Zaten bizim öğrenmek istediğimiz de bu» diye mırıldandı müfettiş, hafifçe gülümseyerek. «Haydi gidelim, çocuklar, Osborne'un bu konudaki fikrini almak istemiştik sadece.»

Alçak sesle bir kahkaha atarak, kapıya doğru yürüdü.

- «Müfettiş bey!» diye bağırdı Osborne, birden ayağa fırlayarak. «Müfettiş bey, Mister Kirk'i hiç olmazsa bu akşam sorguya çekmezsiniz, değil mi?» İhtiyar Queen duraklayarak, arkasını döndü:

- Bundan size ne Mister Osborne?»

- «Yani ... şey ... » diye kekeledi Osborne, dilini soluk dudaklarının üzerinde gezdirerek. «Miss Llewes, Mister Kirk'in nişanlanması şerefine kendi dairesinde bir parti veriyor da. Biraz. .. şey... üzücü ... »

-«Nişanlanması mı? Ve Miss Llewes bunu kutlamak için mi parti veriyor?»

- «Evet, müfettiş bey. Mister Kirk'in nişanlandığını haber alınca, hemen bir parti tertipleyip, bütün herkesi davet etti. Bu yüzden ben .. »

- «Hay Allah! O halde bu bir Çin-Amerikan birleşmesi ha? Ne dersin, Ozzie?»

Sekreter ne demek istediğini anlamak için kısa bir müddet düşündükten sonra, mırıldandı:

-«Evet, Mister Queen. Bahis konusu kimse, Miss Temple'dir. Biliyor musunuz, bir nisan gününde .. »

- «Asla ... asla ben ... ben böyle bir ... şey duymadım.»

- «Yalancı» dedi Ellery, nazik bir tavırla. Bizim her şeyden haberimiz var, Ozzie. Hem size Ozzie dememden sıkılmıyorsunuz değil mi?»

- «Haberiniz var mı?»

- «Gayet tabii. Donald bize her şeyi anlattı.» Osborne bir mendil çıkararak alnında biriken terleri sildi.

- «Özür dilerim, Mister Queen. Şey ... bilmiyordum ... »

- «Haydi geliyor musun, Ellery?» diye sabırsızlandı müfettiş. Sonra, devamlı bir şekilde işittiği azarlardan yüzünün rengi atmış olan polis memuruna doğru dönerek, homurdandı:

- «Gözünüzü açın, bu Osborne denilen adam önümüzdeki beş dakika içinde kimseye telefon etmesin.

Anladınız mı? Size de uslu durmanızı tavsiye ederim, Osborne. Haydi bakalım, Ellery! Aşağıya inip, biraz da biz eğlenelim!»

İrene Llewes taratından işgal edilen üç oda, Kirk'lerin dairesinin tam altına rastlıyordu. Müfettiş zile dokunur dokunmaz, sivri burunlu, kemik yığını andıran bir hizmetçi kadın kapıyı açtı. Önce itiraz etmek istediyse de, insan azmanı Velie'nin farkına varınca gözleri hayretle açıldı ve hemen kenara çekildi. Müfettiş, yanında iki yardımcısı olduğu halde, hep beraber antreyi geçerek, kahkahaların ve yüksek sesle konuşmaların geldiği salona girdi. Ortalığa aniden derin bir sessizlik çöktü.

Fazladan birkaç davetli ile beraber, bütün Kirk ailesi orada bulunmaktaydı: Profesör, Marcella, Macgowan, Jo Temple, Donald ve İrene Llewes. Yabancı olduğu ilk bakışta anlaşılan, son derece güzel bir kadın. Berne'in koluna asılıyordu.

Miss Llewes gülümseyerek, ilerledi:

- «Özür dilerim. müfettiş bey. Gördüğünüz gibi şu anda misafirlerim var. Başka bir zaman gelerseniz çok memnun olacağım.»

Donald ve Macgowan endişelenmişe benziyorlardı. Yeniden kanı beynine çıkmış gibi görünen profesör ise, birden gayrete gelerek, tekerlekli iskemlesini müfettişe doğru yaklaştırdı,

- «Bu (Meskene Tecavüz) de nereden çıktı?» diye haykırdı. «Namuslu insanları rahatsız etmekten başka işiniz yok mudur sizin?»

- «Sakın olun, profesör!» dedi müfettiş, sesini yükseltmeden. «Bayanlar, baylar, sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, fakat meslek meslektir. İşimiz uzun sürmeyecek. Sadece size bir şey soracağım. Mister Kirk. Miss Llewes, bana rahatça konuşabileceğimiz başka bir oda gösterebilir misiniz?»

- «Tehlikeli bir durum yok ya, müfettiş bey?» diye alçak sesle sordu Macgowan.

- «Hayır, sadece bir husus hakkında bilgi edinmek istiyorum. Siz rahatınıza bakın, Mister Macgowan. Ah! Teşekkür ederim, Miss Llewes, mükemmel.»

Güzel kadın onlara küçük bir salonun kapısını açmıştı. Rengi solmuş olan Donald, sesini çıkarmadan, ölçülü adımlarla ilerledi. Şu haliyle tıpkı elektrik sandalyesine giden bir idam mahkumuna benziyordu. Hemen arkasından Jo Temple de, başı yukarıda ve kararlı bir tavırla nişanlısını takip etti. Bunu farkeden müfettiş gözlerini kırıştırmaya başlamıştı, fakat Ellery'nin susmasını işaret ettiğini görünce, sesini çıkarmadı. Donald ise, ancak Velie küçük salonun kapısını kapattıktan sonra genç kızın farkına varabilmişti.

- «Jo» diye mırıldandı, boğuk bir sesle. «Sizin yeriniz burası değil. Rica ediyorum, siz de diğerleriyle beraber beni içerde bekleyin.»

- «Hayır, burada kalmayı tercih ederim» dedi Jo Temple, genç adamın elini ellerinin arasına alarak. «Bir kadın kocasının sıkıntılarını paylaşmalı. Hatta müstakbel bir gelin olsa dahi. Evliliğin manası budur.»

- «Oh, sahi. Unutuyordum!» diye atıldı Ellery. «Hadiseler o kadar süratle geliyor ki ! Her ikinizi de tebrik ederim ... »

Her ikisi de bakışlarını yere indirerek, belli belirsiz bir teşekkür mırıldandılar, Garip aşıklar!..

- «Kirk» diye konuşmaya başladı müfettiş, «tahkikata başladığından beri şüpheyi üzerinize çeken hareketlerde bulunduğunuzu söylememe lüzum yok herhalde. Bildiklerinizi kendinize saklamayı daima tercih ettiniz. Pek ... samimi görünmediniz. Şimdi, kendinizi bu şüpheli durumdan kurtarabilmeniz için size son bir şans daha tanıyacağım.»

- «Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, müfettiş bey» diye ağır ağır konuştu Kirk.

Nişanlısı ona garip bir şekilde baktı. Endişeli, kaçamak bir bakıştı bu.

- «Kirk, bu son zamanlarda herhangi bir şeyiniz çalındı mı?»

- «Herhangi bir şeyim mi çalınmış? Benim mi? Hayır. Böyle bir şeyden haberim yok.» Hakikaten şaşırma benziyordu.

- «Ah, yoksa babamın çalınan kitaplarından mı bahsediyorsunuz? Fakat haberiniz olması lazım. Kitaplar esrarlı bir şekilde tekrar yerlerine döndüler!»

- «Hayır, Kirk. Babanızın kitaplarından bahsetmiyorum.

- «Fakat.»

- «İyi düşünün.»

Donald, sinirli bir tavırla ellerini smokininin ceplerine soktu.

- «Söyleyin bakalım» diye devam etti, ihtiyar polis. «Şimdi sayacağım parçalar sizin antika mücevher koleksiyonuza dahil midir: Kırmızı Broş, Büyük Düşesin Tacı, XVI ncı asırda yapılmış, Çinlilere ait bir zümrüt yüzük?»

- «Hayır. Onları sattım» diye çabucak cevap verdi Donald.

Müfettiş hiç bir şey söylemeden onu bir müddet süzdükten sonra, kapıya doğru yürüdü. Velie hemen kenara çekildi, Richard Queen kapıyı açarak seslendi:

- «Miss Llewes! Lütfen, biraz gelebilir misiniz?»

Kısa bir müddet sonra, incecik kaşları kalkık ve dudağının kenarında hafif bir tebessüm olduğu halde, frene içeriye girdi. üzerinde bütün vücut hatlarını meydana koyan, daracık bir elbise vardı. Her nefes alıp verişinde, göğüslerinin arasındaki çizginin daralıp genişlediği görülüyordu.

- «Bizi bir kaç dakika yalnız bırakmanızı tercih ederdim, Miss Temple» dedi müfettiş gayet yumuşak bir tavırla.

Genç kızın yüzüne komik denecek kadar garip bir ifade hakim olmuştu. Fakat hiç bir şey söylemiyerek. Donald'a daha çok sokuldu.

- «Nasıl isterseniz» diyerek içini çekti müfettiş. Sonra yeni gelen kadına doğru dönerek, gülümsedi:

- «Neden asıl adınızın trene Sewell olduğunu bizden sakladınız? İnsanın hakiki hüviyetini saklaması hiç de dürüst bir hareket değil doğrusu.»

Kirk gözlerini kırıştırdı. Kadın da, öyle. Aynı gözüne ışık tutulmuş bir kedi gibi. Fakat bu uzun sürmedi ve her zamanki tebessümü yeniden dudaklarına yerleşti.

- «Anlıyamadım.»

- «Pekala» dedi Queen, «Soğukkanlı bir kadınsın ve bu huyunu maalesef değiştiremeyiz. Fakat artık şu: komediden vazgeç. Scotland Yard'daki müşterek dostumuz müfettiş Tranch tarafından hakkında esaslı malumat edindik. Bugün kendisinden aldığım telgrafta, eskiden beri tanıştığınızı söylüyor. Aynen şöyle

yazmış: (Servislerimiz tarafından gayet iyi tanınır, dolandırıcıdır, mücevherlere büyük zaafı vardır ...) Tranch böyledir işte. Bütün hakikatleri olduğu gibi açıklar. Sizin bundan haberiniz var mıydı, Kirk?»

Donald Kirk, dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Sanki görmekte güçlük çekiyormuş gibi, bütün dikkatiyle karşısındaki kadına bakıyordu.

- «Dolandırıcı !. .. » diye mırıldandı.

Genç adamın rol yaptığı belliydi. Fakat bu rolü o kadar kötü oynuyordu ki, Ellery, erkekler adına onun bu halinden utanarak, arkasını döndü.

Odada bulunan, hadisenin üç kahramanından sadece küçük Jo, ciddiyetini muhafaza etmekteydi. Büyük bir öğrenmeyle, sabıkalı İngiliz kadını süzüyordu.

İrene'in ise anlaşılın konuşmaya hiç niyeti yoktu. Sadece gözlerinde yeşil bir ışık dansetmekteydi. Gayet temkinliydi, fakat korkmadığı da her halinden belli oluyordu.

- «Her şeyi açıklasan iyi edersin» diye devam etti müfettiş. «Hakkında epey malumat edindik. Mesela, Mister Donald Kirk'in koleksiyonuna ait bazı kıymetli parçaların sende olduğunu biliyoruz. Haydi bakalım, trene, şimdi konuşmaya başla.»

Güzel kadın bir anlık zaaf göstererek ,gözlerini yatak odasının bulunduğu tarafa doğru kaydırıldı. Bu da müfettiş Queen'in gülmesine sebep oldu:

- «Mücevher kutunu kontrol etmene lüzum yok. Onlar artık orada değil, sen bugün öğleden sonra sokaklarda dolaşırken, onları muhafaza altına aldık. Şimdi her şeyi açıklayacak mısın, yoksa bileklerine kelepçeyi geçireyim mi?»

- «Kelepçe mi?» diye tekrarladı genç kadın. kaşlarını kaldırarak.

- «Haydi ,haydi trene, bütün bu söylediklerimden hiç bir şey anlamadığını söyleme bana. Kelepçe'nin başka bir adı olduğunu zannetmiyorum, Ve onları şimdiye kadar o nazik bileklerine hiç takmamış olduğuna da beni inandıramazsın.»

Aniden sabrı tükenerek, parladı:

- «Mücevherleri çaldığını ispat edeceğim. ve göreceksin bu da pek uzun sürmeyecek.»

- «Gayet tabii! Ne demek istiyorsun?» Geniş bir tebessüm yüzünü aydınlattı:

- «Ah! Nihayet anlıyabildim! Konuşmanız o kadar kaba ki, anlamakta güçlük çekmemi normal karşılamak lazım, müfettiş bey. Bu mücevherlerin Mister Kirk'e ait olduğundan emin misiniz?»

- «Gayet tabii. Ne demek istiyorsun?»

- «Beni korkuttunuz: bahsettiğiniz parçaların çalınmış mücevherler olduğunu zannettim. Fakat şimdi bunların Mister Kirk'e ait olduğunu söylediğinize göre, beni ne şekilde suçlayacağınızı bilemiyorum. Bir adamın güzel bir kadına mücevher hediye etmesinin ne zamandan beri bir suç teşkil ettiğini bana söyler misiniz?»

Ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Ve kısa bir müddet sonra da, Ellery bu sessizliği bözdü:

- «Şimdi de konuşma sırası sende, Donald?» Küçük Jo, bütün bu sahneyi, büyük bir şaşkınlık içinde seyrediyordu. Nihayet o da, nişanlısını kolundan çekerek aynı soruyu sordu:

- «Sahi mi, Donald? Bu ... mücevherleri ona siz mi verdiniz?»

Kirk hiç sesini çıkarmadı ama, Ellery bu sükunetin altında karmaşık birtakım hislerin genç kitapçının içinde fırtınalar yarattığının farkına varmıştı.

Bir an böylece sessiz kaldıktan sonra, adeta otomatik bir hareketle kolunu. küçük Jo'nun elinden kurturarak cevap verdi:

- «Evet.»

İrene Llewes'in bulunduğu tarafa doğru bir kere olsun bakmamıştı.

- «Tamam işte!» diye bağırdı güzel kadın neşeli bir tavırla. «Görüyorsunuz ya, ortada hiç bir şey yokken, boşu boşuna hadise yarattınız. Mücevherleri en kısa zamanda bana iade edeceğinizden eminim, müfettiş bey. Şimdiye kadar Amerikan polisinin terbiyesizliği hakkında o kadar çok şey duymuştum ki. .. »

- «Kapat çeneni!» diye homurdandı müfettiş. «Kİrk, siz de biraz daha açık konuşun. Bu kadına, mücevher halindeki o büyük serveti hakikaten hediye ettiniz mi?»

Donald Kirk, delinmiş bir balon, gibi aniden sönuverdi. Jo'nun üzerinden ayrılmayan bakışları altında, en yakın koltuğa çökerek, elleriyle yüzünü kapadı ve sonra bitkin bir sesle mırıldandı:

- «Evet. Hayır. Bilmiyorum.»

- «Hayır mı?» diye tekrarladı, trene. «Zavallı Donald. ne kadar da unutkanmışsınız!»

Ve bunları söyledikten sonra, yatak odasına doğru yürüyerek gözden kayboldu. Velie önce ona mani olmak istemiş fakat Queen'in bakışlarını görünce bundan vazgeçmişti. Güzel kadın kısa bir müddet sonra tekrar meydana çıkarak, elindeki kağıdı ihtiyar polise uzattı.

- «Donald ne söylediğinin farkında değil, müfettiş bey. Hususi hayatımı herkese açıklamaktan nefret ederim ama bu durumda maalesef başka çarem kalmadı, Çok kötü kalpliymişsiniz, Donald!»

Müfettiş, kadına bir müddet dik dik baktıktan. sonra, yüksek sesle okumaya başladı:

«**Sevgili İrene!**

Sizi seviyorum. Bu sevginin ne kadar büyük olduğuna sizi inandırabilmek için, yapmıyacağım fedakarlık yoktur. Elimdeki mücevher koleksiyonu halen en büyük servetimi teşkil ediyor. Aşkımın bir delili olarak size şimdiye kadar, Rusların büyük bir düşesinin uzun zaman başını süsleyen meşhur tacı. Kraliçe Christine'in annesine ait olan Kırmızı Broşa ve Çin imparatorunun kızlarından birinin zümrüt teşli yüzüğünü takdim ettim. Bundan başka yine uzun senelerden beri koleksiyonuma dahil olan diğer bazı kıymetli mücevherleri de benden hediye olarak aldınız. Fakat bütün bunları dünyanın en güzel kadınına isteyerek verdim.

Benimle evlenmeyi kabul eder misiniz?» Donald.

Küçük Jo Temple baştan aşağı bir ürperti geçirdikten sonra, boşuk bir sesle sordu:

- «Bu harika eserin yazılış tarihi nedir acaba?»

- «Zavallı yavrum» diye kıkırdadı, trene. «Sizi. gayet iyi anlıyorum! Tahmin edeceğiniz gibi, Donald bu mektubu bana sizinle tanışmadan önce yazmıştı. Fakat sizi görünce ... »

Acıklı bir tavır takınarak, şabane omuzlarını silktilti:

- «Bu ikimizin arasında bir savaştı ve ben mağlup oldum! Fakat emin olun, size karşı bir düşmanlığım yok. Eğer düşmanlığım olsaydı, nişanlanmanız şerefine parti verir miydiniz hiç?»

- «Romeo'nun ilanı aşkına taş çıkartan bu mektubu benim de gözüm pek tutmadı» diye alaylı bir tavırla konuştu müfettiş. «Dünyanın en aptal insanı bile, bunun bir aşk mektubu olmadığını hemen anlar. Koskoca açık artırma ile satış kataloğundaki, iki ufacık damlaya benziyor. Kanaatiince bu oyun önceden hazırlanmış. ve göreceksiniz elimdeki bütün imkanları kullanmam icab etse dahi, ikinize de bütün hakikati itiraf ettirmeye muvaffak olacağım. Söyleyin bakalım, Kirk, bu kadın bahis konusu mektubu size yazdıkten, ne gibi bir tehditle elinizi kolunuzu bağlamıştı?»

- «Ben mi yazdırmışım?» diye atıldı İrene. «Bu oyun artık fazla sürdü. Donald, rica ederim, hakikati derhal açıklayın!»

Ayağını yere vurdu.

-«Haydi konuşun, Donald.»

Kirk ayağa kalktı ve ilk defa olarak kadının yüzüne baktı. Sonra müfettiş Queen'e doğru döndü:

- «Hakikaten bu komedi uzun sürdü artık.» diye mırıldandı, boşuk bir sesle.«Madem artık foyamız meydana çıktı, itiraf etmekten başka çare yok.»

Nefes almak için sustu ve bu arada güzel İngiliz'i gözden kaçırmayan Ellery, kadının bakışlarında garip bir ışığın yanıp söndüğünü gördü.

- «Miss Llewes yahut Swell'e bu mektubu ben yazdım ve mücevherleri de ona ben verdim. Geçmiş hakkında en ufak bir malumatım dahi yoktu. Zaten bu mesele artık beni hiç alakadar etmiyor. Tamamen şahsi bir mesele olduğu ve tahkikatını yaptığınız cinayetle hiç bir ilgisi bulunmadığı halde, neden bu kadar üzerinde duruyorsunuz anlamıyorum.»

- «Donald» diye yalvarı gibi konuştu Jo, «ona hakileaten evlenme teklif ettiniz mi?»

İrene alaylı ve muzaffer bir tavırla gülümsedi:

- «Üzümnenize hiç de lüzum yok, şekerim. Bunun ne ehemmiyeti olabilir? Ben korkunç bir kadın değilim ki. Geçici bir aşk diye düşünün. O kadar, değil mi, Donald? Ve sonra kendisi şimdi tamamen size ait. Biraz ileri görüşlü olmanız lazım.»

- «İyi yürekli kahraman» diye homurdandı Ellery «İnsanın ağlayası geliyor.»

- «Donald ! Bütün bu kadının söylediklerinin doğru olduğunu kabul ediyor mısınız?»

- «Evet, ediyorum. Hey Allahım! Beni böyle daha ne kadar sıkıştıracaksınız? Kanaatimce mesele hallolmuştur. Yalnız sizden bütün istediğim bu meselenin aramızda kalmasıdır. Şimdi artık tamam, her şey anlaşıldı. Beni hiçbir zaman rahat bırakmayacak mısınız?»

- «Pekala!» diye gürledi müfettiş. «Ya mücevherler?»

- «Onları hediye ettiğimi söyledim ya.»

Jo giderek, kendisinden en aşağı bir baş daha yüksek olan İngiliz kadınının önünde dikildi.

- «İğrenç bir insansınız» diye konuşmaya başladı. «Donald bunu önceden farketmemiş olsa dahi. .. »

Aniden geriye dönerek, bakışlarını Donald'ın dehşet içindeki yüzüne dikti.

- «Don, bütün bu saçma hikayenin bir kelimesine bile inanmadığımı gayet iyi biliyorsunuz... Sizi gayet iyi tanırım, sevgilim. Şimdiye kadar kötü bir şey yapmış olamazsınız. Oh, tabii bu düşük kadınla aranızda geçen maceradan bahsetmiyorum. Hiç mühim değil bu. Biraz acı çekmeme sebep olmakla beraber, ikinci derecede ka1ıyor Neden, Donald? Bu kadın size ne yaptı? Hiç olmazsa bana söyleyebilirsiniz!»

Kirk, boğuk bir sesle cevap verdi:

- «Jo, beni olduğum gibi kabul etmelisiniz.»

- «Sabrımı takdir etmek lazım» diye atıldı trene. «Benim yerimde başka bir kadın olsaydı çoktan hadise çıkarırdı. Size gelince Jo Temple: hakaretlerinizi unutmak ve size esaslı bir nasihat vermek istiyorum. Sizden daha tecrübeli olduğumu kabul etmelisiniz. O halde aptalca hareketlerde bulunmanıza lüzum yok. Donald Kirk çok nazik bir genç ve siz de onu elinizde tutuyorsunuz. Size gelince müfettiş bey; köpeklerinizi toplayın ve beni rahat bırakın. öyle ikide birde rahatsız edilmekten hiç hoşlanmam.. Aksi takdirde bu yaşanması imkansız hale gelen memleketten gitmek mecburiyetinde kalacağım.»

- «Ah, gözüm!» diye homurdandı müfettiş. «Benim iznim olmadan bir yere ayrılamazsın. Ve başına bela olmaya kalkışırsan seni derhal tevkif ederim. Şüpheli şahıs, tahkikat sonuna kadar hapis kararı, istenmeyen yabancı, sahte hüviyet kullanmaktan nezarete alınma. Görüyorsun ya, tercih hakkı bana ait. Sana olduğun yerde kalmam ve uslu durmanı tavsiye ederim, Sewell. Beni kolay kolay atlatacağın sanma.»

Sonra nişanlılara doğru dönerek ilave etti:

- «Size gelince Kirk; bu bir kaç gün içinde, burnunuzu soktuğunuz hadiselerdeki bazı hususları bize açıklamak istemeyişinize çok pişman olacaksınız. Tahminime göre bu kadın sizi sıkıştırmış, hem de fena halde sıkıştırmış. Fakat madem ki... Neyse, haydi bakalım. gidelim.»

- «Marcella Kirk'i sorguya çekmiyecek miydin?» diye Ellery babasına sordu. «Hani aniden filolojiye merak sarması hususunda.»

Fakat Kirk'in gösterdiği tepki hepsini şaşkına çevirdi. Genç adamın rengi morarmış, gözleri açılmış ve deli gibi haykırmaya başlamıştı:

- «Marcella'ya dokunmayın! Marcella'yı rahat bırakın! Bütün bu işlere onu karıştırmayın!»

- «Hele, hele» diye mırıldandı ihtiyar müfettiş yeniden alakalanarak. «Kirk ailesinin bütün sırlarını yavaş yavaş öğrendiğimi sanıyordum, ama yanıldığım anlaşılıyor. Thomas, haydi Marcella Kirk'le profesörü buraya getir bakalım.»

Donald, birden bir roket gibi kapıya doğru atıldı ve şaşırان Velie'yi kenara iterek, kararlı bir tavırla kapının önünde durdu. Bütün vücudu baştan aşağı titriyordu.

- «Hayır! Bunu yapamazsınız! Queen! Onlara mani ol !»

Velie, ağzından kemiği alınmış bir köpek gibi homurdanmaya başladı:

- «Dur bakalım, seni ne hale sokacağım, serseri herif !»

- «Sakin ol, Velie!» diye bağırdı Ellery. «Bir dakika! Kirk, bütün bu sahneyi yaratmaya ne lüzum var? Kimse senin kardeşini hırpalamak istemiyor. Sadece bir hususu aydınlatmak için onunla görüşmemiz lazım. Seni temin ederim ki, hepsi bu kadar.»

Sonra Kirk'e doğru yaklaşarak elini genç adamın titreyen omuzuna koydu:

- «Şimdi nişanlını da yamna al ve kendi dairene çık, dostum. Sinirlerinin yatışmaya ihtiyacı var. Bir bardak içki iç ve dinlen..»

- «Queen, Allah aşkına, herhalde. .. »

- «Hayır, hayır, sen merak etme» diye mırıldandı Ellery.

Sonra Jo'nun bulunduğu tarafa doğru bir göz attı. Genç kız ise içini çekti ve nişanlısıyla alçak sesle konuşmaya başladı. Velie, suratını buruşturarak onlara kapıyı açmıştı. Ve salondaki misafirlerin meraklı bakışları altında dışarıya çıktılar.

- «Haydi bakalım, sen de yürü, trene!» diye emretti müfettiş.

Güzel kadın omuzlarını silkerek, nişanlıları takip etti. Başını dik tutmakla beraber, Ellery onun halinde bir yeniliğin farkına varmıştı. Sanki her an arkasından saldırmalarını bekliyormuş gibi, temkinli bir şekilde yürüyordu.

- «Şu oğlanın neyi saklamaya çalıştığını bilmek isterdim» dedi müfettiş.

- «Kimin?» diye sordu Ellery. «Ah, Kirk! Ben ... yavaş yavaş öğrendiğimi sanıyordum, ama yanlışım anlaşılıyor. Thomas, haydi Marcella Kirk'le protesörü buraya getir bakalım.» yavaş yavaş anlamaya başlıyorum galiba. Henüz pek emin değilim, fakat

Cebinden bir sigara çıkardıktan sonra, ilave etti:

- «İşte geldiler!»

Müfettiş iki kişi istemişti, fakat onlar üç kişiydiler. Velie hiddetinden köpürüyordu.

- «Şu Macgowan'dan kurtulmanın da imkanı yok!» diye kükredi. «Onu dışarı atmama müsaade eder misiniz?»

- «Zannedirim bu pek kolay olmayacak, Velie» diye mırıldandı Ellery, İskoçyalının geniş omuzlarına doğru bir göz atarak.

- «Canı burada kalmak istiyorsa, kalsın» dedi Richard.Oueen. «Bu kendisini alakadar eder. Şimdi söyleyin bakalım, küçüğüm., .»

Babasının sağında nişanlısının solunda duran Marcella Kirk'in her zamankinden daha ince ve daha nazik bir hali vardı. Nefesini tutuyormuş gibiydi. Profesör de ilk defa olarak homurdanmıyordu. Sadece gözlerinde sinsi bir ışık parlamaktaydı.

- «Biraz yavaş olun, müfettiş bey» diye ihtar etti Macgowan. «Nişanlım duygulu bir kızdır. Amerikan polisinin kabalığına her zaman boyun eğmem. Namuslu ve saygı değer kimselerden meydana gelmiş olan buradaki topluluğun huzurunu kaçırmaz için, ortada ne gibi bir sebebin bulunduğunu öğrenebilir miyim?»

- «Size bir şey sormadım, Macgowan.»

- «Donald'a ne yaptınız?» diye bir kecininkini andıran titrek sesiyle sordu profesör.

- «Zavalı Donald» diye mırıldandı Marcella, «sanki ... »

- «Şimdilik sualleri ben soracağım» diye onun lafını kesti müfettiş. «Profesör, o gün kitaplarınız çalındı diye sızlanıyordunuz. Tamam mı? Sonra bütün kitaplarınızı size iade ettiler. Bu da tamam mı?»

- «Evet zaten bunu size o zaman da söyledim. Tahkikattan vazgeçmenizi rica ettim. Kitaplarım geri, geldi. Mühim olan da bu.»

Yetmişlik ihtiyar devamlı bir şekilde, yanında. duran kızının kolunu oksuyordu. Sonra titreyen sesiyle ilave etti:

- «Ne oluyor? Hırsızın kim olduğunu tespit mi ettiniz?»

- «Hem de nasıl!»

Marcella derin derin içini çekti. Dudak boyası, soluk yüzünde tıpkı bir kan lekesi gibi duruyordu.

Macgowan, herhangi bir şey sormak için ağzını açtı, sonra nişanlısına baktı ve hemen arkasından kayınpederinin yüzündeki ifadeyi de görünce, sapsarı oldu ve Marcella'yı kendine doğru çekerek, göğsünde sıktı.

- «Müsaade eder misiniz?» diye konuşmaya katıldı Ellery.

Üç çift korkulu göz aniden ona doğru dönmüştü.

- «Makul birer insan olarak konuşmaya gayret edelim» diye ilave etti, Ellery. «Miss Kirk, her şeyden evvel size olan hürmet ve takdir hislerimi belirtmek isterim.»

Genç kız, bir an için sanandı ve gözlerini kapadı.

- «Bu da ne demek oluyor şimdi?» diye haykırdı Maegowan,

- «Nişanlınız hem adil, hem de cesur bir kız.

Onun bu işi yapmasının sebebini gayet iyi anlıyorum. Cinayetdeki bazı hususların (ters) oluşu üzerinde çok ısrar etmiştim. Bu onun aklına bir fikir getirdi. Sonra babasının durmadan ibranice kitaplar okuduğunu gördü. Evet, siz, profesör. Hani şu ters basılma hususiyeti olan kitaplardan bahsediyorum. Böylece ... »

- «Onları çaldım» diye itiraf etti, Marcella hıçkırarak. «Oh! O kadar korkuyordum ki!»

Profesörün yüzündeki ifade birden değişiverdi. Tekerlekli koltuğunun üzerinde dikilerek, kızına sarıldı ve son derece tatlı bir sesle mırıldandı:

- «Marcella yavrum ... »

- «Bununla beraber, babanızın kütüphanesinde pek çok bulunan Çince kitapların da ters basılmış olduklarını tamamen unutmuşunuz. Değil mi»

- «Çince kitapların mı?» diye kekeleydi genç kız, gözlerini hayretle açarak.

- «Tahminim doğruymuş. Baba, bu meseleyi burada kapatalım. Kabahat tamamen benim. Miss Kirk, devamlı olarak (ters) hususlardan bahsetmemin tesiri altında kaldı. Mesele tamamen anlaşmıştır. En iyisi bütün bunları unutmak.»

- «Fakat ibrance halcıkaten ters yazılır ve ... »
- «Ne yazık!» diyerek içini çekti Ellery. «Hakikaten çok yazık! Ve böylece anlaşılacağı gibi.,»

Genç nişanlılara doğru dönerek, gülümsedi:

- «Haydi, şimdi gidin ve bir daha da böyle işlere karışmayın.»
- «Pekala» diye homurdandı müfettiş. «Thomas, müsaade et de gitsinler.»

Velie itaat etti ve üçlü grup dışarı çıktı. Macgowan gözlerindeki ifadeyi, uzun kirpiklerinin arasında saklamaya çalışıyordu.

- «Madem ki bir kere başladık, başka bir hususu daha aydınlığa kavuşturalım bari» dedi ihtiyar müfettiş.
- «Daha ne kaldı geriye?» diye sordu Ellery.
- «Şu Felix Berne denen serseriyle de konuşmak istiyorum ... Thomas, onu buraya gönder. Kolundaki yabancı kılıklı karıyı da beraber. Eğer aldanmıyorsam bu heriften bir şeyler öğrenebileceğiz.»
- «(Bir şeyler) demekle neyi kastediyorsun?»
- «Maalesef ben de bilmiyorum» diye itiraf etti müfettiş.

Berne tamamen sarhoştü. Ve yanındaki kız da çok korkuyordu. Güzel göğüslerini genç kitapçının koluna dayamış ve iri siyah gözlerini kocaman kocaman açmıştı. Endişeli haline rağmen son derece canlı bir kadın olduğu anlaşılıyordu.

- «İşte geldik» diye dudağını bükerek ve her zamanki alaylı haliyle konuştu Berne. «Bu akşamki işkence programı nasıl ? Sopa ve sjambokla dayak mı yiyeceğiz, yahut tırnaklarımızı mı sökeceksiniz, yoksa vücudumuz kızgın demirle mi dağlanacak?»

- «Merhaba Berne» diye mırıldandı Ellery. «İnsanın bilgisinin artmasına dedektiflik kadar yardım eden başka bir meslek daha yoktur. O kadar kültürlü kimselere rastlanır ki. Sjambok mu demistiniz? Afrika llsanına benziyor. Bu kelimenin ne manaya geldiğini bize açıklar mısınız?»

- «Gergedan derisinden yapılmış bir kırbaç adıdır» diye izah etti Berne, sarhoşlara mahsus tavırlarla. «Ve eğer Afrika'da karşılaşmış olsaydık, size bu kırbaçla bir gösteri yapmak isterdim, Queen. Sizdenzerre kadar hoşlarımiyorum. Uzun zamandır hiç kimseden bu derece nefret etmemiştim. Haydi bakalım gösterin kendinizi. Siz de öyle, ihtiyar iblis; dilinizin altındaki baklayı çabuk çıkarın. Deli saçması sorularınıza cevap vermekten başka yapacak işlerim var bu gece.»

-«Bir kelime daha söylersem» diye kükredi müfettiş. «terbiye hususunda aklını başına getirmesi için Velie'ye talimat vereceğim. Ondan sonra, da o pis suratının ne hale geleceğini düşünmek bile istemem.»
Sonra Berne'in yanındaki kadına döndü:

- «Siz söyleyin bakalım: Adınız nedir?»

Güzel kadın ise, genç editöre daha çok sokularak, çocuksu bir tavırla onun yüzüne baktı.

- «İhtiyara cevap verebilirsin, cara mia, Btçimsiz suratına rağmen, tehlikeli değildir.»

- «Adım Lucrezia Rizzo.»

İngilizceyi tam bir italyan aksanıyla konuşuyordu.

- «Peki nereden geliyorsunuz?»
- «İtalya'dan. Firenze'de otururum.»

- «Ploransa» diye mırıldandı Ellery. «İlk defa olarak Boticelli'nin o unutulmaz kadınları yaratırken ilhamını nereden alınış olduğunu anlıyorum. Çok güzelsiniz, madonna ve bir güzellikler şehrinde geliyorsunuz.»

Genç kadın Ellery'yi hiç de endişe okunmayan. uzun bir bakışla süzdü, Fakat hiç sesini çıkarmayarak, yanındaki adamın koluna asılmakta devam etti.

- «Kaybedecek vaktim yok» dedi müfettiş. «Ne zamandan beri New York'ta bulunuyorsunuz. signora?»
Güzel İtalyan, cevap vermeden önce arkadaşına baktı:

- «Aşağı yukarı bir haftadır .

- «Bunun ne alakası var şimdi? Cinayet suçunu, signorina Rizzo'ya mı yüklemeyi düşünüyorsunuz yoksa? Signorina diyorum, çünkü Miss Rizzo henüz evlenmemiştir.»

- «İster evlenmiş olsun, ister olmasın; benim iğrenmek istediğim cinayetin işlendiği gün, 60 ncı Doğu .caddesindeki garsoniyerinizde ne yaptığıdır?»

- «Ah! İşte tamam! Nihayet konuya girebildik.

Böylece cinayet masası, ahlak zabıtasının işini de üzerine almış oluyor. Ne yaptığını zannediyorsunuz yani? Herhalde şüphelenmiş olacaksınız, çünkü aksi takdirde bunu bana sormazdınız. İşte polisin bir saçmalığı daha: cevabını bildiği halde sual sormak. Herhalde yaptığımı inkar edeceğimi sanmıyorsunuzdur?»
Müfettişin yüzü kızarmıştı. öfkeli bakışlarını Berne'e dikti:

- «O gün yaptığınız her say beni alakadar ediyor, Berne. Ve yanınızdaki kadına güvenerek beni atlatacağınızı zannetmeyin. Beraberce Mauretauia gemisiyle buraya geldiğinizi biliyorum. New York'a ayak basar basmaz, onu taksiyle evinize götürdüğünüzden de haberim var. Fakat bütün bunlar öğleden evvel oldu. Kirk'in şerefine verdiği ziyafete epey geç kaldığınızı da göz önünde tutarsak. günün geri kalan kısmında ne işle meşgul olduğunuzu bilmek istiyorum.»

Berne'nin kıpkırmızı göz kapaklarının çevrelediği cam gibi gözlerinin insanı büyüleyen bir hali vardı.

- «Ne yapmış olduğuma dair en ufak bir fikriniz dahi yok, değil mi müfettiş bey? Yoksa bunu bana sormazdınız. Demek ki, kadınlarımızın, evimizin, namusumuzun koruyucusu olan siz, o gün ne işle meşgul olduğuma dair en ufak bir fikre sahip değilsiniz... hatta şüphelenmiyorsunuz dahi... Fakat belki de şüpheleniyorsunuzdur, sayın koruyucumuz. Yalnız bu memlekette birtakım kanunlar vardır ki, polisin herhangi bir insanı sıkıştırmadan önce bazı deliller elde etmesi gerektiğini öne sürer ... Ve elinde delil olmadan sayın koruyucumuz hiç bir şey yapamaz ... »

Bu sözleri takip eden sessizlikten, sarhoş bir adamdan başka kim olsa korkardı. Ellery'nin gözleri, babasının sıklıkla inip kalkan göğsüne, sonra da Velie'nin sıkılı yumruklarına takıldı. Her an için bir arbedenin kopması. .. Fakat kısa bir müddet sonra hava yumuşadı ve müfettiş hemen hemen tabii bir sesle sordu:

- «O gün bütün öğleden soNrayı garsoniyerinizde bu kadınla beraber mi geçirdiğinizi iddia, ediyorsunuz?»

- «Bir erkeğin eline böylesine bir kral parçası düşerse öğleden sonrasını nasıl geçirir?»

- «Ben de size bunu soruyorum ya.»

- «Evet. Evdeydim. Gayet güzel vakit geçirdim. Büyük işkence ustası programını bitirdi mi? Şahane Lucrezia'yı götürebilir miyim? Çünkü biraz daha burada kalırsak. ev sahibine karşı terbiyesizlik etmiş oluruz.»

-«Defolun!» diye emretti Queen. «O pis suratınız biçime getirmeye karar vermeden önce defolun!»

- «Bravo!» diye alaylı tavırla konuştu Berne. «Gel sevgilim, bu adamlar bizim kıymetimizi bilmiyorlar.»

Güzel İtalyan kadını bütün bu konuşmalardan hiç bir şey anlamamıştı. Berne'e bakarken, gözlerinde büyük bir hayranlık ve şaşkınlık ifadesi okunuyordu. Genç kitapçı onu kolundan tutarak, kapıya doğru götürdü.

- «Ama, Felicio» diye konuşmaya başladı Miss Rizzo. «Bütün bunlar ...

- «Beni İtalyanlaştırmaya çalışma, sevgilim. Sadece Felix de, yeter.»

Odanın kapısı çiftin arkasından kapandıktan sonra, üç adam da derin bir sessizliğe gömüldüler. Müfettiş, yüzü taç gibi hareketsiz, kapının bulunduğu tarafa doğru bakıyordu. Velie ise, yarıştan yeni çıkmış bir maratoncu gibi solumaktaydı.

- «Aldırma baba» diye mırıldandı Ellery. «O sarhoş herifin söylediklerine kızmak lüzumsuz. Zaten onun bu işle bir alakası olduğunu hiç zannetmiyorum .. Baba, rica ederim, surat aşmaktan vazgeç..»

-«Meslek hayatımda ikinci defadır bir adamı öldüresiye dövmek arzusunu duyuyorum. İlk defa olarak, bundan yirmi sene önce, öz kızını kirleten o namussuzun karşısında da aynı arzuyu hissetmiştim. Fakat onun hiç olmazsa delilik mazereti vardı.»

Velie de kendi kendine homurdanıyordu, ama söyledikleri pek dinlenecek cinsten şeyler değildi. Ellery babasının kolunu tuttu.

-«Senden bir ricam var.»

- «Neymiş bakalım?»

- «Sewell'i Emniyet Müdürlüğüne çekmek için bir bahane uydur. Hizmetçi kadını da evden uzaklaştır.»

- «Neden?» diye aniden alakalanarak sordu müfettiş.

-«Aklıma bir fikir geldi de. Bunu yerinde tahkik etmek istiyorum sadece.»

ONÜÇ

Mister Ellery Queen'in hırsızlığı bir güzel sanat haline getirmiş olan Arsene Lupin'e benzer hiç bir tarafı yoktu. Bu yüzden Chancellor'un 21 inci katındaki koridorlardan birinden son süratle geçerken, sağa sola kaçamak nazarlar atfetmekten kendini alamıyordu. Görünürlerde kimsecikler yoktu. Ellery maymuncukla trene Llewes'in dairesinin kapısını açarken, kalın padesüsünün altında heyecanla titrediğini hissetti. Madeni bir tıkırtı duyuldu. Ve kapı açıldı.

Antrede mutlak bir karanlık hüküm sürüyordu. Genç adam olduğu yerde kalarak, dikkatle kulak kabarttı. Hiç bir ses duyulmamaktaydı.

Acemice davranışlarından dolayı kendi kendine küfretti. Sonra elektrik anahtarının nerede olabileceğini düşündü. Eliyle duvarı bir kaç kere yokladıktan sonra onu buldu. Gayet kısa bir müddet ışığı yakarak, bulunduğu yeri tespit etti ve nihayet babasıyla beraber Kirk'i sorguya çektikleri küçük salona doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Bu arada bir sandalyeye çarptı, düşmemek için elleriyle kendine bir mesned ararken başka bir sandalyeyi devirdi ve ancak sokakta yanıp sönen bir neon ışığının sayesinde yatak odasını bulabildi.

Odanın kapısı aralıktı. Ellery başını içeriye uzatarak, etrafı dinledi. Hiçbir şey duyulmadığına kanı olunca, odaya girerek, kapıyı arkasından kapattı.

- «Pek de fena değil» diye mırıldandı kendi kendine gülümseyerek. «Belki de hırsızlığa karşı büyük bir kabiliyetim vardı da, şimdiye kadar bunun farkına varmadım. Şu Allahın cezası anahtar da nerede acaba?»

Sonra yanıp sönen neon ışığından faydalanarak ilerlemekte devam etti.

- «Hah! İşte buldum!» dedi yüksek sesle.

Tam ışığı yakmak üzere elini anahtara doğru uzatmıştı ki, birden hareketsiz kalarak olduğu yere sindi. Sırtından buz gibi bir ürpertinin geçtiğini duydu. Aklına bin bir türlü ihtimal geliyordu. Nefes alıp vermekten korkmaktaydı.

Birisi sokak kapısını açmıştı. Bundan tamamen emindi. Madeni tıkırtıyı tanımıştı çünkü.

Ellery, aniden bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Hemen harekete geçerek odanın bir köşesinde duran Japon paravanasına doğru iki büklüm ilerledi ve onun arkasına gizlendi. .

Kısa bir müddet sonra yatak odasının kapısı açıldı. Birisi içeriye girdi. Kapı tekrar kapandı. Sonra meçhul şahıs derin derin içini çekti.

Ellery ise paravananın aralığından yeni geleni görmeye çalışıyordu. önce burnuna hafif bir parfüm kokusu çarptı. Fakat sonradan odaya girdiği zaman da aynı kokuyu duyduğunu hatırladı. İrene'in parfümüydü bu. Şimdi gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Paravananın aralığından en aşağı kendisi kadar heyecanlı bir adamın gölgesini farketmişti. Yeni gelen ani ve acemice hareketlerle odanın içinde dolaşıyordu. Birden, tuvalet masasına doğru atılarak, telaşla çekmeceleri karıştırmaya başladı. Çıkan gürültüye pek aldırmadığı anlaşılıyordu.

Ellery, paravananın arkasından çıkarak sessizce ilerledi. Yerdeki kalın halı, diğer ziyaretçiye belli etmeden kapının yanına kadar gidebilmesini sağlamıştı. Sonra aniden elektriği yakarak, sakın bir sesle konuştu:

- «Merhaba!»

Meçhul şahıs, büyük bir şaşkınlığa uğrayarak, aniden geriye döndü. Paltosunun yakası düşmüş, yüzü: tamamen meydana çıkmıştı.

Bu adam Donald Kirk'ti.

İki genç adam hayretle birbirlerine bakakaldılar. İlk önce kendini toparlayan Ellery oldu ve bir heykele benzeyen genç kitapçıya doğru yaklaştı.

- «Tesadüfe bak, nasıl karşılaştık! Fakat sen de her yerde insanın karşısına çıkıyorsun, dostum! Gece yarısı ne işin var buralarda?» .

Donald, beyaz kadifeden bir koltuğa çökerek, titreyen parmaklarıyla bir sigara yaktı.

- «İşte nihayet suç üstü yakalandım» diye mırıldandı. «Hem de senin tarafından!»

- «Ne yapalım, alın yazısı» dedi Ellery. «Ve emin ol senin lehinde bir alinyazısı bu. Çünkü burada başka bir kimseyle karşılaşırsaydın, önce ateş eder, sonra izahat isterdi senden. Ben ise şiddet taraftarı değilimdir, dolayısıyla silah taşımam. Söyle bakalım, Kirk, gecenin bu saatinde hanımların dairelerine gizlice girme adetin. olduğunu bilmiyordum. Bu şekilde devam edersen, başın belaya girebilir.»

Ellery, kendine bir sezlong seçerek, rahatça oturduktan sonra bir sigara yaktı. Her iki genç adam da birbirlerini gözden kaçırmadan bir müddet sessizce sigaralarını içtiler.

- «Ben de uzun bir zamandan beri uykusuzluktan şikayetçiyim» dedi nihayet Ellery. «Sen hangi ilacı kullanıyorsun? »

- «Alay et bakalım» diyerek içini çekti Kirk. «Ağzına ne gelirse söylemekte serbestsin.»

- «Canın gevezelik etmek istiyor mu?»

- «Hayır. Belki şaşıracaksın ama, canım bunu hiç istemiyor.»

- «Pekala. Belki sen de şaşıracaksın ama, benim aksine canım gevezelik etmek istiyor. Sakin ve lüks bir yerde, iki kültürlü adam başbaşa. Sohbet etmek için bulunmaz bir fırsat. Medeniyet kelimesi senin için hiç bir şey ifade etmiyor mu, dostum?»

- «Sen benimle oyun oynuyorsun, Queen. Aynı kedinin fareyle oynadığı gibi. Aslında ne istediğini bana açıkça söyler misin?»

- «Ben de sana şimdi aynı şeyi soracaktım.»

- «Anlamadım?»

- «O halde daha açık birşekilde izah edeyim: Biraz önce Mis Irene Sewell'in çekmecelerinde ne arıyordun?»

- «Söylemem. İsrar etmen lüzumsuz.»

- «Yazık» dedi Ellery.«Demek ki ikna kabiliyetimi tamamen kaybetmişim.»

Sonra hiç sesini çıkarmadan, sigarasını içmekte devam etti.

- «Gayet tabii» diye mırıldandı Donald. gözlerini haliya dikerek, «Beni polise teslim edeceksin.»

- «Ben mi?» diye bağırdı Ellery, sahte olmayan bir hayretle. «Ne hakla? Ne sıfatla? Böyle bir şeyi yapmaya selahiyetim yok ki.»

- «Hay Allah, çok iyisin!»

Genç adam epey rahatlamışa benziyordu.

- «Sana nasıl teşekkür etmeliyim, dostum?»

- «Bunu sen de gayet iyi biliyorsun.»

- «Oh!»

Kirk yeniden sarararak. koltuğuna çöktü.

- «Beni dinle, aptalların şahı» diye hornurdandı Ellery, sigarasının izmaritini pencereden dışarı savururken. «Zaten bildiklerini kendine saklamakla yeteri kadar başın belaya girdi. üstelik son derece kötü yalan söylüyorsun. Ayrıca suç işleyecek kabiliyette bir insan da değilsin. Bütün bunlardan başka, hadisenin başlangıcından beri bana itimat etmemekle büyük bir hata işlediğinin hala farkına varmadın.»

- «Bilakis. Bunun farkındayım;»

- «O halde bundan sonra makul bir insan gibi hareket edecek misin? Bana her şeyi anlatacak mısın?»

- «Hayır.»

Kirk, ayağa kalkarak odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bu haliyle yabani bir hayvana benziyordu.

- «Söyleyemem» diye itiraf eti. «Bu benim ... benim sırrım değil.»

- «Çekinmene sebep buysa, mesele yok! çünkü ben bunun çoktan beri farkındayım, dostum!»

Birden olduğu yerde taş kesilen editör büyük bir ümitsizlikle kekeleydi:

- «Biliyor musunuz ... Biliyor musunuz?»

- «Ne iyi haber! Eğer sakladığın sır buysa, bunu bana daha önceden açıklayabilirdin. Dinle, dostum; hiç bir erkek sevdiği kadının önünde küçük düşmek istemez. Tabii başka bir kimseyi mutlaka koruması icab etmiyorsa ... Ve senin de kardeşin Marcella'yı koruduğunu anlamamak için aptal olmak lazım.»

- «,Queen! Dinle ... Oh, Allahım!»

- «Mareella'yı koruyorsun değil mi? peki o bunun farkında mı bari?»

- «Hayır.»

- «Tahmin etmiştim zaten. Pırıl pırıl parlayan kalkanı koluna geçirerek atılıyorsun, Kirk. Tıpkı beyaz atının üzerindeki İvanhoe, yahut Yuvarlak Masa şövalyeleri gibi. Bunlar genç kızların rüyalarında gördükleri Kahramanlardır. Ve Jo da bir istisna teşkil etmez ... Hayır, dostum, hayır, kızmana lüzum yok, şu anda gayet ciddiyim. Seni takdir de ediyorum. Hala fikrini değiştirmedin mi?»

Donald, sanki dizginleri çekilen ,bir at gibi durmadan başını sallıyordu.

-Halbuki cinayetin işlendiği gün bana bazı şeyler söylemek istiyordun. Sonra cesedi bulduk ve senin de ağzın bir daha açılmamak üzere kapandı. O gün benim yardımına ihtiyacın vardı değil mi ?

-«Evet, ama... Sana şu Llewes'den yani Sewell'den bahsetmek istiyordum ... »

-«Ah!» diye atıldı Ellery. «Yani güzel trenenin kardeşine ait sırla hiç bir ilgisi bulunmadığı manasına mı geliyor bu?»

- «Böyle birşey söylemedim ... Oh, Ellery! Lütfen bana daha fazla sual sorma. sana her şeyi anlatmanı imkansız. »

Ellery ayağa kalkarak pencerenin yanına gitti ve bir müddet şehrin yanıp sönen ışıklarını seyrettikten sonra, biraz evvelkinden başka bir ses tonuyla konuştu.

- «Irene gelip de alarm vermeden bugünkü konuşmamızı başka bir güne tehir etsek nasıl olur?»
- «Gayet tabii» diye tasdik etti Kirk bitkin bir tavırla.

Ellery, kapıyı açarak arkadaşının dışarıya çıkmasını bekledi ve sonra elektriği söndürdü, El yordamıyla yavaş yavaş ilerleyerek koridora çıktılar.

Kirk belli belirsiz bir homurdanmayla iyi geceler diledikten sonra, omuzları düşük, ayaklarını sürüye sürüye oradan uzaklaştı.

Ellery, bir müddet gözleriyle onu takip etti ve .sonra koridorda kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için aniden geriye döndü. Bir şey... Yahut da birisini gördüğüne dair bir his vardı içinde. Fakat hayır, ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Bununla beraber ... Ellery, yeniden harekete geçmeden evvel, beş dakika kadar beklemeyi uygun gördü. Bu zaman zarfında da kimse meydana çıkmadı. Kimse, bir ölüm sessizliğinin hüküm sürdüğü koridorun ucunda belirmedi.

Bundan sonra Ellery gayet kararlı bir hareketle maymuncuğunu cebinden çıkararak kapıyı açtı ve yeniden Irene Llewes adındaki maceracı kadının dairesine girdi,

Karanlık ve yalnızlık onu yatıştırmaya kafi gelmemişti. Birisini gördüğünden emindi. Irene Llewes'in dairesinden Donald'la beraber çıkarılarken birisinin onları gözetlediğini görür gibi olmuştu. Ve vücudunun inceliği göz önünde tutulacak olursa, bu kimsenin Jo Temple'den başkası olmasına da imkan yoktu.

ONDÖRT

Artık Llewes adı altında tanınmayan Miss Irene Sewell sabahın saat ikisinde büyük bir telaşla dairesine döndü. Dudaklarının arasından hafif bir vals mırıldanıyor ve uzun bir müddet sorguya çekilmiş olduğu halde pek yorulmuşa da benzemiyordu. Elinde kahverengi kağıda sarılmış bir paket tutmaktaydı.

- Lucy!' diye seslendi neşeli bir tavırla.

Hiç kimsenin. cevap vermediğini görünce, üzerindeki vizon mantoyu çıkarıp halının üzerine bırakarak büyük salona girdi. Bir yandan hala. aynı valsi mırıldanırken, bir yandan da ışıkları yakarak şahane kahverengi gözleriyle etrafına bir göz attı. Aniden duraladı. Mırıldanması derhal kesilmişti. Altıncı hissi ona burada bazı şeylerin döndüğünü söylüyordu. Ne olduğunu bilmiyordu, fakat ..Gözlerinde bir ışık parladı. ve derhal yatak odasına doğru atılarak, sert bir hareketle kapıyı açtı.

Mister Ellery Queen,beyaz kadife koltuğa rahatça oturmuş ve bacak bacak üstüne atmıştı. Yanındaki küçük sehpanın üzerinde duran sigara tablası izmaritlerle doluydu.

- «Mister Queen! Bu da ne demek?»

-Esaslı bir meskene tecavüz, Miss Llewes» dedi genç adam ayağa kalkarak.Bize anlattıklarınız pek akla yakın şeyler değildi. Sahte beyanlardan sakınmak lazım.»

- «Size sabahın ikisinde yatak adamda ne .aradığınızı sordum?»

-«Zannediyor musunuz ki, günün normal bir saatinde gelseydim, beni daha iyi karşıladınız? Oh, teşekkür ederim »

- Ellery uzun kollarını gererek esnedi.

-«Sizi uzun bir zamandan beri bekliyorum, Miss Llewes. Artık yavaş yavaş babamdan iyice hoşlanmış olduğunuza kanaat getiriyordum.»

Bu laf, ev sahibesinde öyle bir şok tesiri uyardırmıştı ki, genç kadın düşmemek için yanındaki koltuğun arkalığına tutunmak mecburiyetinde kaldı. Bununla beraber elindeki paketi de sıkı sıkıya tutmakta, devam ediyordu.

-O halde bu önceden hazırlanmış bir plandı? Bana mücevherleri iade ettikten sonra durmadan sual sormasının sebebini şimdi anlıyorum ... »

Bir dağınıklık görmek ümidiyle genç kadının bakışları odayı dolaştı ve tuvalet masasının açık çekmecelerini farkedince gözleri kocaman kocaman açıldı.

- «Görüyorum ki onları bulmuşsunuz» dedi acı bir tavırla.

- «Benim için gayet basit oldu. Sizin gibi akıllı bir kadının onları daha iyi bir yere saklayacağı düşünülebilirdi ama madem bu şekli münasip görmüşsünüz ... Zaten aradığımı bulduğum içindir ki, bütün geceyi burada sizi beklemekle geçirdim.»

- Güzel kadın tuvalet masasına doğru birkaç adım attı. Tereddüt ediyordu.

- «Ne yapalım, olan olmuş artık» diye mırıldandı nihayet.

Sonra aynı tereddütlü adımlarla açık çekmecelere doğru yaklaştı. .

- «Tabancanız artık orada değil» diye ihtar etti Ellery. «Bir yere otursanız daha iyi edersiniz.»

Genç kadın hafifçe sararmakla beraber hiçbir şey söylemeyerek şezlonga oturdu. Elleri ise odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı.

- «Artık her şeyi açıkça konuşmanın zamanı geldi, sevgili Irene. Tehlikeli bir oyuna kalkıştınız ve kaybettiniz. Şimdi de ödemeniz lazım.»

- «Benden ne istiyorsunuz?»

- «Malümat. Bazı açıklamalar. Büyük bir şaşkınlığa uğradığımı söylediğim zaman, esaslı bir tepki göstereceğimizi zannediyordum. Fakat belki de hala bir düşündüğünüz vardır.»

Genç kadın arkasına yaslanınca, daracık elbisesi bütün vücut hatlarını meydana çıkardı.

- «Ne söylememi istiyorsunuz? Partiyi kazandınız. Ben ise aptalca hareket ettim. İşte hepsi bu kadar.»

- «Bana garip gelen husus da bu ya. Sizin gibi bir kadın için bu hareketler biraz fazla aptalca. Mektupları nasıl oldu da yatak odasında bıraktınız? Onları neden kasaya koymadınız?»

- «Çünkü bu kasa, hatta dışardaki herhangi bir kasa, aranması ilk akla gelen yer olurdu.

- «Bak: EDGAR. POE. «Çalınan Mektup».Evet. Sonra sizin muhitte silaha çok güvenilir. Siz de tabancanıza güveniyordunuz.»

- «Normal olarak onu daima çantamda taşıyım.»

-«Gayet tabii bu akşam Emniyet Müdürlüğüze giderken, tabancanızı yanınıza alamadınız. Belki de hakkınızda yanıldım. Şimdi artık sizden müsaade isteyeyim çünkü çok geç oldu. Sizinle başbaşa bulunmaktan büyük bir zevk duyduğum muhakkak, fakat yatağımı çok özlediğim de bir hakikat. Adınızı neden Llewes olarak değiştirdiniz?»

- «Llewes adının kulağa daha hoş geldiğini düşündüm.»

- «Llewes adının Sewell'in ters yazılmış şekli olduğunun farkında mıyınız?»

- «Gayet tabii, zaten bu şekilde ... »

Genç kadın aniden. bir yay gibi yerinden doğruldu.

- «Mister Queen, ima.. ettiğiniz şey ... Sakın

- «Herhangi bir şey düşünmem veya düşünmemem hiç mühim değil.»

- «Fakat ben senelerdir Llewes adını kullanıyorum. Bunun o hadiseyle ne ilgisi olabilir?»

- «Bilmiyorum. Başka bir konuyu ele alalım .. Mektupları ve resmi belgelerin kopyalarını buldum. Partiyi kaybettiğinize dair size daha fazla izahat vermeyi lüzumsuz görüyorum.»

- «Orası pek belli olmaz» diye mırıldandı genç kadın birden gözleri parlayarak. «Mektupları elinize geçirdiniz ama onların muhteviyatını ben ezbere biliyorum. Ve zannetmem ki, Mister Donald bildiklerimi herkesin önünde anlatmamı arzu etsin.»

- «Görüyorum ki yavaş yavaş açılmaya başlıyorsunuz! Fakat bunda hatalısınız, sevgili Irene. Benim sözüme karşılık siz de gayet kalabalık adli sicille sahip bir kadın olarak bana söz vereceksiniz. Mektupları sizin dairenizde bulduğuma dair şahitlik edebilirim. Ve Kirk de, artık onlara sahip olmadığınızı öğrenince, alevhinzide; şantaj yapmaktan dava açabilir.

- «Oh; hayır» diye Ellery'in sözünü kesti genç kadın ayağa kalkarak, «Asla dava açamaz.»

- «Anlaşılan gittikçe kendinizi toparlıyorsunuz! Sizi aptallıkla itham etmeme imkan var mı? Kanaatinizce mektuplar sizde olsun veya olmasın, Kirk'in asıl istediği şey, sizin susmanız. Öyle mi? Yani mahkemede bütün hikayeyi açıklamanıza mani olamayacağı için, aleyhinzide dava açamayacağından eminsiniz.

- «Sizi son derece akıllı buluyorum, Mister Queen.»

- «Dalkavukluğa lüzum yok. Yalnız şunu söyleyeyim ki, Donald istese de istemese de, polis bu hadise hakkında amme davası açabilir. Bu takdirde Kirk'in kaybedecek bir şeyi kalmaz. Ve sizin aleyhinzide bütün şiddetiyle şahitlik eder. Güzel bir kadının hayatının en güzel senelerini demir parmaklıklar arkasında geçirmesinin çok yazık olacağı kanaatindeyim. Siz ne dersiniz, sevgili Irene?»

- «Peki sizinle ne şekilde anlaşma yapacağız?» diye fıslıladı Irene, genç adama yaklaşıp. «Ben susacağım, siz de bitaraf kalacaksınız, öyle mi?»

-«Tamam» dedi Ellery, güzel kadını hafifçe selamlayarak. «Ben de size aynı teklifte bulunacaktım. Yalnız rica ederim, bana o kadar fazla yaklaşmayın. Hele sabahın bu saatinde erkekler dayanıksız olur.»

- «Yavaş yavaş çok hoşuma gittiğinizin farkında mısınız?»

- «Hey Allahım!» diye bağırdı Ellery, birkaç adım gerileyerek.

-Söyleyin bakalım şimdi; anlaştık mı?»

- «Pekala, anlaştık» diye mırıldandı genç kadın soğuk bir tavırla. «Ne büyük aptalmışım ben!»

- «Fakat muhakkak ki aptalların en güzelsiniz. Zavallı Kirk'in başı dönmüş olmalı. Aklıma gelmişken sorayım; o adamı tanıyorsunuz değil mi?»

- «Hangi adamı?»

- «Oh ... »

İrene yeniden müdafaaya çekilmişti.

-«Hayır, tam manasıyla tanımıyorum.

- «Ama onunla karşılaştınız?»

- «Bir defa. tıraş olmamıştı. Sakal bırakmış gibiydi. Ve son derece sarhoştü. O gün mektupları ondan satın aldım. Bundan sonra sadece birbirimize yazarak haberleştik.»

- «Anlıyorum. Miss Llewes, o gün cesedin yüzünü gördünüz. Düşünün bakalım, burada öldürülen adam, Paris'te karşılaştığınız adam olabilir mi?»

-O mu?» diye hayretle bağırdı İrene. O :küçük adam... Allahım!»

- «Evet?»

- Bilmiyorum. Nasıl bilebilirim? O adamı ilk gördüğümde bütün yüzünü Kaplayan bir sakalı vardı.Pis bir dilenciye benziyordu; fakat yine de kati bir şey söyleyemem.

- «Ah, şu veya bu şekilde bana kat'i bir malûmat verebileceğinizi ümit ediyorum. İmkansız mı bu?»

- «Maalesef» dedi genç kadın yavaşça. «Kati bir şey söyleyemeyeceğim, Mister Queen.»

- «Pekala, ne yapalım. İyi geceler, güzel rüyalar.»

Ellery yatağın üzerine attığı paltosunu alarak giydi. Tam kapıdan çıkmaya hazırlanıyordu ki, aniden duraladı.

- «Oh! Az daha birt şey unuttuyordum!» diye bağırdı.

- «:Bir şey mi?»

Ellery doğru sezlongun yanına giderek, kahverengi kağıda sarılmış paketi kolunun altına sıkıştırdı.

- «Donald'ın tarihi mticevherleri! Hey Allahım, ne kadar unutkanım. Az daha onları burada bırakıp gidiyordum.»

Güzel kadının yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

- «Onları benden alamazsınız!» diye haykırdı. «Buna korsanlık derler» - «Öfke size ne kadar yakışıyor. Mücevherleri size bırakacağımı nasıl düşünebilirsiniz?»

- Fakat o zaman bana hiç bir şey kalmıyor. diye haykırdı. İrene, ne yapacağını şaşırılmış bir vaziyette: «Bütün bu haftalar, hatta aylar boyuncaki uğraşmalarım! Harcadığım paralar ... Bütün hadiseyi anlatacağım. Hem de basına açıklayacağım! Bütün dünya öğrenecek ... »

- «Ve siz de hayatınızın geri kalan kısmını, üzerinizde sadece pamuklu kumaştan bir elbise olduğu halde daracık bir hücrede geçireceksiniz.»

Ellery üzüntülü bir tavırla başını salladı.

- «Hem de henüz sadece ... otuz beş yaşındasınız değil mi?»

- «Otuz bir, eşek kafalı!

- Özur dilerim. otuz bir. tabii bir gün hapisten çıkacaksınız ama o zaman ... Durun bakayım, adli sicillinizi de göz önünde tutarak hakimler size en aşağı...

Güzel kadın haykırarak sezlonga doğru atıldı.

- «Defolun buradan! Defolun.yoksa gözlerinizi oyacağım!

- «Sakin olun İrene, sonra komşular ne der?» Nihayet Ellery genç kadını gülümseyerek selamladı ve paket koltuğunun altında olduğu halde koridora çıktı.

Ellery, Ohancellor otelinin resepsiyonundaki telefonu açınca, gece bekçisi sıçrayarak uyandı:

- «Hey! Ne yapıyorsunuz? Saat sabahın iki buçuğu ...

- «Polis dedi Ellery, adamı mühimsemeyen bir tavırla.

Gece bekçisinin korkarak gerilediği sırada, Ellery de santraldan Kirk'lerin dairesini bağlamasını rica ediyordu.

- «Alo, Ahh, siz misiniz, Hubbell? Ben Ellery Queen. Evet, evet, dostum, Queen. Donald orada mı? Pekala, o halde onu uyandırın. Tabii, tabii çekinmeyin. Kirk sen misin? Hayır, kötü bir hadise olmadı. Aksine sana iyi bir haber vereceğim. Hatta seni bu saatte uyandırdığıma memnun olacaksın. Sana bir. hediye vermek istiyorum. Bunu nisan hediyesi olarak da Kabul edebilirsin. Resepsiyona bırakacağım. Ondan sonra sana

yapacak bir iş kalmıyor. Evet, o bey hakkında. Haykırmıktan vazgeç, kulağımın zarı patlayacak. Hayır, artık güzel I.L.'den korkmana lüzum yok. Tırnaklarını kescltn onun. Hayır, bundan sonra seni rahatsız etmez. Artık onu düşünme ve Jo adındaki bir bayanı mesut etmeye çalış. İyi geceler,»

Ellery gülümseyerek. elindeki paketi gece bekçisine emanet ettikten sonra, Chancellor'dan çıktı. O kadar yorgundu ki, yürürken hafifçe sallanıyordu. Faat yüzünde iyi bir iş başarmanın verdiği memnuniyet ifadesi vardı.

Ertesi gün, daha sabahın erken saatlerinde Müfettiş Queen henüz kahvaltısını yaparken Ellery içeri girince, gerek babasının gerekse Djuna'nın gözleri hayretle açıldı.

- «Hay Allah! Ne oluyor?» diye homurdandı müfettiş ağzı ekmek ve yumurtayla dolu olduğu halde.
«Hasta değilsin ya? Herhalde yine anormal bir hadise cereyan etmiştir.»

- Aksine her şey yolunda gidiyor» dedi Ellery, uykusuzluktan şişmiş gözlerini oğuşturarak.

- Dün gece eve kaçta döndün?

- «Üçte. Djuna bana yumurta hazırlayacak mısın?»

- «Derhal» diye mırıldandı çingene hizmetkar ,mutfağa doğru seğirtirken. ..

Ellery inleyerek bir koltuğa çöktü.

- «Konuş bakalım !» dedi babası sabırsızlanarak.

- «Harekat tamamlandı.».

- «Anlamıyorum. Neden bahsettiğini söyler misin?»

- «Durumu hemen hülasa edeyim diye konuşmaya başladı Ellery, ilk sigarasının dumanını üflerken«Senden Sewell adındaki kadını Emniyet Müdürlüğüne çekmeni istemiştin, çünkü düşündüğüm bazı şeyleri yerinde tahkik etmem gerekiyordu. Sewell'in bizim genç Kirk'i herhangi bir şekilde tehdit ettiğini düşünüyordum. Bu açıkça belli olan bir husustu. Neticede kadının elinde, Kirk'i son meteliğini vermeye dahi razı edebilecek derecede kıymetli vesikalar bulunduğuna karar verdim. Bu vesikaları nerede arayabilirdim? Tabii ki Sewell onları daima elinin altında bir yerde buldurmaya mecburdu. Sinirlenme babacığım. Gizli silah olsa olsa Chancellor otelindeki dairede saklanmış olacaktı. Böylece siz Emniyet Müdürlüğünde gevezelik ederken, ben de Sewell'in dairesini soymakla meşguldüm.»

- «İzinsiz! İzinsiz mesken aramak!» diye inledi müfettiş. «Bir gün basın belaya girecek ama dur bakalım ne zaman? Bari bahsettiğin silahı bulabildin mi?»

- «Gayet tabii buldum. Zaten Emniyet Müdürlüğünde «Queen'lerden daha iyi av köpeği olmaz!» demiyorlar mı?»

- «Sana Emniyet Müdürlüğünde bizim hakkımızda ne düşündüklerini sormadım.»

- «Ah! Sewell'in dairesinde Kirk'e rastladığımı söylemeyi unutuyordum az daha. O da aynı benim gibi düşünmüş.»

- Ne?

- «Hemen suratını asma. Zavallı çocuk büyük bir ümitsizlik içinde. Daha doğrusu dün sabaha karşı ikiye kadar öyleydi, Neyse onu odasına yolladıktan sonra, ben oturup şahane Sewell'i beklemeye başladım. Fakat o kadar uzun bir müddet bekledim ki, artık yavaş yavaş kadını mutlaka yemeğe davet etmiş olacağına inanmaya başlıyordum. Nihayet Sewell otele dönünce onunla tatlı tatlı konuşup, anlaştık. Hatta Kirk'ten aldığı mücevherleri iade etmeye bile razı oldu.»

- «Bilhassa bunu düşündüğüne memnun oldum. Sewell'e mücevherleri iade ederken içim sızlamıştı çünkü. Haydi şimdi yaptığın hırsızlığın neticesinde bulduğun şeyleri göster bakalım.»

- «Zaten hikayenin en garip tarafı da bu ya!» diye sakın bir tavırla konuştu Ellery, «Onları nereye koyduğumu bir türlü hatırlayamıyorum, Dün akşam o kadar yorgundum ki!»

İhtiyar polisin bıyıkları aniden dikilmişti.

- Ellery, saçmalığın lüzumu yok! O kağıtları görmek istiyorum.»

- Ben de onları saklamayı tercih ederim. Yalnız sana muhteviyatını açıklayacağım.

- «Hey Allahım! Peki ama neden?»

- «Çünkü sen mesleğini fazlasıyla ciddiye alırsın da ondan. Şimdi sana kağıtları verirsem, belki de Sewell hakkında tahkikat açmaya kalkışacaksın. Neticede gayet gizli kalması icabeden acıklı bir hikaye herkesin dilinde dolacak.

Müfettiş öfkesinden boğulur gibi olarak bir müddet homurdandıktan ve Ellery'yi aptallıkla itham ettikten sonra, yavaş yavaş sükunet buldu .

- «Pekala, anlat bakalım» dedi nihayet.

- « Ewela söz vermelisin.
- «Ellery yine kafam kızıyor.»
- «Sana söyleyeceklerimi ne savcıya, ne de Emniyet Müdürüne anlatmıyacaksın.»
- «Hay Allah kahrtesin ! Pekala, söz veriyorum.

- « Marcella Kirk'in başından geçen bir macera hikayenin konusunu teşkil ediyor. Tam Sewell gibilerin para kazanmasını sağlayacak cinsten acıklı bir hikaye bu. Marcena Kirk, görüldüğü gibi (bakire bir genç kız) değil, Bundan senelerce önce, henüz daha liseye giderken bir adama rastlamış. Bu adam NewYork'a yeni gelmiş olmakla beraber uzun bir zamandan beri Paris'te yaşıyormuş. Babası yerinde olmasına ,rağmen Marcella ona deli gibi vurulunca adam da kızı kaçırmış. Neticede gizlice evlenmişler.»

- «Alelade bir hikaye!» diye homurdandı müfettiş.

- «Herifin adı eullinan, Howard Cullinan.Donald kardeşinin yaptığı bu aptallığı haber alınca, derhal Cullinan hakkında tahkikat yaptırmış ve onun Paris'te resmen evlendiği ikinci bir karısı olduğunu öğrenmiş.

- «Hay Allah!»

- «Hakikat böyle olunca ortaya pis bir durum çıkmış. Ve bu durumdan da sadece Donald'ın haberi varmış. Hatta profesör bile hiç bir şeyden şüphelenmiyormuş, Sonra Donald Marcella'nın oturduğu Greenwich Village'deki apartınana gidip, adamın da evde bulunmamasından istifade ederek kardeşine bütün hakikati anlatmış ve kız da perişan bir halde yeniden babasının yanına dönmüş. Tabii Kirk'lerin bir skandal düşünerek . kendisini mahkemeye veremeyeceklerinden emin olun Cullinan da bu fırsatı .kaçırmamış. Bu sefil hikayenin neticesi olarak Kirk ona memleketi terketmesi için muazzam bir para ödemiş.»

- «Pöhl daha beteri ...

- «Bekle. Daha beterini şimdi duyacaksın,

Gayet öğretici bir hikaye bu. Marcella gizli gizli Cullinan'la mektuplaşmakta devam etmiş. Çünkü intihar etmeyi düşünecek kadar ümitsiz bir durumla karşılaşmış. Ve bunu ağabeyisine söylemeye bile cesaret edemiyormuş!»

- «Hamile mi kalmış?» diye tahmin yürüttü müfettiş.

- «Evet. Bu da bütün hikayeyi değiştiriyor.

Cullinan'ın ortadan yok olduğunu söylememe lüzum yok tabii. Herif parayı aldı ya, artık gerisi onu alakadar eder mi? En sonunda, gayet acıklı bir durumda bulunan Marcella her şeyi ağabeyisine itiraf etmek mecburiyetinde kalmış. Şimdi sen kendini o zavallı çocuğun yerine koy.»

- «Eğer Donald o herifin gırtlığını kesmeye kalkmışsa hiç şaşmam.»

- «Hayret» dedi Ellery gülümseyerek «ben de aynı senin gibi düşündüm. Neticede, Donald gayet eski bir dost olan doktor Angini'nin de yardımıyla, ailenin diğer fertlerine Marcella'nın. sinirlerinin bozuk olduğu masalını okuyarak kardeşini Avrupa'ya göndermiş. Marcella orada çocuğunu doğurmuş. Ve ne yazık ki gayet sıhhatli doğan bu çocuk şimdi hala orada bulunuyor ve bir süt anne tarafından büyütülüyor.»

- «İşte Sewell'in Kirk'i nasıl elinde tuttuğu anlaşıldı.

-«Böyle bir fırsatı kim kaçıırır? Sewell'in bu hikayeyi nereden öğrendiğini bilmiyorum. Görüştüğü .sabikalıların birinden duymuştur mutlaka. Her ne hal ise, İrene, bu arada Paris'e dönmüş ve bütün parayı son kuruşuna kadar harcamış olan Cullinan'ın karşısına çıkmış. Ve adamdan Marcella'nın mektuplarıyla, evlenme mukavelesinin bir kopyasını satın almış. Sonra da Miss İrene Llewes sırf Donald Kirk'i sömürmek gayesiyle New-York'a gelerek Chancellor oteline yerleşmiş. Gerisini zaten biliyorsun. Kirk son derece güç bir durumda kalmıştı.»

- «Macgowan?»

- «Şimdi de ona geliyorum.Bu arada Marcella, gençlere has enerjisiyle yeniden kendini toparlamaya muvaffak oluyor. Zaten Donald'dan başka kimsenin bu hadiseden haberi olmadığı için, gene kız başından geçen o kabuslu günleri hemen hemen unutuyor. Bu arada. ağabeyisinin en iyi dostu olan Macgowan da, küçük Marcella'nın yerini olgun ve şahane bir kadına bıraktığının farkına varmıştır. Böylece nişanlanıyorlar. Ve İrene'e de tabii gün doğuyor. Donald'ın son günlerindeki perişan haline hak vermek lazım.»

- «Bütün bunlardan Marcella'nın haberi var mı?»

- Asla. En ufak bir şeyden bile şüphelenmiyor. Zaten Cullinan'a yazdığı mektuplara bakılırsa, korku ve vicdan azabının kızcağızı bir uçurumun eşiğine kadar getirmiş olduğu anlaşılıyor. Donald herhalde onun yeniden müvazenesini kaybedeceğinden korkmuştur. Üstelik Macgowan tam bir salon adamı gibi hareket etmekle beraber. aynı zamanda da koyu bir Protestan. Tarihte, ailesinin fertleri Salem'deki büyücüleri

yakanlardan. Herhangi bir skandal olduğu takdirde Macgowan'ın nişanı derhal bozacağı muhakkak. Sen Kirk'in yerinde olsan, bu durumda ne yapardın?»

- «Ya Donald'ın Sewell'e verdiği mücevherler?»

- «Sewell tabii ki nakit parayı tercih ederdi. Fakat mücevherlere de razı olduğu anlaşılıyor. Zaten trene için onları paraya çevirmek zor değildir ki. Mesela Amsterdam'da bir sürü tanıdığı olmalı, Donald ise Sewell ortaya çıktığı zaman mali bir kriz içinde bulunduğundan, koleksiyonundaki bazı parçaları elden çıkarmaya mecbur olmuştur. Macgowan'dan borç isteyecek kadar parası olmadığı anlaşılıyor. Neticede, mücevher halinde de olsa, İrene esaslı bir vurgun vurdu. Zaten bundan senin de haberin var.»

- «İşler kötüye gittiği takdirde paçayı kurtarmak için, Kirk'e yazdırdığı O aşk 'mektubu kadının çok akıllı olduğunu gösteriyor: Ayrıca aynı mektuba, ileride herhangi bir şekilde işe yarar diye, evlenme teklifini koydurmayı da ihmal etmemiş. Kanaatimce cinayet işlendikten sonra, polis tahkikata başlayınca, İrene işi daha fazla uzatmaya korkarak, Donald'ı küçük Temple'in kapmasına göz yumdu. Evet, nerede kalmıştık?»

- «Bütün bu hikayenin cinayetle olan alakasına geldik.» Ellery ayağa kalkarak pencereye doğru, yaklaştı.

- «Bilmiyorum. Doğrusunu istersen, kafamda belli belirsiz bir fikir var ama ...

- «Dur bakalım!» diye haykırdı ihtiyar müfettiş, aniden yerinden fırlayarak: «Ne aptal insanlar! Şimdi her şeyi anlıyorum! Dinle: **Chancellor otelinde öldürülen adam Marcella'nın eski sevgilisiydi!**»

- «Kafamdaki belli belirsiz fikir de buydu iştel» diye mırıldandı Ellery. «Peki bu faraziyenin doğru olabileceğine inanıyor musun ?

- «Düşünsene: böylece bütün hakikat meydana çıkıyor. Ortada kim olduğunu tesbit edemediğimiz fakat New-York'ta oturmadığımız tahmin ettiğimiz bir ölü var. Pekala. Marcella'nın sevgilisi de Amerika'da oturmuyordu. Cinayet kurbanı olan şahıs New-York'a yeni gelmişti. Adam parasız kalmış ve bizzat şantaj yapmaya devam etmek istemiş olabilir. Amerika'ya gelmek için Paris'i terketmiştir. Üstelik cinayetin işlendiği gün, Fransa'dan bir geminin geldiğini biliyoruz. Önceleri kızın hamile kaldığını haber alınca korkarak şantaj yapmaktan çekinmiştir. Fakat yeniden beş parasız kaldığını farzedersen, herifin her türlü riske girmeyi göze aldığını düşünebiliriz. Böylece Chancellor'a gelmiş ve Kirk'i aramıştır.; Evet, evet, harika !

Devamlı bir şekilde odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşan ihtiyar polis, sanki bir engele rastlamış gibi aniden duraladı.

- «Yalnız bu faraziyenin sakat bir tarafı var» diye itiraf etti. «Kirk'in cesedi tanınması gerekirdi. Belki de ...»

- «Herhalde sana garip gelecek, ama Donald Cullinan'a hiç rastlamamış.» diye atıldı Ellery. «Parayı da ona postayla göndermiş.»

- «Ya Marcella ... Cesedi görünce düşüp bayıldığı bir hakikat değil mi?»

- «Bunun anormal bir tarafı yok. Hassas bir genç kız, herhangi bir cesedin karşısında ... »

- «Evet! Belki... Fakat Marcella cesedi tanımış olsa dahi, bunu bize söylemez ki! Hakikati tabii saklayacaktır! Hem de nasıl! Peki Sewell de o herifi tanımıyor muymuş?»

- «Gayri müsait şartlar içinde bir kere karşılaşmışlar. Ona cesedin Cullinan'a ait olup olamayacağını sordum. Ne menü, ne de müspet kati bir şey söyleyemiyor.»

- «Fakat ne olursa olsun bu faraziye benim çok hoşuma gitti!» diye dikkatini çekti Ellery.

- Mesela şu Kirk aptalını ele alalım. Cinayetin işlendiği gün İrene'in Chancellor'daki dairesinde kadınla gevezelik ediyormuş. Cullinan'ın yukarıda yazıhanede kendisini beklediğini öğrendiyse, merdivenlerden üst kata çıkıp müsait bir zamanı kollayarak adamı öldürdükten sonra tekrar aşağıya inmiş olabilir. Marcella'yı düşün. Aynı şey onun için de mevzu bahis Profesör denilen bunağı ele alalım. O da öyle. Hepsinin bir tek düşüncesi olabilir: Cullinan'ın çenesini kapatmak.»

- «Ya Macgowan?» diye sordu Ellery, üfllediği sigara dumanının arkasından.

- «O da bu cinayet işine karışmış olabilir .

Belki Marcella'nın başından geçenleri öğrenmiştir de, şimdiye kadar hiç kimseye bir şey söylememiştir. Mesela bak ben şöyle düşünüyorum: Belki de Macgowan'a hadiseyi anlatan bizzat Cullinan'dır. Eğer onun Marcella'yla evleneceğini gazetelerden okuduysa, bu sefer de müstakbel damattan para çekmek gayesiyle bir mektupla hadiseyi anlatmış olabilir.»

- «Düşüncen hiç fena değil dedi Ellery.

- «Sonra Macgowan'ı da buraya çağırılmış, ve öldürmüştür.

- « En iyi dostunun yazıhanesinde mi? Şimdi olmadı işte. İskoçyalının adam öldürmek için böyle bir yer seçmesine imkan yok.

- Pekala; öyle olsun! diye homurdandı müfettiş. «Macgowanı bir kenara bırakalım. Fakat o Sewell-Llewss adındakitavuşun da adam öldürmesi için ortada bir sebep var. Cinayet işlendikten sonra, İrene'in Kirk'in yazıhanesine geldiğini biliyoruz, değil mi? Oraya bazı delilleri ortadan kaldırmak için gitmiş olabilir Farzedelim ki Cullinan ona, Kirk'e ve veya Macgowan'a veya Allah bilir kimeyeniden şantaj yapmak gayesiyle buraya geldiğini itiraf etti. O halde İrene onu öldürmüştür. Böylece hadiseyi bilen bir tek kendisi kalacak ve şantaj yapmakta devam edebilecektir. Ne dersin buna?»

- «Harika diye mırıldandı Ellery. «Böylece herkesi şüphe altında bırakabilecek ortak bir cinayet, sebebi buldun. Yalnızca iki ufak nokta var ki, hem tahkikatın başından beri kafamı kurcalamakta devam ediyor, hem de senin faraziye pek uymuyor.»

- «Neymiş onlar?»

- «Katilin bekleme odasındaki bütün eşyaları ters çevirmiş olması ve ölünün elbisesinin içine sokulan iki Afrika mızrağı.»

- «Pöh! Bu saçmalıklar hiç bir şeyi değiştirmez ki.»

- «Mümkündür.»

- «Aksini düşünmüyorsun ya?»

- «Mümkündür, fakat mutlak değildir!» diye mırıldandı Ellery, pencereden 87 nci caddeye bakarak. «Bazı anlar oluyor ki hakikati anladığımı zannediyorum, fakat yine de bir sabun gibi ellerimin arasından kayıyor. Yahut da, sabahleyin kalkınca bazı kısımları hatırlanmakla beraber, tamamı bir türlü akla gelmeyen rüyalar gibi.

Kısa bir sessizlik oldu. Tam bu sırada da Djuna mutfaktan seslendi:

- Yumurtalarınızı getireyim mi, Mister Ellery?!

- «Üzgünüm ama, bu tahkikatı bir takım saçmalıklara dayanarak yürütemem.»] dedi müfettiş kati bir sesle. «İlk defa olarak elimize esaslı bir ipucu geçirdik. Bu yoldan yürüyüp bir şeyler elde etmem lazım.»

Sonra telefonu açarak, Emniyet Müdürlüğünü aradı:

- «Alo! Ben Richard Queen! Sekreterimi bağla bana ... Ah! Billy! İstihbarat bürosuna bir telgraf çekeceksin. Tamam mı? Pekala. Paris'te oturan Amerikan tabalı Howard Cullinan hakkında malûmat ve mümkünse fotoğraf istiyorum. Telgrafın altına benim imzamı atarsın ve ... Ne? Kim?»

Müfettiş aniden telefonun üzerine eğildi. yüzündeki şaşkınlık ifadesi Ellery'nin de meraklanmasına sebep olmuştu.

- «Mükemmel. Ben şimdi kapatıyorum. Elimi çabuk tutmam lazım.»

- «Ne oluyor?»

- «Alo! Chancellor oteli mi? .. Şu anda izalât verecek vaktim yok, Ellery. Pantolonunu giy. Mümkün olduğu kadar çabuk hazırlan.»

Ellery kısa bir müddet babasının yüzüne baktıktan sonra, koşar adımlarla odasına doğru yürüdü.

- «Alo? Chancellor otelinin resepsiyonu mu? Ben cinayet masasından müfettiş Queen. Muavinim Velie yanınızda mı? Onu bana verin lütfen... Thomas? Ben, Queen. Dinle. Haberim var. Biraz evvel Emniyet Müdürlüğüne telefon ettim. Şimdi yapacaklarını söyleyeyim: küçük aracıyı orada tutma. Hayır koca serserim. Bırak da kendisinden istenileni yapsın. Soru sormaktan vazgeç şimdi! Çocuğun hangi taşıma servisinde çalıştığını tahkik ettin mi? Pekala. Servislin uydurma olmadığından eminsin ya? Pekala, Valizi çocuğa ver. Kendisine verilen talimatı yerine getirsin ve müşterisiyle buluşmak üzere tren istasyonuna gitsin. Sen de onu takip eder, herif valizi almaya gelince üzerine atılırsın. Bütün ekipleri harekete geçir. Dikkat et. Thomas. Bu tahkikatın sonu olabilir. Hayır. Hayır. Valizin içinde ne olduğuna bakmakla vakit geçirme. Eğer çocuk emaneti götürmekte daha fazla gecikirse, herif şüphelenip kaçabilir ... Tamam. Haydi şimdi gidin. En geç on beş dakika sonra tren istasyonunda buluşuruz.

Müfettiş telefon ahizesini elinden bırakır bırakmaz haykırdı:

- Haydi gidiyor musun?

- «Hay Allah!» diye nefes nefese cevap verdi

Ellery. «Beni itfaiyeci mi sandın? Ne oluyor söylesene?»

Sonra odasından dışarı fırladı. Ayakkabıları bağlanmamış, gömleği iliklenmemişti. Kiravatını elinde tutuyor, pantolon askısı ise dizlerinin üzerinde sallanıyordu. Mutfak kapısının eşiğinde duran Djuna onu bu vaziyette görünce, gözleri kocaman kocaman açıldı.

- «Şapkanı ve paltonu al. Taksinin içinde giyinmekte devam edersin. Haydi yürü!»

Bunları söyledikten sonra ihtiyar müfettiş kapıya doğru atıldı. Arkasından oğlu da tökezleyerekten onu takip etti. - «Pes ! Pişirdiğim yumurtalar ne olacak?» diye bağırdı Djuna.
Ve ona cevap veren de büyük bir gürültüyle kapanan sokak kapısı oldu.

ON BEŞ

Queen'lerin evinin önünde bir polis arabası bekliyordu. Resmi bir memur arabasının kapısını açık tutmaktaydı.

- «Buyurun, müfettiş bey!» dedi adam, «Telsizle sizi ,evinizden almamızı söylediler.»

- «Bu iş kim yaptıysa kafasını iyi çalıştırmış. Merhaba Raftery. Bizi Merkez İstasyonuna götür, Arabanın sirenini de aç.»

Polis memurunu kaldırımın üzerinde bırakarak zeplin gibi hareket ettikten sonra, sokağın köşesini iki tekerlek üzerinde dönüp cehennemi bir süratle yola koyuldular. Canavar düdüğü devamlı olarak çalıyordu.

- «Şimdi» diye fısıldadı, arabanın kapısıyla babasının arasına sıkışmış bir vaziyette ayakkabılarını bağlamaya çalışan Ellery. «Anlat bakalım, bütün bu telaşa sebep olan şey nedir?»

İhtiyar polis, önlerinde eriyen bir yağ gib açılan trafiği seyrediyordu. Başına radyonun kulaklıklarını geçirmiş olan Raftery ise, arabayı korkunç bir süratle kullanmaktaydı. Ellery aniden bir dehşet çığlığı atarak ikiye katlandı: Zavallı bir bisikletliyi kıl payı farkı ile sıyırışlardı.

- «Kanaatimce işin sonuna yaklaştık» diye mırıldandı müfettiş. «Bir kaç dakika önce taşıyıcı bir çocuk elindeki numaralı markayla Chancellor'un resepsiyonuna müracaat ederek, daha önceden emanete bırakılan bir çantayı almak istemiş. Vestiyer memuru da markanın üzerindeki numaraya uyan çantayı bulup çıkarmış. Fakat tam çantanın etiketini sökerken bir şey hatırlamış. Bu çanta her zaman Chancellor'un emanetine bırakılanlara benzemiyormuş. Eskiden insanların pikniğe falan giderlerken yanlarına aldıkları cinsten bir şeymiş anlaşılın,»

- «Hayır!» diye bağırdı Ellery. «Yoksa. .. » .

- «Doğru tahmin ettin. Memur etiketin tarihine bakınca çantanın uzun bir müddetten beri emanette kaldığını anlamış. Ve biz de aynı tarihten çantanın cinayetini işlendiği gün vestireye bırakılmış olduğunu anlıyoruz.»

- «Demek ki o günkü tahminin doğruymuş» diye mırıldandı Ellery, pantolonunun askılarını güçlkle omuzlarına geçirirken. «Fakat ... »

- «Kapat çeneni yahu! Hadiseyi öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?»

Müfettiş suratını buruşturarak, gözlerini kapattı; zigzaglar çizerek bir Cadillac'ı sollamışlardı.

- «Yine aynı memur, çantayı emanete bırakan adamlar, evvelsi gün kimlik araştırması yapılırken Velie'nin kendisine resmini gösterdiği adamın aynı olduğunu da hatırlamış.»

- «Peki, aptal herif, fotoğraf kendisine gösterildiği zaman bunu neden hatırlamamış»

- «Ne bileyim ben. O zaman hatırlamamış işte, Şişkonun yüzünü tamamen unutmuşmuş. Fakat çantayı görünce ... »

- «Evet, galiba bunun anormal bir tarafı yok» diye mırıldandı Ellery. «Hakikaten bavullar bu çeşit hatırlamalarda mühim bir rol oynayabilir.

Uf ! Çok şükür giyinmemi tamamlayabildim. Aman Raftery, ne olursa olsun dikkat et de buralarda ölmeyelim. Evet, baba, sen de anlatmana devam et!» .

- «Sonra vestiyer memuru, biraz önce iddia ettiğin gibi aptal olmadığından, çantayı almaya gelen çocuğu bekleterek otelin dedektifine haber vermiş. Herkimer de hemen merkeze telefon etmiş ,oradan da telsizle Velie'ye haber vermişler. Sonra Velie çocuğu gönderen taşıma acentesinin sahte olup olmadığını ve çocuğu hakikaten onların gönderip göndermediğini tahkik etmiş,»

Canavar düdüğünün aniden boşalttığı 59 uncu caddeyi korkunç bir süratle geçtiler.

- «Taşıma acentesinin müdürünün söylediğine göre, bu sabahın erken saatlerinde bir mektup almışlar. 'Zarfın içinde beş dolar, bahis konusu numaralı marka ve daktiloyla yazılmış bir kaç satırlık bir not varmış. Bu notta, Chancellor oteline birisinin gönderilerek, emanetteki çantanın alınması isteniyormuş. Yine aynı notta, çantayı alacak olan kimsenin, kendisini Merkez istasyonundaki Danışma Bürosunun yanında beklemesi de yazılıymış. »

- «Hay Allah, ne kadar şanslıymışız» diye mırıldandı Ellery. «Tahmin ederim notun altındaki imzadan bir şey anlaşılmamıştır?»

- «Tabii ki, hayır. (Henry Basset) veya buna . yakın bir isimmiş. Oh, katil en ufak noktayı dahi düşünüyor ve en ufak bir riske dahi girmek istemiyor. Eğer biraz sonra onu yakalarsak, bu büyük bir şans eseri olacak. Vestiyer memurunun son anda uyanacağı aklına gelmemiştir herifin.»

Ellery, bir sigara yakarak, arkasına yaslandı. Polis arabası aynı cehennemı süratle 5 inci caddeyi iniyordu.

- «Velle çantayı açmış mı?»

- «Vakit yoktu. Velle'ye çocuğu orada tutmamasını söyledim. Böylece bir dakika bile kaybetmedik. Bu arada Merkez İstasyonuna bir kaç sivil memur da gönderdik. Kalabalığa karışmışlardır şimdi onlar. İnşallah muvaffak oluruz!»

İhtiyar polis öne doğru eğilerek, Raftery'ye sireni durdurmasını söyledi, çünkü artık istasyona yaklaşmışlardı. Bir kaç dakika sonra da taksi durağının yanında durdular. İki üç taksi şoföründen başka hiç kimse polis arabasından inen bu iki adamın farkına varmamıştı. Raftery gülümseyerek elini kasketine götürdü ve baba oğul Queen'ler Merkez İstasyonunun ana kapısından içeri daldılar.

Henüz erken olduğu için daha çok banliyö trenlerinin kalabalığı göze çarpıyordu. Arada sırada tiz bir fren düdüğünün kanıştığı alışlagelmiş gürültüler muazzam salonu doldurmaktaydı. Bilet gişelerinin önünde kuyruk olmuş insanlar bekliyorlar, hamallar oradan oraya koşuyorlardı. Bir kaç yolcu grubu peronlara giden parmaklıkların önünde durmaktaydı. Tam bu sırada bir banliyö treninden boşalan yolcular iki kol halinde çıkış kapısına doğru yürümeye başladılar.

- İhtiyar müfettiş ve oğlu, salonun tam ortasında mermerden yapılmış bir gişe olan Danışma Bürosunu gözden kaçırmadan muazzam merdivenlerden aşağıya indiler. Ayaklarının dibinde çok kullanılmış, eski bir çanta olduğu halde önceden kararlaştırılan yerde dikilen mavi üniformalı çocuğun derhal farkına varmışlardı. Fakat zavallı çocuk son derece sinirliydi. yüzü bembeyaz kasılmıştı ve durmadan etrafına bakınıyordu.

- «Hay Alah kahretsin» diye mırıldandı müfettiş, son basamağa vardıkları zaman. «Şu çocuk herşeyi mahvedecek. Ateş üzerine bırakılan bir kediye benziyor.» Adımlarını hızlandırmadan bilet gişelerinin bulunduğu tarafa doğru yürüdüler.

- «Mümkün olduğu kadar kendimizi belli etmeyelim» dedi ihtiyar polis. «Herifi uyandırmaya lüzum yok. Bizi mutlak tanıyordur ve bütün tedbirini almıştır. Eğer burada olduğumuzu bir farkedirse, dördüncü . vitesle kaçacağından eminim.»

Baba – oğul Queen'ler nihayet 42 nci caddeye bakan kapının yanına varmışlardı. Birbirlerinden hafifçe ayrılarak girip çıkanların kendilerini göremeyeceği bir kenara çekildiler. Fakat buldukları yerden herkesi görebiliyorlardı.

- «Velle nerede?» diye sordu Ellery, sinirli bir tavırla sigarasından nefesler çekerek.

- «Merak etme, uzakta değildir. Diğerleri de öyle. İşte bak, Hagstrom. Eski bir bavulla, orada duruyor. Yanındaki istasyon memuruna bir şeyler sormakla meşgul.»

- «Saat kaçta ... »

- «Taşıyıcı çocuk randevuya biraz erken geldi.

Herifin de bir kaç dakika içinde gözükmesi lazım.»

Fakat bu bir kaç dakika Ellery'ye sanki bitmeyecekmiş gibi geldi.

Bakışları devamlı bir şekilde, heyecanından artık yerinde duramayan çocukla Danışma Bürosunun üstündeki dört dev saatten birisi arasında gidip geliyordu. Dakikalar insanı çileden çıkaracak bir şekilde uzamaktaydılar. Genç adam altmış saniyenin hiç bu kadar uzun, boş ve üzücü olabileceğini asla düşünmemişti şimdiye kadar.

Müfettiş ise hiç orali olmuyordu. Bu bitmeyen bekleşlere alıştı o. Mesleği ihtiyar polise soğukkanlı olmasını öğretmişti. Ellery babasının bu meziyetini çok takdir etmekle beraber, onu taklit etmeye de bir türlü muvaffak olamıyordu.

Tam bu sırada Velle'yi gördüler. Salonun üzerindeki balkonun köşesinden sağda devamlı bir şekilde kaynaşan halkı gözden geçirmektedir. Herhalde diz çökmüş veya eğilmiş olmalıydı ki, pek o kadar iri yan gözüküyordu şu anda.

Bekleyiş gittikçe uzamaktaydı, Şimdi. ye kadar yüzlerce insan istasyona girip çıkmıştı. Bu arada Hangstrom da artık şüphe uyandıracağını anlamış ve bulunduğu yerden çekilerek, yerini Piggott'a bırakmıştı. Çocuk hala bekliyordu.

Ellery'nin bakışları bir ara, kocaman bir köpeğin tasmaını çekiştiren bir kadınla, eşyalarını taşıyan hamal arasında geçen ağız kavgasına takıldı. Tam bu sırada bir sinema yıldızı, arkasında bir sürü fotoğrafçı ve

elinde de bir sürü orkide olduğu halde istasyona girdi.İşsiz güçsüz takımı hemen oraya doğru seğırtti, flaşlar parladı; sonra yıldız gözden kayboldu ve kalabalık da dağıldı.

Çocuk hala bekliyordu.

Şimdi Piggott da yerini Ritter'e bırakmış, ağzında kocaman bir püro olan bu sonuncusu ise hemen yanında duran bir yolcuyla gevezelik etmeye başlamıştı.

Yine Velie'nin adamlarından Johnson, tren hareket saatlerini gösteren bir tarifeyi tetkik etmekle meşgul görünmekteydi.

Çocuk bekliyordu. Artık tırnaklarını kemirmeye başlamış olan Ellery, belki de yüzünce defa olarak saate bir göz attı.

İki buçuk saatlik gagesiz bir bekleyişten sonra, müfettiş, aşağıya inmesi için Velie'ye işaret etti ve omuzlarını silkerek Danışma Bürosuna doğru yürüdü. Taşıyıcı çocuk ise nihayet dayanamıyarak çantanın üzerine oturmuştu. İnsan azmanı Velie'yi aniden karşısında görünce gözleri korkuyla açıldı.

- «Kalk bakalım oradan» dedi iri yarı muavin. sert olmayan bir hareketle çocuğu kenara iterek çantayı aldıktan sonra müfettişin bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Bu arada istasyonun her tarafından mucizevi bir şekilde çıkan bir sürü adam ihtiyar polisin çevresinde toplanmıştı.

- «İşte böyle, Thomas» diye mırıldandı müfettiş «Hava aldık! Herif kaçtı.»

Bir yandan konuşurken, bir yanda da çantayı alakayla tetkik ediyordu.

- «Evet, şef» dedi Velie üzgün bir tavırla. «Ama neden? Nasıl bir hata yapmış olabiliriz?»

- «İzahı gayet kolay» diye mırıldandı Ellery. «Herif kurulan tuzağı başlangıçtan farketmişti.»

- «Ama bu imkansız, Mister Ellery» diye inledi Velie.

- «Burada beklerken epey düşündüm. Katil şimdiye kadar kendini belli etmemek için elinden gelen gayreti sarfetmedi mi?»

- «Evet. Ama bunun ne alakası var?» diye sordu müfettiş.

- «Bugün herifin ne işle meşgul olduğunu zannediyorsun? Her halde şansına güvenmeyi düşünmemiştir.»

- «Anlamıyorum.»

- «Biraz kafam çalıştırsana, baba. Karşımızdakinin hiç de aptal bir adam olmadığını biliyoruz. Taşıyıcı çocuk çantayı almak üzere vestireye müracaat ettiği zaman, katilin de Chancellor otelinde olup, çocuğu kontrol etmediği ne malüm?»

- «Hay Allah kahretsin» diye bağırdı Velie. «Bu hiç aklıma gelmedi işte!»

Müfettiş de dudaklarında acı bir gülümseme olduğu halde, oğluna bakıyordu.

- «Haklısın» dedi nihayet.

- «Ne yazık» diye homurdandı Ellery: «Bunu daha önceden düşünemedim. Çok yazık ... Esaslı bir fırsat geçirmiştik elimize! Gayet tabii katil bütün tedbirini almıştı. Hiç bir noktayı şansa bırakmak istemiyor ve Chancellor'da da kendini emniyette hissediyordu.»

- «Belki de orada kalıyordur» diye atıldı Velie.

- «Veya orada çalışıyordur. Neyse, mühim değil. Herhalde katil, taşıyıcı çocuk vestiyere müracaat ettikten sonra, herhangi bir aksiliğin çıkmadığından emin olmak ve sonra onu istasyona kadar takip etmek istiyordu.»

- «Evet» diye araya girdi müfettiş «vestiyer memuruyla Herkimer'in konuştuğunu gördükten sonra bir de Velie'yle adamları gelince ... »

İhtiyar polis omuzlarını silkerek derin derin içini çekti.

- «Pekala, olan oldu artık. Fakat bugünü pek de boşa geçirdik sayılmaz: çünkü çantanın çok işimize yarayacağını sanıyorum. Haydi şimdi Emniyet Müdürlüğüne gidip onu açalım.» Yolda giderlerken Ellery aniden bağırdı:

- «Ben dünyanın en aptal adamıyım! Mutlaka bir akıl doktoruna gitmem lazım!»

- «Bunun doğru olduğunu düşünsek bile» diye mırıldandı babası, soğuk bir tavırla, «birdenbire nasıl farkına vardın? Kafanın içinde neler dönmeye okşadı yine?»

- «Çanta, baba. Şu ana kadar aklıma gelmedi. Kafam tamamen rolantide çalışıyor. Herhalde beyin damarlarım sertleşmiş olacak. Çok yazık! Halbuki bir zamanlar hadiseleri ne kadar yakından takip ederdim. Neyse ... Zavallı şişkonun ölmeden evvel herhangi bir yerde bavullarını bırakmış olabileceğini iyi düşündün. Ve onları bulmak için adamlarını seferber ettin. Fakat asıl mühim olan katil neden çantayı eline geçirmek istiyordu?»

- «Ne zannediyorsun?» diye cevap verdi müfettiş. «Bunu izah etmek pek o kadar zor değil ki. Katil şimdiye kadar cesedin kim olduğunu tespit etmememiz için elinden gelen her türlü imkanı kullandı. polisin nasıl olsa bir gün eline geçireceği bir çantayı ortada, bırakır mı hiç? Asla. Çantayı bulunca zavallı şişkonun kim olduğunu tespit edeceğimizden çekiniyordur. Hatta bundan emindir.»

- «Oh, bunu ben de biliyorum.»

- «O halde ne diye saçma sapan sualler soruyorsun?»

- «Sorduğum soru başka bir soruya yol açıyor».diye Ellery, ayakların dibinde duran çantaya bakarak.

- «Katil cinayeti işledikten sonra ölenin ceplerini karıştırarak numaralı markayı buldu. Tamam mı? Fakat benim asıl bilmek istediğim nokta, şu: çantayı emanetten almak için neden şimdiye kadar bekledi?»

- «Korktuğu için diye mırıldandı müfettiş. «Çantanın Chancellor'da bulunması onu çok düşündürüyordu muhakkak. Bu da katilin tanıdığımız bir kimse olduğunu gösterir.Üstelik Chancellor otelini devamlı olarak kontrol altında tuttuğumuzu da biliyordur. Eğer bu muhite tamamen yabancı bir kimse olsaydı, çantayı almaya gelmek için bir an tereddüt etmezdi. Fakat kendisini tanıdığımızı bildiği için, bu işi yapmaya korkmuştur.»

- «Mümkündür diyerek içini çekti Ellery. «Şu çantanın içinden çıkacak şeyleri öyle merak ediyorum ki.»

- «Artık çok beklemeyeceksin» dedi babası, sakın bir tavırla. «İçimde öyle bir his var ki katili elden kaçırmamıza rağmen bu çantanın içinden çıkanlar bize çok şey öğretecek.»

- «Bütün kalbimle temenni ederim» diye mırıldandı Ellery.

Unutulmayacak bir an yaşıyorlardı. Odanın kapısı kapatılmış, şapkalar, pardesüler karmakansık bir şekilde oraya, buraya atılmıştı. Müfettiş Queen'in masasının üzerinde duran eski çantanın. şimdi daha da acıklı bir görünüşü vardı. Müfettiş, Ellery ve Thomas heyecanlı, endişeli ve sabırsız bir tavırla ona bakmaktaydılar.

- «Haydi bakalım» diye mırıldandı müfettiş nihayet. «Açalım şu nesneyi!»

Sonra onu eline alarak dikkatle tetkik etmeye başladı. çantanın üzerinde marka veya etikete benzeyen bir şey gözüküyordu. Derisi çatlamış ve soyulmuştu. Katları yıpranmış, kilidi de paslanmıştı. Herhangi bir işaret veya arma da göze çarpmamaktaydı .

- «Sahibine uzun bir zaman hizmet etmiş benziyor» diye homurdandı Velie.

- «Gayet tabii» dedi müfettiş. «Thomas şu maymuncuğu versene bana.

Velie, üzerinde bir düzine kadar çengel asılı olan halkayı şefine uzattı. Müfettiş bunların arasından bir çoğunu denedikten sonra nihayet paslı küçük kilide uyanını bulmuştu. Hafif bir gıcırtdı duyuldu. Müfettiş sert bir hareketle çantayı açtı.

Ellery'yle Thomas, masanın üzerine eğildiler. Müfettiş Queen, tıpkı silindir şapkasının içinden tavşan çıkartan bir sihirbaz edasıyla çantanın içinden siyah bir alpaga kostüm çıkardı. Elbise eski, buruşuk fakat temizdi.

Ellery'nin gözleri kısıldı.

İhtiyar polis ise hızlı çalışıyor ve eşyalar masanın üzerine yığılıyordu. Nihayet çanta boşaldığı zaman, onu işğa tutup içini dikkatle tetkik ettikten sonra, homurdanarak yere fırlattı.

- «Bakalım neler elde ettik?» dedi, masasının başına dönerken. «Pek fazla bir şey de yok galiba, ha?»

Sonra alpaga kostümün pantolonunu alarak, önüne serdi: Zavallı şişkonun kısa bacaklarına uyacak bir pantolundu bu.

- «Ona. göre yapıldığı anlaşılıyor» diye mırıldandı ihtiyar polis. «Ceplerinde de bir şey yok maalesef.»

- «Ceketin cepleri de öyle» diye söze karıştı Velie.

- «Yelek de göze çarpmıyor» dedi müfettiş. «Anlaşılan bu bir yazlık elbise. Hem bizim buralarda alpaga kumaşa pek sık rastlanmaz.Geri kalan eşyanın bilançosu ise çabuk yapıldı: yakasız, pamuklu kumaştan bir kaç tane gömlek. Modası geçmiş, ensiz ve sert yarım düzine gömlek yakası. Mendiller. Tropikal iklimin hüküm sürdüğü yerlerde giyilen cinsten bir kaç çift iç çamaşırı.Yarım düzine siyah merserize çorap. Uzun zaman kullanmaktan mütevellit eskimiş ve deforme olmuş bir çift siyah ayakkabı.

- «Prouty'nın adamın ayaklarında bir sürü nasır bulmuş olmasını gayet normal karşılamak lazım» diye mırıldandı Ellery.

Çantadan çıkan bütün eşya, pahalı olmayan cinsten şeylerdi.Çamaşırlar henüz pek az kullanılmıştı ve şanghay'daki bir mağazanın etiketini taşıyordu.

Queen düşünceli bir tavırla oğluna baktı:

- «Şanghay!.. Ellery! Çin ... Çin ... »

- «Bundan ne çıkar?» dedi Ellery. «Adamın zaten Amerika.'ya yeni gelmiş olabileceğini düşünmüyor muyduk?»

- «Bununla beraber ... ben ... Söylesene Ellery, bu çanta cinayetten sonra bizi yanlış yola sevk etmek için hazırlanmış bir tertip olamaz mı?»

- «Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa bana mı soruyorsun?»

- «Sana soruyorum.»

Ellery'nin yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

- «Bunun mümkün olabileceğini pek zannetmiyorum, çünkü Chancellor'daki vestiyer memuru hem şişko ziyaretçiyi, hem de çantanın bizzat onun tarafından emanete bırakıldığını hatırlamış.»

- «Haklısın. Bu aklıma gelmedi.»

İhtiyar polisin gözleri masasının üzerinde duran karmakarışık eşyalara takılmıştı.

- «Hem tahkikat başladığından beri durmadan Çin'in bahsini ediyorsun, hem de şişkonun Şanghay'dan buraya gelmiş olmasında bir anormallik görmediğini söylüyorsun. Bunun ne manaya geldiğini sorabilir miyim?»

- «Herşeyin üzerinde bu kadar fazla durma, baba. İstersen şu İncil'e bir göz atalım.»

Sonra genç adam masanın üzerinde bulunan eşya arasından, kapağı kopmuş eski bir kitap çıkardı. Kitabın harb sahasında bulunmuş gibi bir hali vardı.

- «İncil değil ama bir dua kitabı bu. Bak! Kiliseye ait broşürler. Anlaşılan bizim şişko çok dindar bir insanmış.»

- «Kendini dine adanmış zavallı şişkonun öldürülmemesi için ortada bir sebep yok ki.»

- «Ya şu? Hall Caine'nin «Katolikler hakkında» adlı kitabı. İşte Pearl Buck'un «İyi Toprak» adlı romanı. Anlaşılan bu eski kitap, buradan Pekin'e kadar her yerde basılmış. Çünkü çince olduğundan yayınevini adını okuyamamakla beraber, baskının orijinal olduğunu görüyorum. Kim demiş hayatta bütün zıtlar karşılaşır da benzerler karşılaşmazlar diye! Ne kadar garip!»

- «Çin'den gelen bir adamın Pearl Buck'un romanını okumasında ne gibi bir garabet olabilir?»

- «Olamaz tabii, haklısın. Ben başka şey düşünüyordum.»

Ellery baş parmağını emerekten, masanın üzerindeki eşyayı gözden geçiriyordu .

- «Bunu hesaba katmalıydık» diye homurdandı Velie. «Çantayı bulmamız hiç bir işe yaramadı. Hatta adamın adını bile öğrenemedik.»

- «Mübalağa etme, Thomas» diye itiraz etti mütettiş. «Yakında bunu öğreneceğiz.»

Sonra zile bastı.

- «Şanghay'daki Amerikan Konsolosluğuna derhal bir telgraf çekeceğim. Böylece adamın sadece adını değil, hayat hikayesini bile öğrenmemiz mümkün olacak. Ondan sonra harekete geçeriz.»

- «Neden bu kadar iyimser oldun birdenbire?»

- «Katil saklanmasını gayet iyi bildiği halde, bu yoldan onu yakalıyacağımıza inanıyorum. tahkikatın sonuna yaklaştık! Oh! Gel, Billy! Çabuk şu söyleyeceğim telgrafı yaz.»

Müfettiş telgrafı yazdırırken, Velie dışarı çıktı; Ellery de bir koltuğa oturup, sigarasını yakarak düşünmeye koyuldu. Yüzünün ifadesinden kafasının içinden bir sürü karmaşık düşüncelerin geçtiği anlaşılıyordu. Sonra aniden ayağa fırlayarak, sanki ilk defa görüyormuş gibi büyük bir heyecanla, çantanın içinden çıkarılan tetkik etmeye başladı. Nihayet tekrar yerine oturup, başını koltuğun arkalığına yasladı ve düşüncelerinin arasında kayboldu.

- Biraz sonra sekreter odadan çıkmış, müfettiş Queen de ellerini oğuşturarak oğluna doğru yaklaşmıştı.

- «Tamam, Ellery. Artık katili yakalamamız bir an meselesi. İşin sonuna yaklaştığımızı hissediyorum. Deniz nakliyat. şirketlerinde yaptığımız tahkikat da dahil her şey açıkça anlaşılıyor şimdi. Biz zavallı şişkonun Atlantik yoluyla geldiğini zannediyorduk, halbuki o Pasifik yoluyla gelmiş. Ondan sonra da New York'a kadar trenle seyahat etmiş olacak.»

- «Peki tren istasyonlarında da tahkikat yapmadınız mı?» diye mırıldandı Ellery. «Nasıl oluyor da o kadar personelin arasından vestiyer memuru gibi onu tanıyan birisi çıkmıyor?»

- «Bu araştırmadan bir netice elde edemeyeceğimizi sana daha o zaman söylemiştim. Trenlerde çalışan personel günde binlerce insanla karşılaşır. üstelik zavallı şişkonun öyle pek dikkati çeken bir tarafı da yok ki. Hayır, doğrusunu söylemek icab ederse, kimsenin onu tanımamış olması gayet normal. Bu gibi tesadüflere ancak romanlarda rastlanır. Ama günlük hayatta değil .. Çi. .. Şanghay ... Haklıymışsın.»

- «Ne bakımdan?»

- «Oh, hiç canım ... Hem kanaatirnce biz Cullinan hakkında da yanıldık. O herifin Çin'e gitmiş olabileceğini zannetmiyorum. Tabii, Paris'ten cevap geldiği zaman bunu daha iyi anlayacağız»

Müfettiş herhangi bir cevap beklemeden konuşmasına devam ediyordu ki, ani bir gürültü onu kendine getirdi. Ellery bir yay gibi ayağa fırlamıştı.

- «Hay Allah, ne oluyorsun? Bir şey mi var?»

- «Hayır, bilakis çok iyiyim!» diye bağırdı Ellery, «Hem de çok çok iyi! Yakaladım! Biliyorum şimdi!»

- «Ne? Kim

- «Cevabı! Hadisenin cevabını,biliyorum!»

Müfettiş sesini çıkarmadan bekledi. Ellery .ise gözleri parlayarak, bir heykel gibi yerinde duruyordu. Sonra başını sallayarak pencereye doğru yürüdü.Yüzü geniş bir tebessümle aydınlanmıştı.

- «Şu cevabı biz de öğrenebilir miyiz?» diye kuru bir sesle sordu müfettiş.

. -. «Harika bir şey bu» dedi genç adam, arkasına dönmeden. «Sanki kafamda aniden bir şimşek çaktı! Meğer hadisenin düğüm noktası daha başlangıçtan beri gözümün önündeymiş. O kadar çocukça bir şey ki. Yalnız düşünmek lazım. Hala inanmıyorum.»

Uzun bir sessizlikten sonra, müfettiş içini çekerek mırıldandı:

- «Bütün bu laflardan çıkardığını neticeye göre,sen bana bir şey söylemek istemiyorsun.»

- «Şimdilik sadece hadiseyi çözmemize yarayacak anahtar buldum. Bütün teferruatı düşünecek vaktim olmadı henüz. Her şeye rağmen ...

Tam bu sırada içeriye giren sekreter masanın üzerine bir zarf bıraktı. Ellery tekrar yerine oturmuştu.

- «Her şeye rağmen bulduğumuz ceset Cullinan'a ait değilmiş» diye mırıldandı müfettiş. «Herif Paris'te gayet sıhhatli olarak dilencilik yapmakta devam ediyormuş. Böylece bu iş de halledildi. Sen ne diyordun1»

- «Bulduğum cevabın hadiseyi aşağı yukarı tamamen aydınlattığından bahsediyordum.

- «Tamamen mi? Mesela elbiselerin ve odadaki eşyaların neden ters çevrilmiş olduklarını da mı ?»

- «Evet.»

- «Sadece bulduğun ufacak bir anahtar sayesinde mi?»

- «Evet, ufacak bir anahtar sayesinde.»

Ellery, paltosuyla şapkasını giydi.

- «Yalnız eksik olan bir nokta daha var. Ve olmadan da harekete geçemem. Bu sebepten şimdi eve dönüp, terliklerimi giyeceğim ve şöminenin karşısına oturarak kafamı çalıştırmakta devam edeceğim.»

Ortalığa yeniden ağır bir sessizlik çöktü. Hadisenin çözümüne yarayacak bir şeyler keşfettiği zamanlar, Ellery daima bu şekilde içine kapanır, dilsizleşir; bu da ihtiyar polisi çileden çıkarardı. Düşüncelerini en ufak noktasına kadar yoluna koyuncaya kadar Ellery'nin ağzından tek bir kelime alamıyacağını biliyordu. Buna rağmen yine de sinirlenmekten kendini alamıyor ve devamlı olarak oğlunu sorguya çekmek istiyordu.

- «Hiç olmazsa hangi hususun neticeye varmama yardım ettiğini söyleyebilirsin, değil mi » diye konuştu asabi bir tavırla. «Belki de dünyanın en aptal insanıyım ama ben ... »

- «Çanta.»

- «Çanta mı » diye bağırdı müfettiş, masanın üzerindeki eşyaları yeniden gözden geçirerek. «Fakat az evvel hadisenin düğüm noktasının daha başlangıçtan beri gözümüzün önünde olduğunu söylüyordun. Halbuki şu çantayı açalı henüz iki saat olmadı.»

- «Haklısın. Yalnız çantanın içinden. çıkan eşyalar kafamdaki bazı farazyelerin kuvvetlenmesine sebep oldu.»

- «Sen diğer insanlar gibi açık açık konuşmasını bilmez misin yahu? Kafanın içindekiler nelerdir? Ceset kime aittir?»

- «Beni falcı mı zannettin? Hem zaten cesedin kime ait olduğu mühim değil, Asıl mühim olan adamın özelliği.»

- « Özelliği mi?»

- «Evet. Daha üzerinde düşünmem icab etmekle beraber, cinayetin sebebini bulduğumu zannediyorum. Benim asıl takıldığım nokta, cinayetin nasıl işlendiği.. Kimin tarafından ve neden işlendiği şimdilik ikinci planda kalıyor.

- «Hey Allahım» diye inledi müfettiş. «Sen yavaş yavaş keçileri kaçırıyorsun galiba.»

- «Hiç de değil. Kafamdaki farazyenin doğru Olduğuna inanmam için henüz bir hususu daha aydınlatmam lazım, Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama, herhalde kafa yormakta devam edeceğim.»

- « Şişkonun nasıl öldürüldüğünü bilmiyor musun yani?»

- «Belki sana tuhaf gelecek ama, hayır.»

Müfettiş merakından tırnaklarını kemirmeye başlamıştı.

- «Sen şu kafanın içindeki tahminlerle bir gün benim ölümüme sebep olacaksın. Hem duruma bakılırsa, Şanghay konsolosundan gelecek cevaba da hiç aldırılmıyorsun.»

- «Evet, hiç aldırılmıyorum.»

- «Yani Şanghay'dan gelecek haberin sana bir şey öğretemeyeceği kanaatinde misin?»

- «Tabii.Konsolosun vereceği cevabı ben simdiden sana söyleyebilirim.»

- «Gitikçe ikimizden birinin delirdiğine daha çok inanıyorum.»

- «Delilik veya hakikat bir görüş meselesidir, baba. Sen beni iyi tanırısın. Kafamdaki faraziyenin doğrudan doğruya emin olduğum zaman, sana her şeyi anlatacağım»

- Ve senin keyfini beklerken ağaç gibi kurumamı mı istiyorsun? Hiç olmazsa katilin kim olduğunu bildiğinden min mısın?»

- « Katil mi? Bu da nereden aklına geldi? En ufak bir fikrim dahi yok.» İhtiyar Queen'in yüzündeki ifade aniden değişiverdi. Tamamen cesaretini kaybetmişe benziyordu.

- Peki. Yenildiğimi kabul ediyorum. Şimdi de yalan söylemeye başladın çünkü!»

- «Ben mi yalan söylüyorum? Asla. Katilin kim olduğundan Hakikaten haberim yok; şimdilik sadece belli belirsiz bir faraziye üzerinde durmaktayım.»

- «Neticede» diye üzüntülü bir tavırla konuştu müfettiş, «pek fazla bildiğin bir şey de yok. Ben ise meseleyi hallettiğini sanarak sevinmiştim.»

- «Seni temin ederim ki, hallettim» dedi Ellery kızmadan.

- «O halde, ölünün elbiselerinin içinden geçirilen o iki Afrika mızrağının ne işe yaradığını bana söyleyebilir misin »

Ellery'nin yüzündeki ifade aniden öyle değişikliğe uğradı ki, babası ne söyleyeceğini şaşırıldı.

- «Hay Allah! Şimdi de ne oluyorsun?»

- «Mızraklar!» diye kekeledi genç adam, gözleri kocaman kocaman açarak. «Mızraklar!»

- «Fakat ... »

- «Şimdi cinayetin nasıl işlendiğini biliyorum!

- «Fakat ... »

Ellery, sanki yeniden dünyaya gelmiş gibiydi.Gözleri parlayarak ve dudakları titreyerek,deliler gibi haykırmaya başladı:

- «Evraka! Buldum! Buldum! Mızraklar! İşte cevabım!» Sonra, babasının şaşkınlıktan açılmış gözleri önünde odadan dışarıya fırladı.

ON ALTI

İnsan beyninin çalışmasından daha çok şaşkınlık uyandıracak bir şey olduğunu zannetmiyorum. Tıpkı deniz gibi onun da karanlık uçurumları veya güneşin altında pırl pırl parlayan sığ yerleri vardır. Bazen hafif bir meltemin kırıksıklıklar meydana getirdiği dümdüz bir deniz yüzünün altında korkunç akıntı ve anaförlerin olduğu bilinir. Aynı deniz gibi insan aklının da kabardığı veya çekildiği zamanlar olur. Çünkü öyle günler vardır ki, insan hiçbir şey düşünemez hale gelir; buna mukabil diğer bazı günlerde de çağlayan gibi akan düşüncelerimize mani olamazsınız.

Daniel Webster bir gün şöyle demiş: «İnsan aklı, diğer her şeyin manivelasıdır. İnsan, gayet ince bir alet olan düşüncesini kullanarak bütün istediklerini yapma imkanını bulur.» Ancak, bir manivela davranışı kuvvetlendirir ve bu da hareketi meydana getirir. Herhalde Webster, birtakım kararsızlıkların neticesi olan ve içinde arka arkaya gelen canlılık ve durgunluk devreleri bulunan bir uzantının varlığından bahsetmek istiyordu.

Bütün canlılığı kafatasının içinde bulunan Ellery Queen ise, bu arka arkaya gelen canlılık ve durgunluk devrelerinin bir kanun teşkil ettiğinin çok uzun bir zamandan beri farkına varmıştı. Ve yine biliyordu ki, ani buluşlar mutlaka aklın bir durgunluk ve karanlık devresinden sonra meydana çıkmaktadır. Ayrıca Chancellor

otelinde bulunan ceset de, onun bu düşüncesini doğrulamaktaydı, Günlerden beri Ellery büyük bir uyuşukluk içinde kalmış, bütün iyi niyetine ve canlılığına rağmen bu hüdisede herhangi bir ilerleme kaydedememişti. Tam bu esnada, kamaşan gözlerinin önünde bir ışık parlamıştı.

Hakikat meydana çıkmış olmakla beraber, daha aydınlığa kavuşturulması icab eden bir çok husus vardı. Ve bu da ancak düşünmekle halledilebilirdi.

Neticede genç adam yeniden düşüncelere dalmaya karar verdi.

Ellery günün geri kalan kısmını, senelerden beri içtiği sigaraların tesiriyle nikotin kokan eski sabahlığı üzerinde olduğu halde, salondaki şöminenin karşısında uzanarak geçirdi. Devamlı olarak sigara içiyor ve ancak parmağını yakacak kadar küçüldükleri zaman onları şöminenin içine fırlatıyordu. Şu halde hiç bir yapmacık hareket göze çarpmıyordu. Zaten kime karşı poz yapacaktır. Yeni bir hadisenin tahkikatına başlamaya mecbur kalan ve öfkesinden kuduran ihtiyar müfettiş yazıhanesinden ayrılamamış; kovboy filmlerini kaçırmaya asla tahammülü olmayan Djuna da sinemaya gitmişti.

Derin düşüncelere dalmış olan Ellery ise, kendini unutmuş bir vaziyetteydi.

Gözleri zaman zaman şöminenin üzerindeki duvara çapraz vaziyete raptedilmiş iki kalın kılıca takılıyordu. Müfettişin talebelik devrinden kalma bu iki silah ona Heidelberg üniversitesindeki bir Alman arkadaşı tarafından hediye edilmişti. Fakat bunların bahis konusu cinayetle ne alakası olabilirdi? Ancak Ellery onlara bakarken, Kirk'in bekleme salonundaki sivri uçlu mızrakları görür gibi olmaktaydı.

Ve böylece kılıçları bir müddet tetkik ettikten sonra, yeniden derin düşüncelere dalıyordu.

O gün akşama doğru saat 4'de Ellery silkinerek doğruldu ve derin derin içini çekip son sigarasını da şömineye fırlattıktan sonra, telefonun ahizesini kaldırdı.

- «Baba? Ben, Ellery. Senden bir ricam var.»

- «Neredesin?»

- «Evdeyim. Ben ... »

- «Ne yapıyorsun?»

- «Düşünüyorum. Dinle.,.»

- «Ne hakkında düşünüyorsun? Bu sabah meselenin halledilmiş olduğuna dair teminat vermiyor muydun?»

Müfettişin sesinde hafif bir acılık vardı.

Ellery, bitkin bir tavırla cevap verdi:

- Kızmana lüzum yok, baba. Seninle alay etmek aklımdan bile geçmedi. Hakikaten çok çalıştım. Yeni bir haber var mı?»

- «Maalesef, yok. Şimdi söyle bakalım, ne istiyorsun? 45 inci caddede bir yaralama vakası olmuş. İşim, başımdan aşkın.»

Ellery dalgın bir tavırla duvardaki kılıçlara bakıyordu.

- «Hem çabuk, hem de iyi çalışan bir mankenci tanıyor musun?»

- «Mankenci mi? Hay Allah. Neden?»

- «Tahkikatı kolaylaştıracak bir tecrübeye yardımcı olması için.»

- «Oh, bir tanıdığım var. 49 uncu caddedeki Johnny Rosenzweig. Benim hesabıma bir kere çalışmıştı.

Ciddi bir adamdır. Ne yapmasını istiyorsun?»

- «Bir mankene ihtiyacım var.»

- «Ne dedin?»

- «Merak etme, güzel bir kız değil. Sadece içine paçavra doldurulmuş yapma bir manken lazım bana.

Rosenzweig adındaki arkadaşına sor bakalım, bizim öldürülen şişkonun boyunda ve ağırlığında bir manken hazırlayabilir mi?»

- «Tamam işte» diyerek içini çekti müfettiş .. «Deliliğin öyle bir safhasına gelmişsin ki, artık seni başlamak lazım. Söyle bakalım bu manken ne işe yarayacak?' Chancellor otelindeki cinayeti aydınlatmak için mi istiyorsun, yoksa yeni başladığın bir roman için denemeye mi ihtiyacın var? Eğer roman içinse, Ellery, hiç vaktim yok ... »

- «Hayır, sakın ol. Bu manken cinayetin aydınlatılmasında büyük rol oynayacak. Fakat mankenci dostunun son süratle çalışması lazım. Mümkün mü?»

- «Zannederim. Demek mankenin boyu ve ağırlığı bizim zavallı şişkoya benzeyecek, öyle mi? Hepsi bu; kadar mı? Burnunun şeklinin ve dişlerinin de aynı olmasını istemiyor musun?»

- «Hayır, baba, gayet ciddi bir mesele bu. Başka bir şey daha var: cinayet kurbanının tam ağırlığını biliyorsun, değil mi?»

- «Evet. Prouty'nin verdiği raporda olacak.»

- «Mükemmel. Mankenin gövdesi, diğer bütün azaları ve bilhassa başının ağırlığı aynı öldürülen yabancınkine benzemeli. Bu çok önemlidir, Rosenzweig'in bu işi başarabileceğini zannediyor musun?»

- «Mümkündür. Yalnız önce Prouty'le konuşup bu hususta malumat alması lazım.»

- «Mankenin elastik olması gerektiğini de söylemeyi unutma.»

- «Ne?»

- «Manken tek parça halinde olmamalı. Ayaklar, bacaklar, gövde ve baş ayrı ayrı parçalar halinde yapılmalı. Bundan başka her aza, şişkonun azalarıyla eşit ağırlıkta hazırlanmalı. En mühim nokta da bu, baba.»

- «Pirinç teller kullanılırsa mankenin elastik olması sağlanır tahmin ediyorum.diye mırıldandı müfettiş.

«Başka bir şey var mı?»

- «Var. Mankenin üzerine şişkonun elbiselerini giydirdin!»

- «Ters mi giydireceğiz?»

- «Gayet tabii. Mankenin tıpatıp şişman yabancıya benzemesi lazım.»

- «Yoksa. şu eski psikolojik metodu kullanmayı mı düşünüyorsun? Katil öldürdüğü adamın hortladığını sanıp şok geçirecek ve biz de onu yakalayacağız, öyle mi? Çünkü...»

- «Söylediklerinde haksızsın» diye itiraz etti Ellery. «Ve ayrıca beni bu kadar küçük gördüğün içinde teşekkür ederim. Ben ilmi bir tecrübe yapmak istiyorum, hokkabazlık değil, Anlıyamadın mı?»

- «Evet... Hayır. Kafandan geçen düşünceler hakkında en ufak bir fikrim dahi yok. Mankenin nereye göndermemizi istiyorsun?»

- «Buraya, bizim eve gönder. üzerinde çalışmam lazım.»

Müfettiş derin derin içini çekti.

- «Pekala. Bana sorarsan, çok düşünmek sana yaramıyor.»

Bunları söyledikten sonra, ihtiyar polis telefonu kapattı.

Ellery ise gülümseyerek gerindi, esnedi ve odasına gidip yatağa uzandı. Kısa bir müddet sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Aynı gün saat 21,30'da Velie mankeni getirdi.

- «Ah!» diye bağırdı Ellery, uzun sandığın bir köşesinden tutarak. «Ne kadar da ağırmış. Sanki bir abide taşı.»

- «Aynı şişkoya benzemesini istemiştiniz, Mister Ellery» dedi Thomas.

- «Tamam dostum, sen artık gidebilirsin.»

Mankenin yukarıya çıkarmak için ona yardım etmiş olan polis memuru eliyle kasketine dokunarak selam verdikten sonra, gitti.

- «Haydi şunu açalım, Velie!» diye mırıldandı Ellery.

Ve Djuna'nın dehşetten açılan gözleri önünde, sandığın içinden adama benzer bir şey çıkardılar. Bu adam, aynı mumyayı andıran bir şekilde kahverengi ambalaj kağıdına sarılmıştı. Ellery kağıdı açtığı zaman ağzı da açık kaldı, Manken ellerinin arasından kurtularak, tıpkı bir ceset gibi ağır ağır salonun halısı üzerine yuvarlandı.

- «Allahım !» diye nefes nefese konuştu Ellery. «Tıpkı o!»

Sonra büyük bir hayranlık ifade eden bakışları öldürülen yabancıнын yüzündeki tebessüme takıldı.

- «Bu Rosenzweig işini gayet iyi bilen bir adam» dedi Thomas. «Şişkonun fotoğraflarına bakarak şu suratı meydana getirdi. Tam bir sanat eseri, değil mi? Saçlara bakın!»

- « Görüyorum!» diye mırıldandı Ellery, hayran hayran.

Velie'nin dediği gibi bu manken tam bir sanat eseri idi. Ve bu eserin en kudretli tarafı da hiç şüphesiz mankenin suratıydı. Gri saçların çevrelediği pembe bir suratı bu. Geniş bir morartı ve pıhtılaşmış kan lekeleri demirle vurulan yeri belli ediyordu.

- «Bakın!» dedi Djuna, incecik boynunu uzatarak. «Pantolonunu ters giymiş. Ceketini de öyle. Hatta bütün üstündekilerini.»

- «Eksik olan hiç bir şey yok!» diye mırıldandı Ellery, rahat bir nefes alarak. «Rosenzweig, dostum, sizi bütün kalbimle selamlarım, Yapacağım deneme için bundan daha iyisini düşünemezdim! . Bana yardım edin Velie.»

- «Bununla Chancellor otelindeki insanların yüreğine indireceksiniz.» diye homurdandı Velie, mankenin omuzlarından kavrayarak.

- «Hayır, hayır, Velie, zannettiğin gibi değil. önce şu koltuğu yatak odasının kapısının yanına yerleştirelim. Oraya. Tamam işte, mükemmel.. . Şimdi beni dinle, dostum ...

Genç adam ayağa kalkarak, insan azmanı muavinin gözlerinin içine baktı. Thomas Velie ise bir müddet çenesini kaşıdıktan sonra, temkinli bir tavırla konuştu :

- «Bir şey yapmamı, fakat bundan kimsenin haberi olmamasını istiyorsunuz.»
- « İyi anladın. O halde, ..
- «Müfettiş de bilmeyecek, değil mi?»
- «Maksadım ona küçük bir sürpriz yapmak. Zavallının hiç bir eğlencesi yok.

Sonra Ellery, dev adamı kolundan tutarak, antreye götürdü. Büsbütün meraklanan Djuna ise, yeniden mutfağa dönmüş ve kulaklarını açmıştı. Şimdi bulunduğu yerden Ellery'nin belli belirsiz fakat ısrarlı mırıltısını duyuyordu, Ve bu mırıltı arada bir, Velie'nin hayret nidalarıyla kesilmekteydi. İri yarı muavin büyük bir şaşkınlığa uğramıştı anlaşılın, Bir müddet sonra antrenin kapısı açılıp kapandı. Ellery gülümseyerek ve ellerini oğuşturarak tekrar meydana çıktı.

- «Djuna!»

Daha bu isim genç adamın ağzını terketmeden, çingene çocuk nefes nefese ve gözleri parlayarak karşıya dikilmişti.

- «Ne yapıyoruz? Size ne gibi bir yardımım dokunabilir?»

- «Sen, ben diye mırıldandı Ellery, düşünceli bir tavırla «ve o, burada mevcut bulunan manken dostumuz; ücümüz bir eser sahneye koyacağız, Seni Laboratuvar Birinci Asistanlığına tayin ettim, delikanlı. Burada bizden başka kimse yok.Biraz sonra öğreneceklerini bir sır olarak ölünceye kadar saklayacağına dair, su katılmamış bir çingene olduğunu da aklından çıkarmadan, namusun üzerine söz vereceksin.

- «Yemin ederim!» dedi Djuna gayet ciddi bir tavırla.

- «Böylece bu hususu hallettik. Pekala. Şimdi işe nereden başlayalım? Ah! Sandık odasındaki küçük hasırlardan birine ihtiyacın var, Djuna.

- «Hasır mı?» diye tekrarladı Birinci Asistan, gözlerini açarak. «Evet, efendim!»

Derhal salondan çıkıp, kısa bir müddet sonra kendisinden istenilen hasırla beraber geri döndü.

- «Şimdi de bana bir tabure getir bakalım!» diye emretti Ellery, söminenin üzerindeki kılıçlara bakarak.

Tabure gelince, Ellery onu söminenin önüne yerleştirdi ve üzerine çıkıp tozlu kılıçları yerinden sökerek rulo halindeki hasırın yanına koydu.

- «Gittikçe ilerleme kaydediyoruz, Djuna» dedi genç adam. «Şimdi de bir şey satın alman icabediyor. Git üzerini değiştir.»

Djuna bir müddet gözlerini kırıştırdıktan sonra, yüzü geniş bir tebessümle aydınlanarak, odadan dışarı fırladı. Aradan henüz birkaç dakika geçmişti ki, çingene çocuk sokağa çıkmağa hazır bir vaziyette yeniden görüldü.

- « Nereye gidiyorum?

- «Saint-Nicolas caddesindeki hırdavatçıya.

Orası gece yarısına kadar açıktır. Dükkanda satılan her kalınlıktaki sicimlerden birer yumak al.»

- «Anlaşıldı.»

- «Birkaç metre de tel satın al. Yalnız çok yumuşak olsun.»

Djuna henüz salonun kapısından çıkmıştı ki, Ellery arkasından seslendi:

- «Bir dakika, genç oğlak! Madem oraya kadar gidiyorsun, bari bir de süpürge al.»

- «Neden?»

- «Sana: (Daha iyi süpürmek için, evladım.) diye cevap verebilirim. Ama bu doğru olmaz. Suat sormayı bir yana bırak da sadece itaat et.»

- «Fakat daha birkaç gün evvel yeni bir süpürge aldık.»

- O halde iki tane süpürgemiz olur, fena mı? Hem ben testereyi de epeydir görmüyorum. İnşallah bir şey olmamıştır. »

- Alet kutusunda.

- «Mükemmel. Eğer kılıçlar bir işe yaramazsa, uzun saplı süpürgelerden faydalanırız. Haydi şimdi git artık asil delikanlı. İmi tecrübe senin çabuk olmanı bekliyor.»

Djuna arkasını dönerek uzaklaştı. Ellery ise şöminenin karşısındaki koltuğa oturarak. kafasını kaşımaya başladı. Tam bu sırada Djuna'nın başı aniden kapının aralığından uzandı.

- «Ben yokken hiç bir şey yapmıyacaksınız değil mi?, Mister Ellery?»
- «Utan, utan, Djuna!» diye homurdandı Ellery.

Ve çingene çocuk yeniden ortadan kaybolunca da, içten gelen bir kahkaha attı.

Müfettiş saat 23.15 te bitkin bir halde eve döndüğü zaman, Ellery'le Djuna arasındaki bir münakaşanın aniden kesilmesine sebep olmuştu. Manken tekrar tam salonun ortasında duran sandığın içine girmiş: hasır, sicim yumakları ve süpürgeler kaldırılmıştı. Kılıçlar da yeniden şöminenin üzerindeki yerlerini almışlardı.

- «Ne konuşuyordunuz?» diye homurdandı müfettiş, şapkasını ve paltosunu koltuğun üzerine atarak.Sonra ısınmak için sömineye doğru yaklaştı.

- «Bulduk!» diye başladı Djuna, muzaffer bir edayla. Biz ...

Fakat sözünü tamamlayamadan Ellery'nin eli ağzını kapattı.

- Verdiğin namus sözünü bu şekilde mi tutuyorsun, asistan bozuntusu? Baba .. büyük bir başarı elde ettiğimi, elde ettiğimizi sana bildirmekle şeref duyarız..»

- Sahi mi ?» dedi müfettiş soğuk bir tavırla.
- «Hayranlığını saklamak için büyük bir gayret sarfetmene lüzum yok.»
- «Çok yorgunum.»
- «Zavallı babacığım!»

Bir sessizlik oldu.Djuna yeniden bir aile kavgasının olacağını hissettiği için, sezdirmeden oradan kaçmayı uygun bulmuştu.

- «Biliyor musun, şaka etmiyorum! dedi Ellery.
- «İyi ya!»

Müfettiş inleyerek bir koltuğa. oturdu. Gözleri aynı bir tabuta benzeyen kocaman sandığa takılmıştı.

- «Görüyorum ki, istediğin mankene kavuşmuşsun.»
- «Evet. Çok teşekkür ederim.»

Ortalığa yeniden derin bir sessizlik çöktü. Ellery bütün neşesini kaybetmişe benziyordu. Şömineye doğru yaklaşarak, demirle odunları karıştırmaya başladı.

- «Kırk beşinci caddedeki yaralama vakasının neticesi ne oldu?»
- «Adamın karnına kurşunu yerleştirmişler. Fakat bu işi yapanı yakaladık. Dippy MacGuire'miş.»

Müfettiş yeniden sustu.

- Başarımın ne olduğunu öğrenmeye teşebbüs etmeyecek mısınız?»
- «Nasıl olsa oynadığın komediden yorulunca, kendiliğinden anlatmaya başlayacağını düşünüyordum.» dedi müfettiş, cebinden enfiye kutusunu çıkarırken.

- «Meseleyi tamamen hallettik» diye mütevazi bir tavırla itiraf. etti Ellery.
- «Tebrikler.»

- «Bütün hikayeyi biliyorum şimdi. Hem de en ufak noktasına kadar. Cinayet kurbanının adını bulamadım.Fakat bu mühim değil zaten. Asıl onu kimin, neden ve nasıl öldürdüğünü biliyorum. Bilhassa nasıl öldürüldüğünü meydana çıkardım. Artık bundan hiç şüphem yok.» . . .

Müfettiş hiç oralı olmuyordu. Ellerini başının arkasına koymuş, şöminede çıtırdayan odunları seyretmekteydi. Ellery gülümseyerek, hemen yanındaki iskemleye oturduktan sonra, babasının diline esaslı bir yumruk indirdi.

- «Haydi oradan, ihtiyar neşe düşmanı! Komedi oynamaktan vazgeç artık. Şimdi artık kendimden emin olduğuma göre, bütün hadiseyi sana anlatmak için sabırsızlandığımı gayet iyi biliyorsun. Yoksa anlatmamı istemiyor musun?»

- «Nasıl istersen» diye mırıldandı, ihtiyar polis.

Ve Ellery hafifçe öne doğru eğilerek, anlatmaya başladı.

Kaşlarını çatmış, gözlerini şöminedeki alevlere dikmiş, yüz hatları gerilmiş olan babası onu bir saat kadar dinledikten sonra, aniden gülmeye başlayarak, bağırdı:

- «Hay Allah! Hay Allah!

ON YEDİ

Mister Ellery Queen'in böylesine titizlikle çalıştığı o zamana kadar hiç vaki olmamıştı. O zamana kadar vaki olmayan bir husus daha vardı: ilk defa olarak, müfettiş Queen oğluyla tam bir işbirliği yapıyordu. Baba-oğul bütün bu gayretlerinin gayesini başkalarına anlatmayı lüzumsuz buluyorlardı. Durumdan haberi olan tek kişi de zaten ortadan kaybolmuştu. Hakikaten Velie, bütün çağrılarını cevapsız bırakıyor ve işin asıl tuhaf tarafı müfettiş de buna zerre kadar aldırılmıyordu.

İşaret verilir verilmez, her şey bir makine intizamı içinde yürümeye başladı. Sabahleyin erken saatlerde, sert görünüşlü dedektifler,Chancellor otelinde, cinayete adı karışanları ziyaret etmişlerdi. Bu dedektifler ziyarete gittikleri şahıslara kendilerini takip ettiklerini söylemişler ve ondan sonra da bir dakika bile yanlarından ayrılmamışlardı. Üstelik hiç bir izahat da vermiyorlar ve sadece 'Müfettiş Queen'in emri böyle' demekle yetiniyorlardı.

Saat 10'u vurduğu zaman, Donad Kirk'in garip bir cinayete sahne olan bekleme odası meraklı ve endişeli insanlarla dolmuştu. Artık eskisi gibi pek fazla itiraz etmeyen profesör, Miss Diversey'in ittiği tekerlekli iskemlesiyle odaya ilk giren şahıstı. Hemen arkasından gelen Hagstrom, gözlerini bir an bile onların üzerinden ayırmıyordu, Donald Kirk ve kardeşi Marcella, Ritter tarafından odaya getirildiler. Hesse ise Miss Temple'e refakat ediyordu. Johnson tarafından takip edilen Glenn Macgowan'ın son derece düşünceli bir hali vardı. Felix Berne, kendisinden zerre kadar hoşlanmadığını açıkça belli eden Piggott tarafından refakat edilmekten çok, itelenmekteydi. İrene Llewes ise, bizzat Müfettiş Queen tarafından dairesinden alınmıştı. Resmi polis memurları da, cinayet mahallindeki küçük grubu tamamlayan Osborne Herkimer, Miss Shane ve Hubbell'i göz altında tutmakla vazifelendirilmişlerdi.

Herkesin orada bulunduğu kani olunca, Ellery kapıyı kapattı, yan yana dizilmiş iskemlelerde oturan insanlara gülümsedi, duvarın dibine sıralanmış olan polislere bir göz attı, koridora açılan kapının önündeki babasına başıyla bir işaret yaptı ve nihayet odanın ortasına doğru yürüdü.

Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve pencerelerden içeriye soluk bir ışık sızıyordu. Arada bir odanın tam ortasında duran ve tıpkı bir tabuta benzeyen sandığa kaçamak nazarlar atfedilmekteydi. Sandık hafifçe aralık durmakla beraber, içinde ne olduğunu görmek mümkün değildi.

- «Hanımlar, beyler» diye başladı Ellery, ayağını sandığın bir köşesine dayayarak. «Neden burada toplanmış olduğumuza dair hepinizin kafa yorduğundan eminim. Sizi daha fazla bu sıkıntılı durumda bırakmak istemiyorum. Bu odada bir cinayet işlemiş olan adamın veya kadının maskesini düşürmek için toplanmış bulunuyoruz.

Gözlerini Ellery'in üzerine dikmiş bulunan şüpheliler, ipnotize olmuş gibi hareketsiz duruyorlardı, Miss Diversey hafifçe mırıldandı :

- «O halde, biliyor musunuz ... »

Sonra kulaklarına kadar kızararak, dudaklarını ısırıldı.

- «Siz çenenizi kapatın hele!» diye haykırdı Profesör. Queen, bu sözlerinizden yeni bir gösteriye girişeceğinizi mi anlamalıyım? Yalnız size ihtar edeyim ki ... »

- «Hepiniz bir arada konuşmayın, lütfen!» diyerek gülümsedi Ellery. Evet, profesör, doğru tahmin ettiniz. Yalnız biraz sonra şahit olacağınız gösteri, mantığın ne kadar yenilmez olduğunu ispatlayacak. Zekanın maddeye karşı olan zaferin göreceğiz. Galiba bana bir şey sormak istiyordunuz, Miss Diversey. Size şöyle cevap verebilirim: beraberce alaka çekici bazı noktaları tetkik edeceğiz ve bundan bir netice çıkarmaya çalışacağız. Hayır, hayır, lütfen başka soru sormayın. Oh! Başlamadan önce isterseniz katile ortaya çıkmasını teklif edelim; belki de böylece boşuna vakit kaybetmekten kurtuluruz. Hayır mı?»

Ellery büyük bir ciddiyetle herkesin yüzünü ayrı ayrı tetkik etti. Sonra bir sigara yakarak,sert bir sesle yeniden konuşmaya başladı:

- «Pekala. O halde başlayabiliriz. Hadisenin en şaşırtıcı tarafı, Cinayetin işlendiği bu odadaki bütün eşyanın ve hatta cinayet kurbanının elbiseleri de dahil olmak üzere her şeyin ters çevrilmiş olmasıdır. «Şaşırtıcı» tabirini bilhassa kullanıyorum. Bu çeşit hadiseler üzerinde çalışmaya alıştım artık. Fakat yine de şaşırmış olduğumu itiraf etmem lazım. Ayrıca katilin odadaki karışıklığı yaratırken, sonradan büyük bir tesir uyarıdıracağını bilerek bu işi yaptığını hiç zannetmiyorum. İlk şoku atlatır atlatmaz, olanların, daha doğrusu olanın üzerinde düşünmeye başladım. Tecrübelerim sayesinde, gayet iyi biliyordum ki, ortada kaçınılmaz bir sebep olmadıkça hiç bir suçlu böylesine düzenli şuurlu bir gösteri yapmaya kalkışmaz, Ayrıca bu gösteri katilin şuursuz bir davranışından ileri gelmiyordu. Dakikaların bile sayılı olduğu bir anda büyük bir kuvvet sarfederek ve zaman kaybederek bu karışıklığı meydana getirmişti. Netice gayet açık bir şekilde meydana daydı: şuursuz bir şekilde odanın altı üstüne getirilmemiş, bilakis bu karışıklık bile bile yaratılmıştı.»

Herkes büyük bir dikkatle Ellery'yi dinliyordu.

- «İtiraf etmeliyim ki, odadaki bu karışıklığın sebebini ancak dün anlayabildim. Uzun bir zamandan beri üzerinde kafa yormama rağmen herhangi bir neticeye varamamıştım. Önce bütün eşyaların ters çevrilmiş olmasının, cinayete adı karışan bir kimsenin ters olan karakteri üzerine dikkati bilhassa, çekmek için meydana getirilmiş bir tertip olabileceğini düşündüm. Bunun yegane izah şekli olabileceğini zannettim. Fakat yanlışım. Ortaya çok karışık problemler çıkıyor, bir çok sualler cevapsız kalıyordu! Her şeyden evvel, bu karışıklığı yaratan. kimdi? zaten bilinmeyen iki insan vardı. Herhangi bir şahsi zan altında bırakmak isteyen kimdi? Zan altında bırakılmak istenen şahıs kimdi?»

Ellery hafifçe gülümsedi.

-«Yüzlerinizdeki üzüntüyü açıkca okuyabiliyor ve sizi gayet iyi anlıyorum. Bir izin üzerinde yürüyordum fakat bu iz kafamı daha çok karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu karışıklık katilin eseri miydi? Yoksa cinayete şahit olan başka bir kimsenin mi? Eğer katil herhangi bir kimseyi zan altında bırakmayı düşündüyse, isteyerek ve ne yaptığını bilerek odanın altını üstüne getirdi demektir. Ve kanaatimce bu da şimdiye kadar rastladığım en karışık, en belirsiz ve en ustaca tertiptir. Eğer bu karışıklık, cinayete şahit olan bir kimsenin marifeti idiyse; neden katili gelip ihbar etmiyordu da, böylesine dolambaçlı bir yola başvuruyordu? Görüyorsunuz ya ne kadar güçbir durumla karşı karşıya kalmıştım.

«Sonra birden aklım başıma geldi. Aslında her şeyin gayet basit olduğunu, fakat başlangıçtan beri yanlış bir yol tutmuş olduğumu anladım. Ufak bir mantık hatası yapmıştım. Tersine çevrilen eşyalar hakkında sadece iki ayrı izah şekli olabileceği aklıma gelmemişti.

- «Eğer bu Çiçeron'vari laf yağmurundan bir şey anlamadım. dersem, yalan söylemiş olurum diye araya girdi FelixBerne. «O kadar karanlık konuşuyorsunuz ki, ne söylediğinizin kendiniz de farkında değilsiniz gibime geliyor.»

- «Rica edelim de, Portakal Yayınevi'nin sahiplerinden olan bey hem çenesini tutsun, hem de terbiyesini muhafaza etsin» dedi Ellery, «Zaten biraz sonra tatmin olacaksınız, Mister Berne. Katilin ortaya koyduğu problemlerden iki netice çıkarmak mümkündür. Birinci netice daha o anda aklıma geldi. Ters olan bir hususun üzerine bilhassa dikkatimizi çekmek için her şey ters çevrilmişti. Ve işte şimdi de ikinci netice: Ters olan bir hususu saklamak için her şey ters çevrilmişti.»

Ellery konuşmasına ara vererek, bir sigara yaktı. Karşısındaki insanların yüzlerinde sadece bir korku ifadesi göze çarpıyordu.

- Zannederim düşündüklerimi daha açık bir şekilde izah etmem lazım» dedi. sigarasından bir nefes çekerek. (Birinci şıkta, ortalığın karıştırılmış olması cinayeti izah ediyordu. İkinci şıkta ise, aksine cinayetin karanlıkta kalmasını sağlıyordu. Belki bir şey saklanmak istendiyse, öldürülenin elbiselerinin ve öldürüldüğü odadaki bütün eşyaların ters çevrilmiş olduğunu da göz önünde tutarak, saklanmak istenen şeyin ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?»

- «Ölen adamın bütün elbiselerinin ters çevrilmiş olduğu göz önünde tutulursa» diye her zamanki sakin sesiyle konuştu, Miss Temple «Saklanmak istenen şeyin bizzat ölenle alakalı bir husus olduğu düşünülebilir.»

- «Bravo, Miss Temple. Hakikaten eğer bu karışıklık herhangi bir kimseyi kamufle etmek için yapıldıysa, bu kimse bütün bu karışıklığın tam ortasında bulunan öldürülenden başkası olamazdı. O halde öldürenin değil ama öldürülenin bir hususiyetini belli edecek . herhangi ters bir şey aramak gerekiyordu.»

- «Bu düşüncenin makul olduğunu kabul ediyorum diye homurdandı Berne. «Fakat anılamadığım nokta.

...

- Müsaade edin de sözlerimi bitireyim. Mister Berne. O halde öldürülenin üzerinde ters olan. öyle, bir husus vardı ki, bu anormalliğin dikkatimizi çekmemesi için öldüren geri kalan bütün ber şeyi ters çevirmek mecburiyetinde kalmıştı.

Berne'nin yüzündeki ifade aniden değişmişti.

Sandalyesinin arkasına dayanarak Queen'in anlattıklarını yeni bir dikkatle dinlemeye koyuldu.

- «Bu neticeye vardıldıktan sonra» diye devam etti Ellery, «doğru bir yol üzerinde bulunduğumu hissettim. Ancak bir noktayı daha aydınlığa kavuşturmam gerekiyordu. Esaslı bir ipucu daha bulmam lazımdı. Cesedin üzerinde, aradığımız tersliği bulmamıza yardımcı olacak bir hususun mevcut olduğundan emindim. Muhakkak bir şey vardı.»

- Bulabildiniz mi bari?» diye sordu Macgowan.

- «Ben cesedi gözlerimle gördüm» diye başladı Kirk «Fakat ... »

- «Beyler, rica ediyorum; lütfen susun. Vakit ilerliyor, Bu husus neydi? Nasıl bir ipucuydu acaba? Cesedin üzerindeki ve oradaki bütün araştırmalarınıza. Rağmen, öldürülen yabancıнын kravatını bulamamıştı. Eğer Ellery aniden Abrakadabra! diye bağırırsaydı, odada bulunanları daha fazla şaşırtamazdı.

- «Kravatı yoktu» diye tekrarladı Donald.«Ama ... »

- «İlk olarak öldürülenin kim olduğu tespit. edemememiz için, kravatın öldüren. tarafından yok edilmiş olabileceğini düşündük. Fakat şu anda onun hiç bir zaman kravat taşımamış olduğunu gayet iyi biliyorum. Yani adamın hiç kravatı yoktu. Zavallı şişman yabancıнын Misis Shane ve ondan sonra da Mister Osborne ve Miss Diversey'le konuşurken boynunda kalın bir kaşkol olduğuna dair verilmiş olan ifadeleri herhalde hatırlıyacaksınız, Dolayısıyla bu şahitler adamın boynunda kravat olup olmadığını görememişlerdir. Başka bir deyişle öldürülenin zaten boynuna takacak kravatı olmamıştır ..

- «Fakat bu söylediğiniz şey bir neticeye.varmak değil ki, Queen» diye araya girdi profesör,birden alakalanarak. «Bir türlü faraziyenin dışına çıkarılıyorsunuz.»

- «Evet ama bu faraziye bazı hadiseler tarafından ispatlanıyor.»

Ellery gayet ciddi bir tavırla otelin vestiyerinde bulunan çantanın hikayesini anlattı ve içinden çıkanların bir listesini verdi.

- «Görüyorsunuz ya, çantanın içinde bir erkeğin ihtiyacını karşılayacak bütün givim eşyası mevcuttu: bir takım elbise, ayakkabı, iç çamaşırları. Bir tek şey hariç; kravat Böylece ölenin hiç kravatı olmadığını .anladım, Haklı değil miyim?

- «Evet, bu bir ispat şekli olabilir» diye tasdik etti, profesör. «Kravat taşımayan bir adam ... »

- «Bundan sonrası artık bir çocuk oyuncağıydı» dedi Ellery, sigarasını tablaya bastırırken, «Günlük .şehir kıyafeti giydikleri halde kravat takmayan insanlar kimlerdir?»

- «Rahipler!» diye bağırıldı Marcella, birden.

- «Tamam, Miss Kirk. Ya katolik rahipler, yahut da piskoposluğa ait papazlardır. Bu benim başka bir şey daha hatırlamama sebep oldu. Şişman ziyaretçiyle konuşan herkes onun garip bir ses tonu olduğunu unutmamışlardı. Dokunaklı ve yumuşak bir sestir bu. Ayrıca yine çantanın içinde bulduğumuz dini broşür ve kitaplar da tahminimizin doğru olduğunu gösteriyordu. Burada bilmece kelimesini kullanmayı doğru buluyorum. Çünkü katilin her şeyi ters çevirmesine se'bep olan hususu biliyordum. Katolik rahipler veya piskoposluk kilisesine ait papazların giydikleri yakalar terstir, yani enseden düşümlenir.»

Ortalığa sıkıntılı bir sessizlik çöktü. Koridora açılan kapıya sırtını dayamış olan müfettiş Queen, yazıhane ile bekleme odasını birbirine bağlayan ara kapıyı bir an için olsun gözden kaçırmıyordu.

- «Nihayet katilin neden bu karışıklığı yarattığını anlamıştım: suçlu odadaki herşeyi ters çevirmişti, çünkü öldürdüğü adamın ters bir yakası olduğunu görmemizi istemiyordu.»

Sanki gizli bir işaret verilmiş gibi odadakiler aniden canlanarak hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Fakat Miss Temple'ın berrak sesi diğerlerini bastırdı..

- Herhalde yanılıyorsunuz, Mister Queen. Bahis konusu vakanın. ters takılmasından başka bir hususiyeti yok, değil mi? O halde onu öldüren kimse böylesine büyük bir zahmete girişeceği yerde,yakanın önünü arkasına getirmekle bu işi halledebilirdi

- Gayet güzel bir düşünüş» diyerek gülümsedi Ellery. «Bu benim de aklıma geldi. Ve ayrıca öldürenin de bu hususu düşünmüş olduğundan eminim. Tabii adamın kravatının olmayışı onu büyük bir endişeye sevketmiştir.Şimdi sorduğunuz suale cevap vereyim:eğer sadece yakayı ters çevirmiş olsaydı, şişman yabancıнын kravatının yokluğu derhal gözümüze çarparak ve bundan da bilmemizi asla istemediği bazı neticeleri çıkarmamız mümkün olacaktı.»

- «Hay Allah! Peki ama, cinayeti işleyen kimse neden derhal bir kravat temin edip,adamın. boynuna takarak bu meseleyi halletmedi acaba?»diye sordu Macgowan.

- «Evet, neden ?» diye tekrarladı Ellery, gözleri parlayarak. «Ben de aynı şeyi düşündüm, Size şimdi hemen cevap vermeyeceğim. Yalnız şunu bilin ki, kravat temin etmesine imkan yoktu. Eğer suçlu kadın idiyse, zaten kravatı olamazdı. SUclunun· erkek olduğunu düşünürsek,derhal göze çarpacağından kendi kravatını adamın boynuna bağlayamazdı. Ayrıca, biraz: sonra şahit olacağınız gibi, bekleme odasından çıkması da imkansız bir şeydi. Şimdilik,öldürenin odayı altını üstüne getirmekten başka hakikaten çıkar yolu olmadığına inanmanız lazımdı.

Ellery konuşmasına kısa bir ara verdikten sonra devam etti

- «Bu neticeye vardktan sonra anladım ki, karşımızdaki adam son derece akıllı ve metodik bir insandır. İşlediği cinayeti örtbas etmek için, odanın içindeki bütün her şeyi ters çevirmeyi düşünmesi, dahiyane fikirleri olduğunu gösteriyor. Zaten işlediği cinayet de aşağı yukarı kusursuz.

- «Fakat nasıl oluyor da ölen bir rahip ..» diye başladı Donald Kirk.

- «Asıl ben öldürülenin bir rahip oluşundan, öldüreni nasıl buldum? Bu evvela. bir çok faraziyenin üzerinde düşünmem ve daha sonra da çantayı ele geçirmemizle mümkün olmuştur.

- «Çanta mı?»

- Evet. Ben şahsen cinayet kurbanının herhangi bir bagajı olabileceğini düşünmemiştim. Bu husus müfettiş Queen'in aklına geldi. Öldüren ise, öldürdüğü kimsenin Chancellor otelinin vestiyerinde bir çantası olduğunu gayet iyi biliyordu, çünkü adamın cebinde otelin ismini taşıyan numaralı bir marka bulmuştu. Tabii bu çantayı oradan alması lazımdı. Ancak Chancellor'un sıkı bir kontrol altında bulundurulduğunu da biliyordu. Bu yüzden tereddüt ettiği için, aradan bir kaç gün geçti. Sonra bir taşıma şirketi vasıtasıyla çantayı oradan aldirtmayı düşündü. Fakat artık çok geç kalmıştı. Biraz da tesadüf eseri olarak, bu durumu haber aldık. Tabii bu arada kendisi de vestiyeri gözetlemeyi ihmal etmemişti ve işlerin kötüye gittiğini anlayınca, Merkez İstasyonunda hazırladığımız tuzağa düşmekten kurtuldu. Ancak çantanın elimize geçmesine de mani olamadı.

-«Bu son kararsızlık en büyük hatası oldu. Bakın bu sayede neler öğrendik: çantanın içinden, Şanghai'daki bir mağazadan alınma. hemen hemen hiç kullanılmamış iç çamaşırları çıktı. O halde zavallı şişman Çin'de bulunmuştu. Diğer taraftan kim olduğuna dair Amerika sınırları dahilindeki bütün araştırmalar neticesiz kalmıştı. Bundan da öldürülenin devamlı olarak Çin'de oturduğu ve pek az bir zaman önce Amerika'ya gelmiş olduğu neticesini çıkardık. Taa'nun ve Buda'nın memleketinde sadece bir çeşit katolik rahibi bulunduğunu biliyoruz ...

- «Misyonerler dedi Jo Temple.

- «Bir kere daha doğru tahmin ettiniz, Miss Temple. Temiz yüzlü, tatlı, sesli şişman dostumuzun Çin'den gelen. bir misyoner olduğundan eminim.»

Koridor tarafından müfettiş Queen'in sırtını dayadığı kapiya vuruluyordu. İhtiyar polis hemen arkasını dönerek kapıyı açtı. İçeriye, yüzünde her zamanki tehditkar ve karanlık ifade olduğu halde. Thomas Velie girdi. Ellery derhal özür dileyerek onların yanına gitti. Diğerleri, saklamaya muvaffak olmadıkları bir endişeyle, Queen'lerle insan azmanı Velie'nin arasında geçen alçak sesli konuşmayı takip ettiler. Müfettişin muzaffer bir edası vardı. oğlu ise arada bir tasdik mahiyetinde başını sallayarak iri yarı muavini dinliyordu. Sonra herhangi bir şeyi elden ele dolaştırdılar, Ellery odadakilere arkasını dönerek bu şeyi dikkatle tetkik etti. Sonra onu cebine koyup yeniden. kendisini dinleyenlere doğru döndüğü zaman, yüzünde garip bir tebessüm vardı. Velie ise upuzun boyuyla mürettişin yanına dikilmişti.

- «Ara verdiğimiz için özür dilerim» dedi Ellery «Fakat Mister Velie hakikaten esaslı bir ipucu ele geçirmiş. Nerede kalmıştık? Ah! Evet. Böylece ölenin kimliği hakkında epey bilgi edinmiş oluyordum. Ve bundan sonra da cinayetin sebebini bulmak fazla bir zamanımı almadı. Şu anda burada bulunanlardan hiç kimse zavallı misyoneri tanımıyordu. Kendisi Donald Kirk'le görüşmek istemiş olmakla beraber, ne hususta görüşeceğini de özel sekreter Mister Osborne'a söylemekten kaçınmıştı. Halbuki biz buraya gelen ziyaretçilerin üç sınıfa ayrıldığını biliyoruz: yazarlar, kuyumcular ve pulcular, Şişman yabancı hiç de edebiyatla meşgul olan bir adama benzemiyordu. O halde bundan misyonerin ya mücevher ve yahutta pul konusunda Donald Kirk'le görüşmek istediği neticesi çıkarılabildi. Acaba alıcı sıfatıyla mı gelmişti? Herhalde, hayır. Giymiş olduğu elbiselerin ucuz görünüşü, uzun bir yola çıkmayı göze alış ve çekingenliği, onun: da. ha çok bir satıcı sıfatıyla buraya geldiğini göstermekteydi. Böylece cinayetin sebebi de kendiliğinden ortaya çıkıyordu. Satmak istediği şeyi ele geçirmek için onu öldürmüşlerdi. Ve Donald Kirk de sadece Çin pullarını biriktirdiğinden, misyonerin satmak üzere getirdiği şeyin pul olduğunu düşünebilirdik. Dolayısıyla Mister Velie'yi, katilin evine göndererek, sıkı bir araştırma yapmasını söyledim. Orada saklanmış bir mücevher ve bir Çin pulu olup olmadığına bakacaktı.»

Ellery yeniden konuşmasına ara vererek bir sigara yaktı.

- «Haklıymışım. Thomas Velie muvaffak olmuş. Pulu ele geçirmiş.»

Dinleyicilerden biri boğuk bir ses çıkardı.

Ellery, karşısındaki yüzleri ayrı ayrı tetkik ediyordu. Sonra cebinden uzun bir zarf ve bu zarfın içinden de daha ufak bir zarf çıkardı. Bu sonuncusunun üzerinde çince yazılar göze çarpıyordu. Bir köşesinde, yani adresin yazıldığı köşede, damgalı bir pul vardı.

- «Mister Kirk ve Mister Macgowan, lutfen biraz gelir misiniz?»

Her iki adam da endişeli bir tavırla ayağa kalktılar

- «Şimdi söz bu işin mütehasıslarında.Şu pul hakkında ne düşünüyorsunuz, beyler?»

Merakla karışık bir tereddütle yaklaştılar. Kirk zarfı eline aldı, Macgowan ise onun omuzunun üzerinden pulu tetkik etmeye koyuldu. Sonra ikisi birden, bir hayret nidası koyuvererek, fısıldaşmaya başladılar.

- «Evet, beyler» diye atıldı Ellery,«Öğrenmek için sabırsızlanıyoruz. Bu pulun mahiyeti nedir?»

İnce kağıttan, portakal renginde bir puldu bu.Tam ortasında Çin ejderinin resmi vardı. Değeri beş kandinin olarak gözüküyordu, Baskı silinmiş gibiydi. Zarf şeklinde katlanmış ve zamanla sararmış bir mektup kartının üzerine yapıştırılmıştı.

- «Böylesine şimdiye kadar hiç rastlamamıştı diye mırıldandı Kirk. «Çin pullarını biriktiren bir kimse için muazzam bir buluş. Çinlilerin bastıkları ilk resmi pul bu. Kataloglarda ismi geçen en eski pul. Tecrübe mahiyetinde olduğundan çok az miktarda basılmış. Sadece bir kaç gün evvel bu pulun varlığından bahsedilmeye başlandı. Şimdiye kadar zarfın üzerine yapıştırılmış bir örneğine kimse rastlayamamış.»

Hayran bakışlarını puldan ayıramayan Macgowan ise mırıldandı :

-Kataloglarda resmini bile bulmak mümkün değildi. Sadece pulcu kitaplarında bahsi geçmekle beraber, renginden başka bilinen tarafı da yoktu. Aynı İngiltere'nin çıkardığı ilk pul olan, bir penny'lik Siyah İngiltere gibi. Hay Allah! Ne harika şey»

- «O halde kıymetli bir pul bu!» dedi yavaşça Ellery.

- «Kıymetli mi diye bağırdı Donald. «İngiltere Gine'sinin pulundan bile çok daha kıymetli bir parça bu. Tabii onu bir mütehasısa göstermek lazım.»

- «Kanaatimce bunun bir benzerine daha rastlamak asla mümkün olamayacak. Pulun üzerindeki .damga gayet net. Zarfın üzerine yapıştırılmış ve ayrıca zartın içine de bir mektup yazılmış.»

- « Kaç para eder dersiniz?»

- «Bu pulun herhangi bir fiatı olamaz. Kim fazla verirse onda kalır. İngiltere Gine'sinin pulu 50.000 dolara satılmıştı.»

Donald'ın yüzünü üzüntülü bir ifade kapladı.

- «Mali durumum iyi olsaydı bu pul için aynı parayı ödemekten asla çekinmezdim diye mırıldandı. Bu parçanın dünyanın en pahalı pulu olacağından eminim.»

- Teşekkür ederim, beyler.»

Pul koleksiyoncuları yerlerine döndüler. Ellery küçük zarfı büyüğünün içine ve sonra onu da yeniden cebine koydu. Bunu epey uzun süren bir sessizlik takip etti.

- «Şimdi hadiseyi bütün açıklığıyla biliyorum» dedi nihayet Ellery. «Demek ki zavallı misyonerin Çin'den buraya kadar gelmesine sebep bu ufack pulmuş. Tabii onu nereden eline geçirmiş olduğunu asla öğrenemeyeceğiz. Herhalde ömrünün geri kalan kısmını,lüks içinde yaşamak istemiş ve misyondan ayrılmıştı;Sonra Şanghay veya Pekin'de başvurduğu herhangi bir,pul satıcısı ona belli başlı koleksiyoncuların adını.ve adeslerini vermiş ve böylece zavallı adamcağız da Mr.Donald Kirk'in varlığından haberdar olmuştur; Neticede bu pul misyonerin ölümüne sebep oldu ... çünkü zavallı şişko bu pul yüzünden öldürüldü.»

Ellery konuşmasına devam etmeden evvel, ayaklarının dibinde duran sandığa baktı.

Böylece ölenin kimliğini tespit ettikten sonra henüz adım bilmemekle beraber, bunun hiç ehemmiyeti yok ve cinayetin sebebini anladıktan sonra, geriye bir tek şey daha kalıyordu: öldürenin kimliği.Hakikat devamlı olarak ellerimin arasından kaçmaktaydı. Onu gayet yakınımnda hissediyor, fakat bir türlü yakalayamıyordum. Nihayet o ana kadar ben .de dahil olmak üzere kimsenin düşünemediği, cinayete ait bir takım gariplikler aklıma geldi. Tam bu sırada müfettiş Queen'in sorduğu bir sual beni doğru yola soktu. Ve hemen arkasından yaptığım bir tecrübe sayesinde hakikati anladım.»

Bunların söyledikten sonra, Ellery sandığın üzerine eğilerek aniden kapağını kaldırıverdi. Velie de yaklaştı ve ikisi birden mankeni sandığın içinden çıkardılar.

Marcella Kirk hafif bir çığlık atarak Macgowon'a daha çok sokuldu. Miss Temple ise bakışlarını yere indirmişti. Misis Shane dua ediyordu. Miss Llewes' in yüzü soldu. Hatta orada bulunan erkeklerin bile renkleri atmıştı.

- Endişelenmenize lüzum yok» dedi Ellery yerinden doğrularak. Aklıma gelen eğlenceli bir fikri tathik etmek istiyorum. Bu gördüğünüz sadece bir mankendir. şimdi lütfen bütün dikkatinizi buraya verin.

Ellery ara kapıyı açarak yazıhaneye geçti ve kısa bir müddet sonra da, elinde incenik Hint hasırı olduğu halde geri döndü. Sonra hasırını, üçte biri bekleme odasında ve geri kalanı da yazıhane tarafında kalmak

üzere kapının, eşiğine serdi. Nihayet cebinden bir sicim yumağı çıkararak, onu odadakilere gösterdi. Başını eğdi, gülümsedi ve sicimin tamamının üçte birini ölçtü. Sonra onu kapının bekleme odası tarafında kalan sürgüsünün üzerine astı. Şimdi sicimin müsavi uzunlukta olmayan uçları yere doğru sarkıyordu. Hiç bir yerinde düğüm yoktu. Ellery bilhassa bu hususta titiz davranmıştı, sonra, sicimin uzun olan kısmını alarak, hasırın yazıhane tarafında kalan kısmı üzerine koydu. Nihayet, ara kapıyı kapattı. Şimdi hasırın üçte ikisi ve sicimin de üçte biri kapının öbür yanında, yani yazıhanenin bulunduğu tarafta kalmıştı. Ayrıca Ellery, açık olan sürgüye de elini sürmemişti.

Odada hiç kimse konuşmuyordu. Herkes, tıpkı kukla seyreden çocukları hatırlatan bir şekilde, büyülenmiş gibi Ellery'e bakmaktaydı. Genç Queen'in ayak sesleriyle, odadakilere nefes alış verişlerinden başka hiç bir ses duyulmuyordu.

Ellery ara kapının önünde durdu ve bir adım gerileyerek onu çevreleyen iki kütüphaneyi seyretemeye başladı. Sonra sağdaki kütüphaneye doğru atılarak, onu aynı istikamette bir metre yirmi santim kadar itti. Bu iş bitince de, bu sefer soldaki kütüphaneye doğru yürüdü. Möbleyi öne doğru öyle bir şekilde çekti ki, şimdi kütüphane hem kapıyı maskeliyor, hem de onunla arasında bir dar açıklık bulunuyordu.

Ellery bir kaç adım gerileyerek memnun bir tavırla meydana getirdiği eseri seyretti.

- Şimdi görüyorsunuz ki diye mırıldandı «her iki kütüphane de, cesedi bulduğumuz zamanki yerlerini aldılar.

Tam bu sırada, sanki. birisi tarafından dürtülmüş gibi, Thomas Velie mankeni kucakladı ve yeni doğmuş bir bebeği taşırcasına büyük bir itinayla onu kapıya kadar götürdü. O zaman mankenin üzerinde ölünün elbiselerinin bulunduğunu ve aynı zamanda da ters giydirilmiş olduğunu gördüler. Ellery'in alçak sesle verdiği bir emir üzerine Velie mankeni ayaklarının üzerine dikti.

- «Tamam, Velie! Şimdi bırakabilirsin!»

İri yarı muavin aniden kenara çekilince, herkesin dehşetten açılan gözleri önünde, manken önce ikiye katlandı, sonra da yumuşak bir tavırla halının üzerine düştü.

- «Canı çekilen bir vücudun ,durgunluğu» diye neşeli bir şekilde izah etti Ellery, «Cesedin sertleşmesi için daha bir müddet zaman geçmesi lazım. Şimdi gösterimizin ikinci kısmına geçelim.»

Velie mankeni tekrar yerden kaldırırken, Elinde sandığın içinden, ölünün üzerinde buldukları Afrika mızrağını çıkardı. Sonra onları pantolonun .paçalarından sokarak, ceketin de altından geçmek suretiyle mankenin boynunun her iki yanından dışarıya çıkıncaya kadar ileriye doğru itti. Bu iş bitince Velie onu yeniden kucaklayarak, soldaki kütüphaneye ara kapının bir dar zaviye teşkil ettiği yere kadar götürdü. Ayakları yerdeki Hint hasırının kenarına basmak suretiyle ve mızrakların sayesinde, manken, kaskatı bir şekilde kütüphaneye dayalı alarak kaldı.

Velie bir kaç adım gerilemiş ve gülümseyerek bu manzarayı seyre koyulmuştu.

Ellery ise şimdi garip bir ameliyeye girişmişti. Sürgünün üzerinden sarkan sicimin uzun olan kısmını alarak, mankenin yanına kadar götürdü ve kapıya en yakın, mızrağın etrafında iki kere doladı.

- Görüyorsunuz ya, sicimi bilhassa gevşek bıraktım ve hiç bir tarafa da düğüm atmadım» diye mırıldandı.

Sonra mızrağın ucundan sarkan sicimin serbest ucunu alarak, hasırın üzerinden geçirdi ve kapının altından itti. Böylece şimdi sicimin iki ucu da yazıhane tarafında kalmıştı.

- «Kimse yerinden kıpırdamasın» diye emretti Gözlerinizi mankenin ve kapının üzerinden ayırmayın.»

Sonra tokmağı çevirerek, yavaşça kapıyı açtı.

Yeteri kadar aralık olunca, sicimin altından iki büklüm sürünerek yazıhane tarafına geçti ve kapıyı arkasından kapattı.

Herkes tetikte bekliyordu. Otuz saniye kadar hiç bir şey olmadı.

Sonra yazıhane tarafından gizli bir kuvvet, incecik Hint hasırını kapının altından çekmeye başladı.

Hasırın kayması mankene muvazenesini kaybettirdiğinden, mızrakların sayesinde dimdik duran gövdesi, kütüphanenin tahtasından aşağıya doğru yavaş yavaş kaymaya başlamıştı. Fakat onbeş-yirmi saniye geçince bu kayış aniden durdu. Sürgüyle mızrağın arasındaki sicim gerildi ve. mankenin geriye doğru kaykılmasına sebep oldu. Şişman gövde sallandı ve sonra. bu sefer aksi istikamette, kapıya paralel olarak düştü. Mankenin başı yere kırk santimetre kadar yaklaşınca da mucizevi bir hadise meydana geldi; gövdenin ağırlığı sebebiyle son hadde kadar gerilen sicim sürgüyü harekete geçirmiş ve kapanmasına sebep olmuştu. Şimdi bekleme odasıyla yazıhane arasındaki kapı sürgülenmiş vaziyetteydi.

Ve henüz daha kimse gözlerine inanamazken, yeni bir mucize daha oldu. Sürgünün etrafına dolanmış olan. ve kapının altından geçen sicim yazıhane tarafından kuvvetle çekilerek gerildi ve dayanamıyarak koptu.

Ayrıca hiç bir yere düğümlememiş olduğundan, kopan uç, diğer tarafı mızrağa bağlı kalaraktan mankenle kapının arasına düştü. Geriye kalan kısım ise kapının altından geçerek kaybolmuştu.

Odada bulunanlar bu sefer mızrağın etrafına iki defa dolanmış olan sicimin diğer parçasının da gerildiğini ve yavaş yavaş kaymaya başladığını gördüler. Nihayet tamamen çözülerek mızraktan kurtulan sicim kapının altından geçti. En sonunda, mankenin düşüşünü sağlamış bulunan Hint hasırı da aynı yolu takip ederek gözden kayboldu. Şimdi .manken cesedin bulunduğu yerde yatmaktaydı. Kapı sürgülenmişti. Böylece meçhul olan üç husus daha avdınlanıyordu: mızrakların mahiyeti, kütüphanenin durumu ve kapının öbür tarafında bulunan bir kimsenin sürgüyü kilitlemeye nasıl muvaffak olduğu.

Ellery koşarak geri döndü ve koridor taratındaki kapıdan içeri daldı. Bütün gözler hala mankenle ara kapının üzerindeydi.

Dedektifler duvarın dibine sıralanmışlardı. Müfettiş Queen ise, sağ elini tabancasının üzerinde tutuyordu.

Odada bulunanlardan biri sapsarı bir yüzle yavaşça ayağa kalktı. Kırık bir ses duyuldu:

- «Fakat ... ben ... bir türlü anlayamıyorum .nasıl.»

- «Bana mızraklar yol gösterdi» diye mırıldandı Ellery. «Mızraklar ve kütüphanenin durumu. Döşemenin üzerindeki temizlenmiş kan lekelerinden, misyonerin bulunduğu yerde öldürülmediğini hemen anlamıştık. Böylece akla üç soru geliyordu. Birincisi; misyoneri öldüren cinayeti işledikten sonra neden cesedin yerini değiştirmişti? Bunun cevabı cesedin bulunduğu yerin mühim bir rol oynadığı şeklinde olabilirdi ancak. İkinci soru: Neden sağdaki kütüphaneyi ileriye doğru itmişti? Çünkü duvarın kenarında daha fazla bir mesafe kazanmak istiyordu. Üçüncü soru; neden soldaki kütüphanenin yerini değiştirmişti? Bu sorunun cevabını mızraklar aklıma gelinceye kadar veremedim. Mızraklar cesedin dımdık durmasını sağlıyordu. Ölünün bükülmeden düşmesi lazımdı, Sağdaki kütüphaneyi ileriye doğru itmesinin sebebi de. cesedin yere düşerken ona çarpmasını temin içindi. Aksi takdirde bütün planı bozuluyordu. Soldaki kütüphaneye gelince; suçlunun cesedi düşürmeden evvel herhangi bir yere dayanması gerekiyordu. Bu iş için kullanabileceği başka bir möble de yoktu odada. Şimdi akla şöyle bir soru geliyor: cinayeti işledikten sonra neden cesedin yerini değiştirmeye lüzum gördü?»

Ellery derin derin içini çekti.

- «Mantığımı kullanarak verdiğim cevap, beni imkansızlıklara sürüklüyordu. Fakat başka bir cevap bulmak da mümkün değildi. Şişkoyu öldüren bu esarengiz durumu yaratmıştı. Çünkü ceset yere düşerken ara kapı üzerinde herhangi bir şey yapması lazımdı. Ne olduğunu bulmak için de hadiseler üzerinde düşündüm ve bir kaç deneme yapmam icab etti. Suçlu zaten, kapalı olan kapıyı sürgülemek istemekten başka ne düşünebilirdi? Fakat koridora açılan kapıdan rahatça çıkıp gitmek varken. ne diye kapıyı bizzat ölüye sürgülemek gibi garip ve zor bir ameliyeye girişmişti?»

Aynı kırık ses yeniden duyuldu

- Asla tahmin edemezdim ki...

- «Bunun yegane izah şekli şöyle olabilirdi; Adamı öldürenin bekleme odasını koridora açılan kapıdan terketmesi İmkansızdı veya terketmek istemiyordu. Yazıhaneye açılan ara kapıdan gitmesi lazımdı ki, böylece herkes katilin koridor kapısından çıkıp gittiğine inansın. Cinayetin işlendiği sırada yazıhanede bulunan ve koridor) rda hiç gözükmeyen bir kimsenin, cinayete asla bir alakası olamayacağını düşünbilmesini istiyordu o,»

James Osborne yüzünü elleriyle örtterek mırıldandı:

- «Evet, katil benim. Onu ben öldürdüm.»

Herkes dehşetle Osborne'u seyrediyordu. Sadece Ellery ona acıyarak bakmaktaydı.

- Gördüğünüz gibi, İnsan mantığını kullanarak en güç problemlerin dahi içinden çıkabilir. Mızrakların mahiyeti, cesedin yer değiştirmiş olması, onu öldürenin ara kapıdan geçtiğini ispatlıyordu. O halde suçlu cinayetin işlenmesinden hemen sonra yazıhanede bulunmaktaydı. Ayrıca bizzat kendi ifadesinden de anlaşıldığına göre, cinayet işlendiği sırada Osborne yazıhanede yalnızdı. Macgowan, Miss Sewell; Miss Temple, Miss Diversey gibi ziyaretçilerin de suçlu olmalarına. imkan yoktu. Başka bir deyişle, bekleme odasına koridora açılan kapıdan girip çıkan her kimse suçlu olamazdı. Sadece Osborne koridor kapısını kullanamıyordu, çünkü bu takdirde Misis Shane onu yazıhaneye dönerken görecekti, Şüpheli şahıs olarak bir tek siz kalıvordunuz, Osborne, çünkü mızraklardan ancak siz faydalanabilirdiniz; ancak siz adamı öldürenin koridora açılan kapıdan çıkıp gittiğine inanılmasını isteyebilirdiniz. Fakat bu kadar zahmete girmeye ne lüzum vardı? Neden kapının sürgülenmesi için bu kadar uğraştınız?»

- «Çünkü eğer bunu yapmasaydım, bugün şüpheyi üzerime çekeceğimi biliyordum» diye boğuk bir sesle izah etti, Osborne.Kapı surgülenince emniyette olacağımı sanıyordum. Zaten hala anlayamıyorum, nasıl ... »

- «Nasıl bulduğumu mu?» diye cevap verdi Ellery. «Benim falcılıkla bir alakam yok. Hakikati anlayıncaya kadar emekliye emekliye ilerledim. Her şeyden evvel kendimi sizin yerinize koydum ve bu takdirde Ne yapmam lazım geldiğini düşündüm. Hanımlar,beyler, şimdi neden Osborne'un misyonerin boynuna takmak üzere bir kravat bulamadığını anlıyor musunuz? Tabii ki, bu iş için kendisininkini kullanamazdı. Satın almak için koridora da çıkamıyordu. Herhalde ölünün yeleşini ve cebinde bulduğunuz diğer ufak tefek eşyaları saklamış ve onları yoketmek için müsait bir zaman kollamışsınızdır, değil mi, Osborne?»

- «Evet» diye mırıldandı Osborne, garip bir şekilde içini çekerek.

Bu arada Ellery, Miss Diversey'in bayılmak üzere olduğunu farketmişti.

- «Gayet tabii» dedi «misyonerler boyuna kadar iliklenen yelek giyerler. Dolayısıyla onu öldüren bu yeleş zavallı şişkonun üzerinde bırakamazdı. Ne yazık ki, bunun çok geç farkına vardım. Osborne, masum bir adamı nasıl öldürebildiniz? Halbuki hiç de adam öldürebileceğinizi gösteren bir tarafınız yok.»

- «Hay Allah, Ozzie diye fısıldadı Donald Kirk. «Osborne.. Asla aklıma gelmezdi ki...»

- «Onun yüzünden» diye izah etti, Osborne.aynı garip sükunetle. «Değersiz bir adamdım. Benimle alakadar olan ilk kadını o. servetini yoktu. Halbuki o. kendisine ancak son derece rahat hayat şartları temin edebilecek bir kimseyle evleneceğini söylüyordu. Tam bu.sırada da elime büyük bir fırsat geçince ... Osborne, dilini kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi.

- «Ortada .son derece tahrik edici bir durum vardı.Misyoner ... Mister Kirk'e mektup yazmıştı.

Bundan.aylarca önce. Mektup Çin'den geliyordu. Onu da diğer mektuplar gibi açtım. Elindeki puldan bahsediyordu ve NewYork'a gelip onu satacağını söylüyordu.

Sonra niyeti burada kalmaktı. Amerikan tabiyetindeydi. Bunun benim için yegane şans olacağını düşündüm. Eğer adam doğru söylüyorsa bu pul en aşağı ... Osborne baştan aşağıya titredi. Kimse ağzını açmıyordu,

- «Planımı daha o zaman kurmuştum. Mister Kirk'in imzasını atarak ona bir cevap yazdım. Fakat Mister Kirk'e bu durumdan hiç bahsetmedim. Tabii o kadına da öyle. Misyonerle uzun bir müddet mektuplaştık. Böylece' Amerika'da hiç bir arkadaşı ve akrabası olmadığını öğrendim. Dolayısıyla ortadan kaybolduğu takdirde, arkasından kimse endişelenip, araştırmaya kalkışmıyacaktı. Buraya gelmek istediği tarihi de bana yazmıştı. Ona nasihat ettim ve burada randevu verdim. Bilmiyordum... Ancak öldükten sonra... boynundaki atkıyı çıkarınca onun katolik bir misyoner olduğunu anladım. Ben onu Anglikan tarikatına mensup birisi zannediyordum.

Osborne'nun sesi aniden kesilmişti.

- «Evet, sonra?» diye cesaret verdi Ellery.

- «Adamı bekleme odasında bir müddet yalnız bıraktıktan sonra, ben de yanına gittim. Nihayet kendisine Mister Kirk'in daima. bahsettiği Çin 'den mektup yazarak elindeki pulu satmak isteyen şahıs olup olmadığını sordum. O zaman bütün çekingenliğini bir yana bırakarak konuşmaya başladı. Misyoner arkadaşlarının da pulun varlığından haberdar olduklarını ve onun pulu satmak için buraya geldiğini bildiklerini anlattı. Zaten bu yüzdendir ki. bütün o karışıklığı meydana getirdim. ölünün kim olduğunun bulunmasını istemiyordum.»

- «Neden?»

- «Çünkü polis tahkikata başlayınca, onun Çin'den gelen bir misyoner olduğunu anlayacak ve ait olduğu misyonun adresini bulmakta hiç güçlük çekmeyecekti. Bundan sonra da,diğer misyonerler puldan ve şişkonun da onu satmak için Amerika'ya gittiğinden bahsedeceklerdi. Neticede Mister Kirk soruverecekti. Onun hiç bir şeyden haberi yoktu.Ama ben? Belki de altına Mister Kirk'in imzasını attığım mektuplar ele geçecek ve yazının benim olduğu anlaşılacaktı.Kııvvetll değildim. İyi rol yapamıyordum. Dayanamazdım.Bir an içinde aklıma bütün eşyaları ters çevirmek geldi. Kapının durumunu, sicimi ve sürgüyü ise daha önceden düşünmüştüm. Her şey hazır. Cinayeti işledikten ve onu kazık gibi kapının önüne diktikten sonra, evvelce tasarladığım şeyi yapmaya karar verdim. Fakat ilk başta muvaffak olamadım. Elimdeki sicim,bu iş için gerekli kalınlıkta değildi. Bir çok defalar denemem icab, etti. Ve nihayet başardım. Haklısınız, o sırada herhangi bir kravat bulmama imkan yoktu ...

Osborne'nun sesi. yavaş yavaş zayıfladı ve nihayet sustu . .içinde bulunduğu feci durumu anlayamıyormuş gibi şaşkın bir hali vardı.

Kalbi büyük bir acıma hissi ile dolu olan Ellery, başını çevirerek, son sualini sordu:

- «Bahsettiğiniz kadın, Miss Diversey'dir, değil mi? Ona hiç bir şey söylemediğinize göre, cinayetle bir alakası olamaz.

Tam bu esnada Miss Diversey bir inilti koyuvererek, kendini kaybetti.

Osborne ise o kadar ani bir davranışta bulundu ki, kimse yerinden kıpırdamadı. çünkü son dakikaya kadar gayet uysal ve gayet bitkin bir tavır takınmıştı, Nihayet onun son bir kurnazlığa başvurmuş olduğunu anladıkları zaman da artık iş isten geçmişti. Ellery başka bir yere bakıyordu. Müfettişle Velie kapının önünde duruyorlardı. polisler ise ...

Osborne bir geyik gibi yerinden sıçrayarak, ileriye doğru atıldı ve daha kıpırdamasına fırsat vermeden Ellery'in önünden geçti. Müfettiş Queen'le muavini aynı anda bir çığlık kopararak arkasından fırladılar. Fakat geç kalmışlardı. Osborne açık olan pencereden kendini boşluğa bıraktı .

- «Gitmeden önce seninle başbaşa konuşmak isterdim,Kirk dedi Ellery.

Bekleme odasında, bir koltuğa çökmüş, bakışlarını pencereden ayırmayan Donald Kirk ve hiç sesini çıkarmadan bekleyen küçük Jo Temple'den başka. kimse kalmamıştı.

- «Ne dedin?»

Genç kitapçı baştan aşağıya titreyerek, Ellery'e doğru döndü.

- «Queen, bir türlü inanmıyorum. Bizim .Ozzie. İnsanların en iyisi, en ahlaklısı ... Ve bütün bunlar bir kadın yüzünden!

- «Miss Diversey'in senden çok üzülmesi lazım, Kirk. Osborne bir takım tesadüflerin kurbanı oldu. Servet sahibi değildi. Yaşı icabı da çok tehlikeli bir çağdaydı. Hayalgücü kuvvetliydi. Bu. kadın da onun için tam bir masumiyet ve sevimlilik timsaliydi. Ve neticede, Osborne zayıf bir insandı. Özür dilerim, Miss 'l'emple, nişanlınızla bizi bir kaç dakika yalnız bırakabilir misiniz?»

Genç kız ayağa kalktı. Fakat Donald onu bileğinden yakalayarak tekrar oturmaya zorladı.

- «Hayır, hayır, Queen. Kararım katidir. Jo'nun bir erkeğe sadece saadet getirebilecek yegane kadın olduğuna inanıyorum. Artık ondan hiç bir şey saklamam.»

- «İyi bir karar.»

Ellery, köşedeki sandalyenin üzerine bıraktığı paltosunun ceplerini karıştırmaya başladı. Nihayet elinde küçük bir paket olduğu halde geri dönerek, onu Kirk'e uzattı.

- «Mektuplar mı?»

Genç editör aniden susup, Miss T.emple'e baktıktan sonra, yutkunarak devam etti:

- «Marcella'nın mektupları mı?»

- «Evet.

- «Queen» diye mırıldandı Kirk, paketi,ellerinin arasında sıkarak. «Bunları asla ele geçiremiyeeğimi sanıyordum. Queen, sana o kadar çok

-Bırak şimdi bu lafları.-Hiç mühim değil.Hem ben senin yerinde olsam onları müstakbel karıma dahi . okutmadan yakmayı tercih ederdim.»

Sonra paltosunu giyerekilave etti :

-«Her ne kadar inanmıyorsam da, size. saadetler dilerim.

- Neden inanmıyorsunuz, Mister Queen?

- Oh, siz benim söylediğime bakmayın. Müzmin bir bekar evlilik hakkında başka nasıl düşünebilir.»

- «Sevimli bir insan olduğunuzu şimdi kabul ediyorum, Mister Queen» diye mırıldandı küçük Jo, Ellery'in gözlerinin içine bakarak. Bütün tahkikat boyunca bir prens gibi hareket ettiniz. Size fazla sual sormanın doğru bir şey olmadığını biliyorum, fakat ben çok meraklı bir insanımdır.

- «Bunu biliyorum zaten, Miss Temple. Hadisede anlıyamadığınız bir nokta mı kaldı?»

- «Tam olarak değil diye cevap verdi Jo, nişanlısının koluna girerek. «Fakat tahkikatın başlangıcında bir mandalinaya muazzam ehemmyet veriyordunuz. Halbuki tahkikatın sonunda bundan bahsetmediniz bile.

Ellery'nin yüzüne karanlık bir ifade hakim oldu.

- «Evet, hadisenin en garip tarafı da bu zaten. Osborne'un odadaki karışıklığı yaratarak, bizi ne büyük bir çıkmaza soktuğunu ümit ederim ki anlamışsınızdır. Fakat onun bu karışıklığı yaratırken herhangi. bir kimseyi zan altında bırakmayı asla düşünmediğinden emindim. Ancak hadiseler onun asla tahmin edemeyeceği bir şekil aldı. Nereye gitsem ters olan bir takım hususlarla karşılaşıyordum. Ve daha önce de söylediğim gibi, hakikati ölünün üzerindeki ters olan elbiselerde arayacağıma. canlıların ters olan taraflarında arıyordum. Üstelik siz de bir çok hususların bize nazaran ters yapıldığı bir ülkeden geliyordunuz. Dolayısıyla zavallı misyonerin ölmeden önce bir mandalina yemesine mana verdiğim için bana kızmamanız lazım.

- «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu genç kız. Ben ise bunun esaslı bir manası olduğunu zannetmiştim. O halde zavallı küçük adamın ölmeden önce. Bir mandalina yemesi hiç bir şey ifade etmiyor?
- «Hayır. Adamcağız sadece açmış. Bunu da otopsinin neticesinde öğrendik. Bir armut veya bir salkım üzüm de yiyebilirdi. Fakat yine de bunun derin bir manası olduğuna inanıyorum.
- «Neymiş o?» diye sordu Kirk, elindeki küçük paketi hala sıkı sıkıya tutarak.
- «Kaderin kaprislerini açıklıyor. Misyonerin yediği ve bir Çin Portakalı olan mandalina aslında hiç bir şey ifade etmiyordu. Fakat beraberinde getirdiği Portakal rengindeki pul, onun bir cinayete kurban gitmesine sebep oldu. Bu iki şeyin arasında öylesine bir benzerlik var ki, eğer küçük misyonerle, onun hayatına mal olan pulun hikayesini yazsam kitabın adını mutlaka (ÇİN PORTAKALI) koyardım.